

F

17
'72

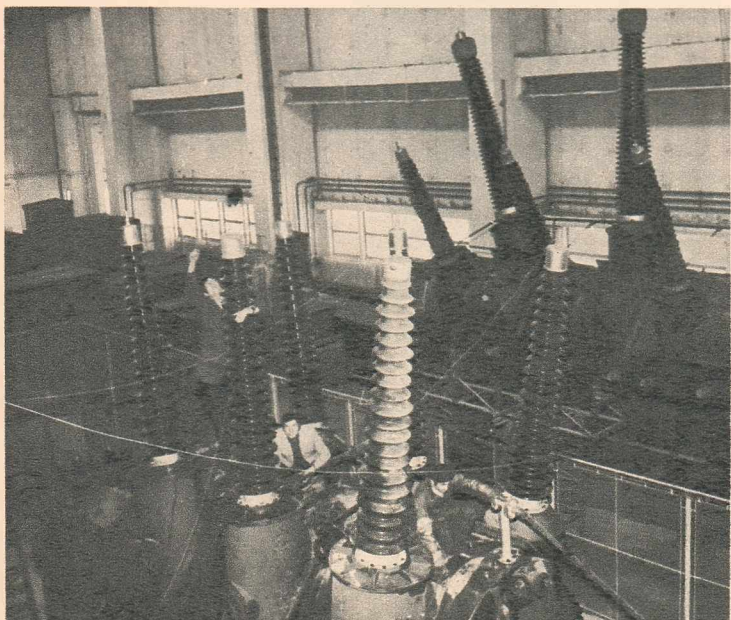
FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 881
22 APRILIE 1972

8 ZILE

PÎNĂ LA SĂRBĂTORIREA ÎNTÎIULUI DE MAI

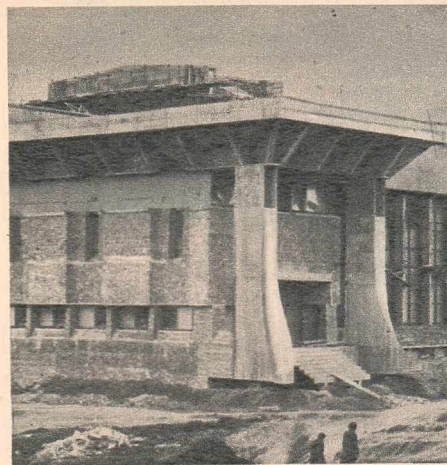

◀ Zilele trecute, la Uzina «Electroputere» din Craiova, cea mai puternică unitate producătoare de mașini, aparataj electrotehnic și locomotive electrice și diesel electrice din țară, a fost realizat cel de-al 85 000-lea transformator. Colectivul prestigioasei uzine, ale cărei produse se exportă în aproape 20 de țări de pe glob, a închinat acest ultim succes zilei de 1 Mai.

Oțelarii întreprinderilor constructoare de mașini din Brașov au elaborat peste plan în cinstea Zilei internaționale a muncii o cantitate de metal din care s-ar putea fabrica 150 de tractoare U-650. Un loc de seamă în îndeplinirea angajamentelor luate îl ocupă colectivul de muncă al uzinei «Hidromecanica» (în fotografie), care a depășit planul producției de oțel pe prima jumătate a lunii cu circa 25 la sută.

În aceste zile dinaintea sărbătoririi zilei de 1 Mai, la Casa de cultură a sectorului 8 pregătirile sînt în toi. Artiștii amatori, grupul de canto al fetelor, formația de chitare electrice și formația folclorică se pregătesc asiduă pentru programul bogat căruia vor trebui să-i facă față în zilele de 30 aprilie, 1 și 2 mai. În afară de acțiunile și serile culturale-distractive pentru tineret programate la sediul Casei de cultură, formațiile casei vor susține diferite programe și în deplasare, la Teatrul de vară «Nicolae Bălcescu», în Pădurea Mogoșoaia și ca oaspeți la Căminul cultural din Chitila.

felicitări pentru constructorii sibieni

În întrecere cu timpul se află și constructorii Casei de cultură din Sibiu. Acest edificiu impunător — care va reuni în incinta lui o sală de spectacole cu 540 locuri, un restaurant, o popicarie și spații pentru lectură, jocuri distractive etc. — urmează să fie predat la cheie în primul trimestru al anului 1973. Sîntem informați însă că stadiul înaintat al construcției oferă în prezent toate posibilitățile pentru încheierea definitivă a lucrărilor încă la sfîrșitul acestui an.

monede dacice la frățești

Frățești este o comună veche și foarte întinsă, situată în sudul județului Ilfov. Într-o bună zi, un locuitor de-aici, săpînd în curtea casei sale, a descoperit un vas de lut în care se găseau 200 de monede dacice, toate din argint. Sesi-zați, arheologii de la muzeul din Giurgiu au sosit la fața locului unde au constatat că e vorba de unul dintre cele mai importante tezaure monetare descoperite în ultimii ani. Toate piesele — ne declară prof. Constantin Isăcescu, directorul muzeului — sînt de tip «Vîrtejul», foarte bine executate și tot atît de bine păstrate în cele aproximativ două milenii cît au stat în pămînt. Printre cele două sute de monede — și aceasta a constituit revelația arheologilor — se găsesc 15 de un tip deosebit. Un exemplar din acestea a fost prezentat recent în cadrul expoziției intitulată «Iirii și dacii», deschisă la Cluj.

Întregul tezaur monetar descoperit la Frățești a fost expus de curînd în vitrinele Muzeului de la Giurgiu.

Menționăm că în aceleași locuri au mai fost descoperite nu demult și alte urme importante ale trecutului. Printre altele, o necropolă din secolul al VIII-lea, cu aproape 30 de morminte, în care s-a găsit un bogat material ceramic, cuțite, podoabe (cercei din bronz, mărgelile de sticlă etc.) — totul aparținînd unei populații băștinașe românești.

În după-amiaza zilei de 14 aprilie, în prezența conducătorilor de partid și de stat, a avut loc adunarea festivă închinată aniversării unei jumătăți de veac de la întemeierea Uniunii Tineretului Comunist, o nouă și vibrantă manifestare de entuziasm, de atașament al tineretului patriei față de partid și de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

SEMICENTENARUL TINEREȚII COMUNISTE

Cu câteva zile în urmă, sub maiestuoasa cupolă a Sălii Palatului, miile și miile de fire purpurii ce se întretes în steagul Uniunii Tineretului Comunist au vibrat melodios, au vibrat tulburător în momentul unic, de înaltă consacrare civică și politică, de împlinire și noi făgăduințe când pe faldurile semicentenare a fost prins simbolul celei mai mari distincții a patriei socialiste, ordinul «Victoria socialismului».

La unison cu faldurile steagului au vibrat atunci inimile a milioane de tineri. Au vibrat inimile tuturor celor care, de-a lungul a 5 decenii glorioase, și-au făcut ucenicia revoluționară, au învățat să iubească munca și să-și cinstească patria, în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Adunarea festivă a făcut să răsună marea Sală a Palatului de ovațiile tinereții, de omagiul entuziast pe care tinăra generație îl aduce conducătorului încercat al poporului, Partidul Comunist Român. Festivitatea s-a desfășurat în atmosfera de încredere deplină, de angajare lucidă pe drumul urmat cu abnegație de toți oamenii muncii, de toate generațiile, pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate în străbuna noastră Românie.

Primit cu ovații îndelungi, conducătorul partidului și statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a adresat organizației sărbătorite felicitări călduroase, îndemnînd tineretul să fie la înălțimea înaintașilor, să se pregătească temeinic pentru a duce mai departe izbînzile contemporane ale poporului român.

«Dragi tineri, — a spus secretarul general al partidului —

puneți întregul vostru entuziasm, puneți toate visele voastre curate și frumoase în slujba patriei, a viitorului luminos al națiunii noastre, în slujba cauzei socialismului și comunismului, a prieteniei și colaborării cu toate popoarele lumii».

Angajat pretutindeni în eferescenta activitate creatoare a poporului, tinerii reprezentați în marea Sală a Palatului cresc și se împlinesc ca oameni, ca tineri revoluționari, constituind din milioane de biografii istoria mereu înprospătată a Uniunii Tineretului Comunist. Tradițiile eroice de muncă și luptă, de dăruire pentru binele și viitorul patriei își află expresia astăzi într-o activitate formativă și profesională ce onorează vîrsta de cinci decenii a Uniunii Tineretului Comunist.

Încrederea nestrămutată a tineretului în partid, dragostea și atașamentul față de politica internă și internațională promovată de conducerea partidului nostru, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, vor constitui și pe viitor un izvor generos de noi izbînzii ale tinerei generații pe drumul ascendent pe care îl străbate în ritm cu întreaga țară, sub drapelul încercat în marile bătălii de clasă, în marea operă de creație socialistă, al Partidului Comunist Român.

Tineretul reprezintă mîndria țării, cea mai de seamă dintre făgăduințe. De la uteciștii «veterani», astăzi membri ai Partidului Comunist Român, pînă la pionierii purtători ai cravatelor roșii, ștafeta idealului comunist, ștafeta cutezantei și dăruirii revoluționare se află în mîini sigure.

Mihai NEGULESCU

folosirea cu maximum de eficiență a timpului favorabil

Timpul călduros din aceste zile frumoase de primăvară oferă condiții deosebit de favorabile pentru executarea la timp și în condiții bune a însămînțărilor și a celorlalte lucrări agricole de sezon. Acest fapt a făcut posibil ca lucrările din prima epocă să fie executate la timp, creînd condițiile ca, în prezent, toate forțele din agricultură să se concentreze la semănatul porumbului, cultură cu cea mai mare pondere între plantele ce se însămînțează primăvara. La ora cînd citiți aceste rînduri, în numeroase unități agricole din zona sudică a țării semănatul a fost încheiat, constituînd în continuare preocuparea principală și pentru județele mai nordice, unde, din cauza condițiilor climatice, campania a fost declanșată ceva mai tîrziu.

Folosirea condițiilor favorabile din această primăvară și apoi executarea la un nivel agrotehnic superior a tuturor lucrărilor de întreținere sînt chezașia sigură a recoltelor viitoare.

SANTIER DE CREAȚIE

dr. Arcadie PERCEK:

„medicina contemporană a descoperit o nouă maladie, glaciațiunea tehnică“

Dr. Arcadie Percek, șef de lucrări la Clinica radiologică a I.M.F.-București, doctor în științe medicale, este totodată și autorul unor numeroase articole consacrate problemelor de sociologie medicală.

— Care este, tovarășe doctor, resortul intim al acestor preocupări și ce v-a îndemnat să vă adresați prin articolele dv. atît omului de specialitate cît și cititorului neavizat?

— Preocupările de medicină socială la care vă referiți sînt rezultatul unui îndelung și permanent contact cu adevărate mase de bolnavi. Aci, în semiobscuritatea cabinetului radiologic, pacienții sînt predispuși totdeauna la confesiuni. Povestindu-și suferințele sau temerile, bolnavii fac totodată largi incursiuni în viața lor de familie, în mediul social în care trăiesc, în activitatea lor profesională. Am găsit deseori în aceste incursiuni condiționări dialectice, legături directe între cauză și efect, concludente pentru etiologia maladiei respective. Pe baza numeroaselor observații privind întreg cortegiul de incertitudini, dileme și temeri care însoțesc adeseori cea mai banală suferință, am putut să-mi ameliores tehnicile uzuale de lucru. M-ați întrebab dacă îmi valorific în general preocupările de ordin sociologic. Din contactul meu nemijlocit cu bolnavii și oamenii sănătoși mi-am dat seama că majoritatea bolilor

și suferințelor umane actuale sînt grevate de un balast mai mult sau mai puțin consistent, ce provine din dificultățile de adaptare a omului contemporan la această nouă glaciațiune — glaciațiunea tehnică — care asaltează sub ochii noștri planeta. Această glaciațiune — asemenea glaciațiunii naturale din vremurile imemorabile ale istoriei, își face simțită prezența într-un mod din ce în ce mai pregnant în toate structurile noastre, influențînd sănătatea ca și gîndirea. Omul din societatea modernă, ultratehnicizată, este incomparabil mai expus unor boli organice (infarctul de miocard, ateroscleroza, intoxicații, accidente, cancer ș. a.) sau psihice (nevroze, stări dementiale, psihoze) decît înaintașul lui de la începutul acestui secol. De aceea reactivitatea complexă a omului de azi ridică probleme noi atît în medicină cît și în viața socială. Toate aceste observații le-am înmănușat într-un volum intitulat «Homo artifex», care va apărea în cadrul Editurii Albatros. Pregătesc, de asemenea, o lucrare cu tematică înrudită, în care preocupările de sociologie medicală sînt pregnante, vizînd de data aceasta osmoza și simbioza care există între civilizație și medicină. Bănuiesc că pe această cale voi informa publicul larg asupra complexelor probleme pe care le ridică sănătatea și boala în lumea contemporană.

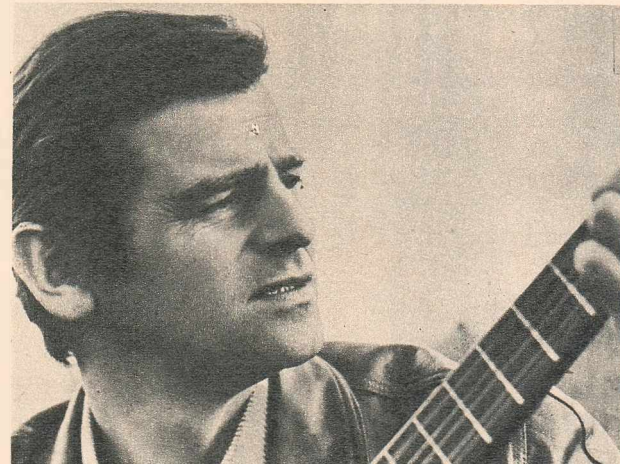
săptămîna în

Pagini realizate de:
Liviu TIMBUS,
Petre ANGHEL,
Eugen IAROVICI

din nou oaspeții noștri: endrigo și del turco

Distinsul cîntăreț și poet italian Sergio Endrigo se întîlnește pentru a doua oară cu publicul nostru, în cadrul unor concerte ce vor avea loc începînd de săptămîna viitoare (26 aprilie — 1 mai).

Alături de el vor apărea, în același spectacol, un alt cîntăreț îndrăgît, Riccardo Del Turco și mai puțin cunoscuta Ada Mori.

„trei secunde“ pe scenă

Vă mărturisim cinstit că am pătruns cu destule reticențe în sala Teatrului Bulandra, atunci cînd am fost invitați să vizionăm spectacolul susținut de formația «Sfinx».

Dar tot sinceri sîntem atunci cînd afirmăm că am părăsit sala mai mult decît încîntați, nu pentru că am fi fost cîștigați de ritmurile îndrăcite ale muzicii, cît pentru faptul că prezentatorul, actorul Florian Pittiș, a avut ingenioasa idee de a citi din Radu Cosașu, din cronicile sale de trei secunde pe care le semnează de peste patru ani — săptămîna de săptămîna — în revista «Flacăra». Mulțumirea noastră a fost cu atît mai mare cînd am constatat că aceste texte-bijuterii, interpretate cu tîlc și talent de Pittiș, au cucerit sala formată în majoritate din tineri.

Orice s-ar spune, este o bucurie, nu lipsită de un oarecare orgoliu, aceea de a constata că publicistica poate înfrunta cu capul sus poezia.

înaintea vinului... via

Dacă bună-ziuă se cunoaște de dimineată, nu e mai puțin adevărat că recolta de struguri se pregătește încă din timpul primăverii. O dovedesc cu prisosință și lucrările intense de întreținere și protejare a viței de vie de la ferma viticolă Bucium din cadrul I.A.S.-Bucium, județul Iași, de unde vă prezentăm această fotografie.

**COPERTA
NOASTRĂ**

RODICA SIMION,
una dintre balerinele
cu farmec și har ale
Operei române.

Fotografie de
Elena GHERA

Prezentarea artistică:
Dan BÎRLĂDEANU

FLACĂRA. Redacția: București,
Piața Științei 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Științei».

**pentru
cei 2 000 000
de turiști
ai litoralului**

În apropiatul sezon
estival, litoralul Mării
Negre va găzdui peste
două milioane de tu-
riști români și străini.
Un public numeros,
avid de mare, de soare,
dar și de seri distrac-
tive. Activitatea cultu-
rală va beneficia anul
acesta de peste 500 de
spectacole susținute de
teatre de dramă și co-
medie, de teatre lirice
și de revistă din Con-
stanța, București, Cra-
iova, Cluj, Brașov,
Deva, Arad, Botoșani
și altele. De asemenea,
festivaluri, gale de fil-
me și, potrivit tradiției,
concursul național de
muzică ușoară din iu-
lie, festivalul național
de folclor ce se va des-
fășura în luna august,
săptămîna «Serbărilor
mării». La toate ace-
stea se vor adăuga
variatele programe
susținute de formații și
soliști de muzică ușo-
ră de peste hotare.

imagini

În tre România bledin
Cău bato miter
Alin Baranov

dr. christiaan barnard la bucurești

Cu acest prilej, pionierul transplantului de cord,
dr. Christiaan Barnard, chirurgul de reputație mon-
dială de la spitalul Grote Schuur din Capetown,
a acceptat cu amabilitate să răspundă întrebărilor
adresate de revista «Flacăra».

— **Ați deschis calea grefelor de cord, domnule profesor. Sinteți mai departe adeptul lor?**

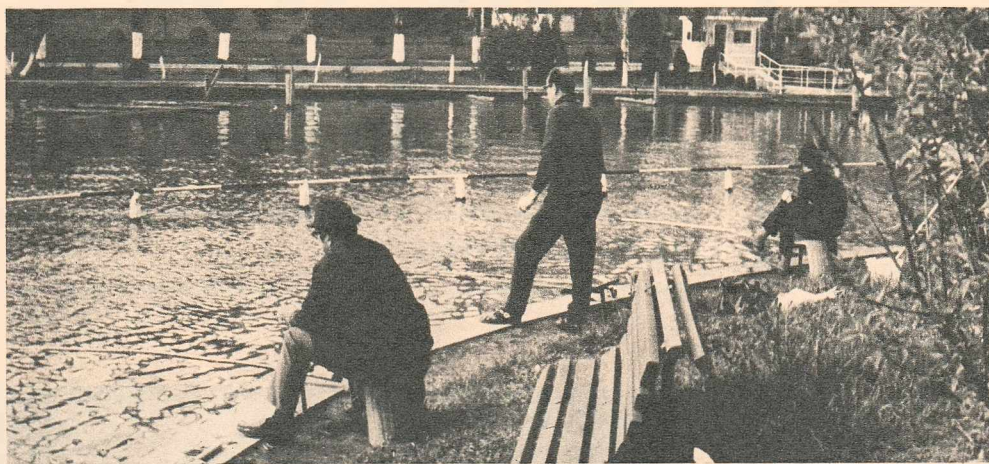
— Tot ce poate să scutească pe om de suferință
trebuie făcut. Transplantul de cord a prelungit nu
numai viața, care altminteri erau pierdute, dar
le-a redat acestor oameni posibilitatea să ducă,
pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă, o
viață absolut normală.

— **Ce ne puteți spune despre școala românească de cardiologie?**

— Rezultatele ei îmi erau puțin cunoscute înainte
de a veni în țara dv. Necunoscînd limba română,
n-am avut posibilitatea să urmăresc îndeaproape
lucrările de specialitate de la dv. Abia în zilele
petrecute în România am reușit să o cunosc și
să o apreciez.

— **Despre pacienții dv.?**

— Sînt foarte mulțumit că i-am întîlnit chiar la
sosire, pe aeroport. E vorba de copiii pe care i-am
operat și i-am tratat și pe care acum i-am găsit
sănătoși.

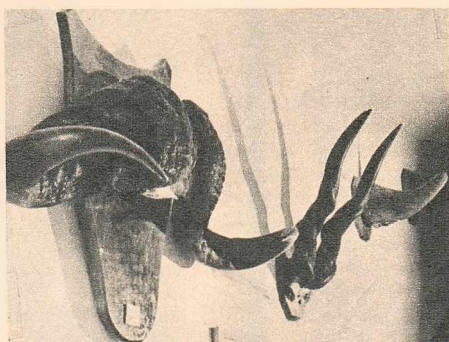
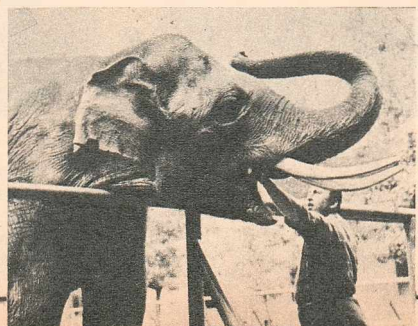

la pescuit fără... permis

O insulă din mijlocul lacului Herăstrău a devenit de cîteva zile unul dintre interesantele locuri de agrement ale Capitalei. Primăria municipiului, respectiv serviciul de gospodărire a lacurilor, a amenajat aici o bază de pescuit pentru pescari amatori. Contra unei taxe de 10 lei, oricine poate prinde pește în jurul insulei, timp de o zi, chiar dacă nu are permis de pescuit. Pentru acești bani, pescarul amator mai primește unelte de care are nevoie (undită, găleată, mincioc etc.), precum și momeala pentru pești. Fiecare pescar amator își poate aduce aici, gratuit, familia, în care scop, printre aleile insulei frumoase amenajate și umbrite de arbori bătrîni, s-au instalat bănci, mese, sezlonguri etc. Ce se poate pescui? Crap, caras, rosioară, biban — exemplare cu o greutate între 110 grame și 3 kilograme. Tot acest pește a fost transferat înainte de 1 aprilie de la crescătoriile Fundulea și Valea Saului în apa din jurul insulei. Pentru a nu se îndepărta de locul pus la dispoziție pescarilor amatori, «apele teritoriale» ale insulei au fost înconjurate cu o rețea de sîrmă. Menționăm că «insula pescarilor» se găsește în apropiere de podul Băneasa.

zoo '72

Primăvara a readus în actualitate și în pro-
gramul promenadelor duminicale și vizita-
rea cunoscutei Grădini zoologice de la
Băneasa. Într-un răstimp de numai o lună,
peste 45 000 de vizitatori. Pentru toți aceștia,
parcul zoologic de la marginea Capitalei a
oferit cîteva plăcute surprize. Între acestea
amintim prezența maimuței albe Macac-
Javanez, un caz rar de «albinism» în rîndul
acestei specii, după cum ne declară specia-
liștii. În pavilionul tigrilor, o subspecie nouă
de feline: tigrul siberian. În cele trei bazine
amenajate încă din toamna trecută și-au
reluat locul cuvenit lebedele negre, albe și
călifarii roșii. Și tot aici vor fi expuse în
curînd zece exemplare de flamingo cuba-
nez. Printre speciile noi de animale africane
și asiatice, o pereche de zebre, un trio de
antilope Gnu, o pereche de antilope Saiga,
un trio de antilope Blesbok, o pereche de
dromaderi precum și cămile albe și brune
cu două cocoșe.

trofee celebre

Printre cele peste 300
de piese expuse în să-
lile Muzeului de vîna-
toare din Gurghiu se
află și cîteva trofee
exotice, cel mai mare
dintre ele cîntărind

15 kg. Între acestea,
coarne ale bivolului-
cafer, care azi se mai
găsește doar în cîteva
rezervații africane, ale
antilopei de apă, ca-
prei-antilopă, rinoce-
rului bicorn (sus).

Aceste trofee au fost
recoltate de explora-
torul Teleki Samuel
(jos), care între anii
1886 și 1889 a cutre-
ierat o mare parte din
continentul african,
pornind din Zanzibar,
iar în 1893 s-a avîntat
și pe insulele Java, Su-
matra și Borneo.

**teze și
paranteze**

de Aurel BARANGA

un paradox

Ilustrul filozof al antichității Gorgias și-a rezumat gîndirea în celebra frază: *nimic nu există; și dacă există nu poate fi cunoscut; și dacă poate fi cunoscut nu poate fi comunicat*. Recitesc enunțul, stupefiat, și mă întreb ce a descoperit — sau inventat — iraționalismul contemporan, ce contribuție inedită au adus agnosticiei moderne la definierea unei filozofii a disperării și a abandonului, a demisiei ontologice? La două mii cincisute de ani depărtare de scepticismul gînditorului antic, mă întreb care e coeficientul de originalitate al aceluia ce aduce la moarte limbajului socotit un cod de semne, etern indescifrabil? Care e sporul filozofiei. agonice contemporane, dacă nu face decît să repete o sumbră concluzie privitoare la condiția condamnată a OMULUI? Îmi dau însă seama că întrebările sînt inutile. De vreme ce nimic nu poate fi cunoscut, nici răspunsurile la aceste întrebări nu pot avea o altă soartă. Sîntem, probabil, condamnați la o veșnică osîndă să vorbim fără să ne înțelegem, blestemați să căutăm ceea ce nu poate fi găsit, fiindcă ceea ce descoperim constituie doar o pedepsitoare iluzie. O dată ajuns la această liniștitoare încheiere, o singură problemă mă mai tulbură: de vreme ce așa stau lucrurile, de ce se mai pierde atîta energie și cerneală? Ca să ni se comunice că nimic nu poate fi comunicat? Dar atunci nici măcar această ultimă și sfîșietoare tortură a spiritului nu poate fi înțeleasă. Și totuși observ că în această lume a surdității absolute profeții disperării își continuă discursul, deși știu că nu sînt pricepuți, cu toate că predicile lor sună în pustiu. Mă întroghez chinuit de supoziții: ce poate să justifice o asemenea paradoxală poziție, fiindcă îmi vine greu să convin la ideea că în secolul nostru pitoresc și disperarea poate fi transformată într-o meserie rentabilă.

Singurul lucru care mă consolează este că în timp ce filozofii exasperărilor abisale ne înștiințează că orice comerț spiritual între oameni este o zădărnice, aceiași oameni trec unii pe lângă alții, își spun «bună-ziuă» și se înțeleg perfect. Situația este bizară dar exactă. Iar dacă stau și mă cuget bine, chiar tonică.

de Traian STOICA

Petru ISPAS:

și a venit ziua...

Fără echivoc vom spune, de la început, că *Și a venit ziua...* e o carte care se citește cu interes crescând de la prima la ultima filă. Aceasta datorită caldei sincerități ce-o străbate, problematicii actuale conținute, cit și modului expresiv în care sînt evocați oamenii și întimplările ce umplu cu viață autentică paginile acestei cărți.

Conștient de rostul scrisului, autorul, în cele câteva liminare pagini «explicative», ne dă însăși «cheia» lucrării lui. În creionarea «profilurilor» sale, Petru Ispas urmărește, prin diferite mijloace de expresie, în ce măsură e sau nu realizat într-o «biografie» acel echilibru între «obligățiile» unor responsabilități majore față de colectivitate, de societate, și «interesele» individuale, «de loc mărunte, de loc neglijabile». Cu alte cuvinte, de modul în care aceste duale cerințe se armonizează depinde atunci cînd «va veni ziua» bilanțului, de care nimeni nu e scutit, dacă putem trăi «ceasul bucuriilor sau al tristeților». Elaborată prin prisma acestui punct de vedere, cartea, după cum o mărturisește tot autorul, se vrea «îndemn și avertisment pentru a deveni și pildă». E aici declarată deschis finalitatea etică a cărții. Vom observa însă numaidecît că această denunțată încărcătură etică e încorporată fără ostentație, organic, în narațiunii. Ceea ce face ca ele să atingă o treaptă înaltă în ordinea publicistică, nu o dată obținindu-se autonomia epică a unor veritabile schițe.

Am fi ispițiți, ajunși în acest punct, să ne oprim puțin asupra diferențierii tranșante care se face între scrisul ziaristului și cel al scriitorului, între instrumentele de lucru ale unuia și ale celuilalt. Asupra circumscrierii în zone ermetice închise în care trebuie să ființeze ambii, fără putință de depășire a spațiului destinat. Cu toate că interferențele se petrec sub ochii noștri, sîntem încă în faza delimitărilor rigide. Fără îndoială că nimeni nu se va gîndi la o *identificare* de mijloace între scrisul ziaristului și cel al scriitorului. Dar, și practica ne-o arată destul de des, mai ales în ultimul timp, că anume cursive ale cutărui ziarist capătă prin esențializarea faptului divers acuzate virtuți scriitoricești. Și invers. Articolele unui mare scriitor al prezentului nostru intră în zona ziaristicii prin relevarea nemediată a datelor actuale, dar extrăgîndu-se din ele semnificativul generalizant.

Am făcut această mică digresiune, pentru că în cazul de față sînt implicate unele trăsături care, după părerea noastră, o justifică. Petru Ispas și-a scris o bună parte din prozele sale sub presiunea irezistibilă a contingentului. O mare parte dintre ele au apărut chiar în paginile revistei noastre. Dar vedem acum, la recitare, că acestea, strînse laolaltă, configurează o scriere ce-și depășește condiția ei inițială. Adică trece din zona efemerului, la care e redusă, chipurile, ziaristica, în aceea durabilă a scrisului investit cu însemnele artei. Lucrul s-a mai întîmplat și cu alți autori ce și-au adunat între copertele unei cărți producția lor de ziaristi apărută, printre alte publicații, și în «Flacăra». Astfel, vom releva în proza lui Petru Ispas câteva atribute ce-i justifică evadarea din zona «pură» a ziaristicii. Mai întîi, o știință de a relata, de a povesti. De a grada povestirea ca, de pildă, în *Cristu*, unde ni se relatează imprezvizibila sinucidere a unui băiat în pragul adolescenței, împins la funestul act de condițiile vitrege de dinaintea eliberării, potrivit setei fierbinți de a învăța. Sau ca în impresionanta (de tensiune bogziană) *Procesiunea*, sau ca în dramatica *Păcat*, în care e vorba de intervenția brutală a celor vîrstnici, opaci la cerințele psihice și biologice ale tinerilor. Menționabilă e, apoi, conciziunea exprimării, evidentă în toate filele. Exprimare din care e absent parazitatul, verbalismul. Fără a fi bruscată cursivitatea narațiunii, multe bucăți au ritmul rapid al unor secvențe de film. Numim în acest sens piesele *Tabacherea*, *Ilarion*, *Meșterul*, în care interferarea acțiunilor din ilegalitate cu cele din prezent e rapidă, fără hiatusuri stînjenoare. Aceeași conciziune o remarcăm și în portretistica personajelor. De subliniat că aceste portrete se conturează mai puțin din apăsarea unor date exterioare, ele fiind rezultatul unor frămîntări de ordin interior. Aici vom remarca evocarea atîtor figuri de «anonimi», făuritori de viață nouă, la care acel «echilibru» între interesele majore și individuale cunoaște o indestructibilă realizare. După cum vom mai aminti și acele portrete ale unor indivizi eșuați în negativ (impostorii, servili, depășiți, timorați, lipsiți de simțul răspunderii). De precizat că portretizările, în ambele sensuri, nu sînt lineare, ci poartă acca «încărcătură dramatică» ce le conferă autenticitate.

Rezultat al unui lucid și pasionat observator al vieții, structurată din asamblarea congruentă a unor modalități diverse de exprimare (jurnal, reportaj, schiță, memorialistică), scrisă sub semnul partinității comuniste (de aici lirica afirmare a trăsăturilor innoitoare și incisiva consemnare a celor retrograde), *Și a venit ziua...* e o carte ce incită la meditație. Nu însă la o meditație sterilă, ci la un «îndemn», la inobilare și autodepășire, așa cum au făcut-o și exemplarii ei «anonimi».

IPOSTAZELE TIMPULUI SAU CÎTEVA POSIBILITĂȚI DE FOLOSIRE A RESURSELOR INTERNE

de Petre ANGHEL

Badea Busuioc, secretarul comitetului de partid de la secția mecano-energetică, spune: «În anul acesta, fiecare tehnician sau inginer din secția noastră va fi atras într-o amplă acțiune de raționalizări și inovații menite să realizeze nu numai îmbunătățiri la calitatea produselor dar și reduceri ale timpului de lucru».

Există, vă amintiți, în viața fiecăruia dintre noi clipe decisive, momente în care ne dăm seama că cea mai puternică forță se află în noi, că nu avem nevoie pentru a realiza un obiectiv major de nici un sprijin din afară. Și atunci trecem la fapte, ne calculăm toate șansele de izbândă și succesul se dovedește a fi cel scontat.

Am avut însă sentimentul că această convingere poate căpăta la un moment dat un caracter general, că încrederea în sine poate cuprinde o întreagă colectivitate atunci când se pornește cu hotărâre înainte. Astfel s-au petrecut lucrurile și cu un colectiv de mărimea și prestigiul celui de la uzinele «1 Mai»-Ploiești, căruia la un moment dat i s-a relevat cerința unei acțiuni complexe, ce a devenit nu numai mobilizatoare, dar și de o însemnătate covârșitoare: valorificarea la maximum a rezervelor interne. În felul acesta, explicațiile sau așteptările de genul: dacă ne-ar sprijini conducerea, dacă ministerul ar fi intervenit la timp, dacă s-ar fi mărit investițiile etc., etc., au fost înlocuite de efortul general de a se rezolva majoritatea problemelor prin forțe proprii, prin mijloacele pe care le oferă propriile rezerve.

Pentru început s-a stabilit un plan pe cât de cuprinzător pe atât de concret în posibilitățile sale de aplicare: nici o mașină nu trebuie să stea neutilizată, nici un minut nu are dreptul să treacă fără a fi întrebuințat cu cel mai mare folos. Și e nevoie să mărturisesc că de îndată ce am deschis discuția, intrând în vorbă cu membrii colectivelor de muncă de la uzina ploieșteană, n-a fost nevoie de nici o punere în temă, de nici o introducere, știau foarte bine despre ce e vorba. I-am surprins, mi-am dat seama, nu numai în miezul unui proces de producție, ci și în mijlocul unor preocupări de creație, de gândire, de căutare a celor mai bune mijloace care să-i ducă la o cât mai deplină izbândă în lupta cu timpul.

Mi-am dat seama astfel că timpul în miinile acestor oameni, fărămițat, împărțit în minute și secunde chiar, este valorificat din plin. Cei în vîrstă aduc un spor de experiență și de siguranță, dar asta nu mă obligă (și cer să fiu iertat, dacă e nevoie) să le dau de la început un loc de frunte în această competiție generală, pentru că tinerii m-au convins la rîndul lor că înțeleg valoarea timpului cu chibzuință matură, demnă de invidiat, fapt care-mi sporește continuu încrederea în această generație nouă, cu ucenicia făcută în plin proces de producție și încheiată în mod util tot în mijlocul producției. Dacă n-ar fi așa, n-aș putea să înțeleg cuvintele unui maistru, cuvinte ce s-au dovedit ulterior a exprima o realitate ce lor li se părea banală: «Avem elevi în ultimul an de școală profesională care pot lucra de pe acum cot la cot cu noi, și nu așa, de probă, ci la utilaje de mare precizie. E unul Dobre, cu care am lucrat eu și pe care l-am și ales să lucreze cu mine în schimb».

Înțeleg rostul vorbelor maistrului abia mai tîrziu, cînd vizitez fiecare mașină în parte și cînd îl găsesc pe ucenic (cuvîntul pare impropriu, pentru că tînrul și-a depășit de mult condiția de învățăcel) lucrînd la un strung Carusel de 5 000 mm ca un adevărat muncitor cu experiență și spirit de răspundere. Maistrului nu poate să-i fie indiferentă atitudinea viitorului salariat față de muncă.

Nu e vorba însă de un caz izolat. Elevii anului III sînt încă de pe acum o prezență vie în viața uzinei, și instruirea lor, supravegheată îndeaproape în atelierele școlii, adevărate secții de producție, s-a dovedit eficientă pe de-a-ntregul. Nu e de mirare deci de ce conducerea uzinei consideră tinerii rezerva de aur a uzinei, cheazășia planurilor de perspectivă.

La secția sape-rol, maistrul Ion Delescu, secretar al comitetului de partid, mi-a continuat parcă un gînd: «Ca să putem trece la măsuri concrete a fost nevoie mai întîi de o bună cunoaștere în amănunt a condițiilor din secție și numai după aceea am făcut o analiză adîncă a folosirii utilajelor și mașinilor. Am trecut de îndată la încadrarea tuturor mașinilor cu cîte două schimburi, și acolo unde s-a putut chiar cu trei schimburi. La utilajele de care n-aveam prea multă nevoie am renunțat, le-au luat alte secții în care se simțea lipsa lor. Dar totodată am trecut la echiparea unor mașini speciale cu dispozitive care să determine funcționarea lor de-a lungul întregului schimb. În cazul mașinii de strunjit butonul sapei, de exemplu, am făcut o schimbare ce s-a dovedit deosebit de utilă: am adaptat-o să lucreze și piese pentru remorci. Ne-am propus de asemenea realizarea prin autoutilare a două mașini de frezat care să ne permită utilizarea la maximum a capacității de producție și tot prin mijloace proprii vrem să extindem la toate mașinile de frezat dispozitive care să permită executarea mai multor tipuri de piese... Pentru ca cele 480 de minute să fie folosite din plin, dispecerii noștri iau măsuri ca aprovizionarea cu piese și S.D.V.-uri să fie făcută o singură dată, astfel încît fiecare schimb să înceapă lucrul de îndată ce a pășit în secție».

La secția mecano-energetică a aceleiași uzine «1 Mai», indicele de utilizare a mașinilor va fi în curînd, în ciuda condițiilor speciale de aici, mult sporit. Notăm succint cîteva măsuri menite să ducă la utilizarea la maximum a mașinilor și utilajelor. La mașinile de danturat, munca va fi organizată în așa fel încît să fie posibil ca un muncitor să poată lucra concomitent la trei dintre ele. «Totodată, ne spune inginerul Dumitru Dobrescu, inginerii noștri au întocmit fișe de constatare a gradului de uzură a fiecărui subansamblu în parte și conform acestor fișe au stabilit un plan de confecționare a pieselor, astfel

încît să avem gata executate piesele de schimb cu cel puțin o lună de zile înainte de intrarea utilajelor în reparație. În felul acesta nu vom fi niciodată surprinși nepregătiți, iar timpul afectat reparațiilor va fi redus la minimum. E lesne de înțeles că, cu cît vor sta mai puțin utilajele în secția noastră pentru a fi reparate, cu atît randamentul, contribuția noastră la această acțiune generală va fi mai însemnată. Reparațiile preventive vor avea, de asemenea, rolul de a exclude posibilitățile de avarii sau accidente. Vreau să precizez, adaugă inginerul Dobrescu, că am luat toate măsurile pentru îmbunătățirea condițiilor de iluminare, încălzire și ventilație, astfel încît schimburile 2 și 3 să poată lucra într-un mediu ambiant cît mai propice procesului muncii».

Simt nevoia să precizez în treacănt intervenția tehnicianului Badea Busuioc, secretar al comitetului de partid din secție: «Organizația noastră s-a hotărît să înlăture toate lipsurile nemotivate, să reducă învoirile și să evite cazurile de indisciplină. Am lansat totodată chemarea ca fiecare maistru, tehnician sau inginer să

fie în anul 1972 posesorul unei invenții, raționalizări sau inovații, acțiune care se află în plină desfășurare și care va contribui cu succes la utilizarea cu maximum de randament a mașinilor și utilajelor».

...Sînt uzine pe care le îndrăgești de la început, de îndată ce prestigiul lor a trecut marginile orașului în care își desfășoară activitatea. Dar îmi dau seama că pentru a le îndrăgi pe deplin e nevoie să le cunoști nu numai prin produsele lor sau prin vizitarea secțiilor, ci integrîndu-te, cel puțin o clipă, în frămîntările curente ale oamenilor, frămîntări ce capătă adesea un caracter general. Pentru că nici nu am reușit să părăsesc bine uzina și mi-am dat seama că pe sub fruntea liniștită a acestor oameni pe care i-am văzut trece un singur gînd, multiplicat în mii și mii de variante: trebuie descoperită fiecare posibilitate internă de sporire a producției, nici un minut nu trebuie pierdut, adevăratele resurse se află în noi, salariatul uzinei, și nimeni mai bine decît noi nu poate ști ce trebuie făcut pentru a gospodări cu chibzuință timpul și utilajele de dotare.

O măsură chibzuită care conduce la valorificarea timpului de lucru: mai înainte de a intra în reparație, mașinilor li se întocmesc fișe cu gradul de uzură al fiecărei piese. Fotografia noastră l-a surprins pe inginerul Dumitru Dobrescu stabilind ordinea precisă a fazelor și operațiilor de reparații.

azi, despre constructorii societății de mâine

de I. NICOLAE Fotografii de Elena GHERA

În aceste zile, în aceste luni, o grupă, o categorie socială anume, specială, duce o muncă anume, specială. Mai simplu, mai normal spus, studenții din ultimul an dau ultima lor bătălie: pregătirea lucrării de diplomă.

N-am folosit formularea «grupă socială» de dragul vorbelor intelectualisto-epatante, ci pentru simplul motiv că noi — întreaga societate, națiunea — sîntem deosebit de interesați de întregul front, de întreaga forță a ceea ce eu as numi valul de specialiști leat 1972.

Vădit, construcția socialismului este o lucrare comună la care fiecare generație este chemată să-și pună umărul; adică să-și verifice știința dobîndită, să-și descopere neîmplinirile, să se autoperfecționeze în procesul practicii, pentru ca astfel să asigure societății și țării încă un pas de progres. Și tot vădit — azi trăim în epoca specialiștilor, a profesioniștilor. Iată de unde interesul cu care privim pe cei care — un sfîrșit de copilărie, o adolescență întregă și un început de maturitate — au acumulat, au acumulat și iar au acumulat, pentru ca, din acest an încolo să înceapă să dea, să genereze.

Dar promoția de specialiști superior calificați a anului 1972 trebuie privită și cu un interes particular. Pentru că este prima promoție a cincinalului acesta care a beneficiat de accentuarea orientării învățămîntului nostru către practică.

Orientare care a implicat și un substanțial spor de posibilități materiale — în special echipamente pentru atelierele-școală — puse în slujba formării unor profesioniști de tip nou, înarmați cu ultimele cuceriri ale științei și tehnicii.

Studentul de azi, absolventul de mîine trebuie să fie pregătit să efectueze orice operație concretă în procesul de producție. Nenumăratele noastre instalații ultramoderne, complexitatea și tehnicitatea lor ridicate îl obligă să-și îndrepte atenția cu precădere spre practică. Numai astfel el va fi în stare, după absolvire, să se încadreze în procesul producției în cel mai scurt timp posibil.

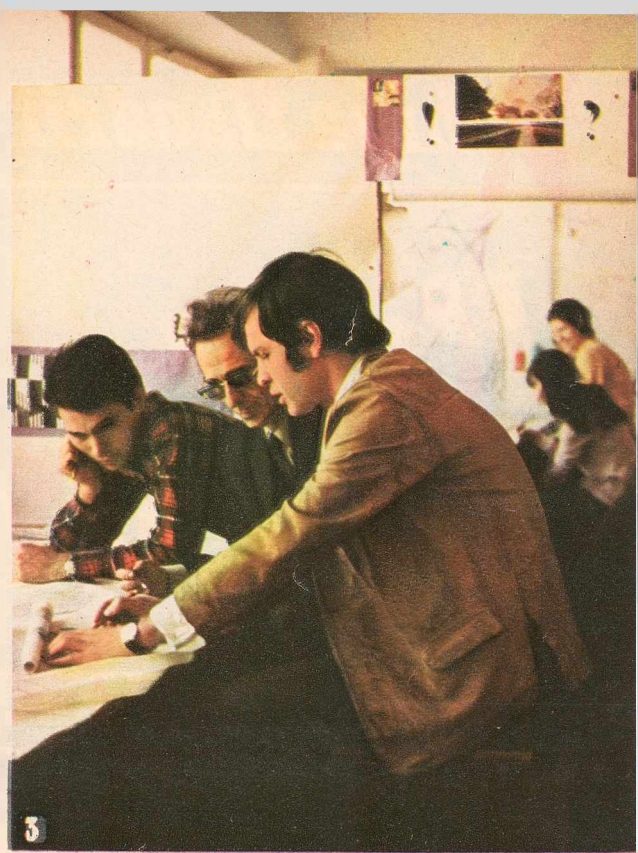
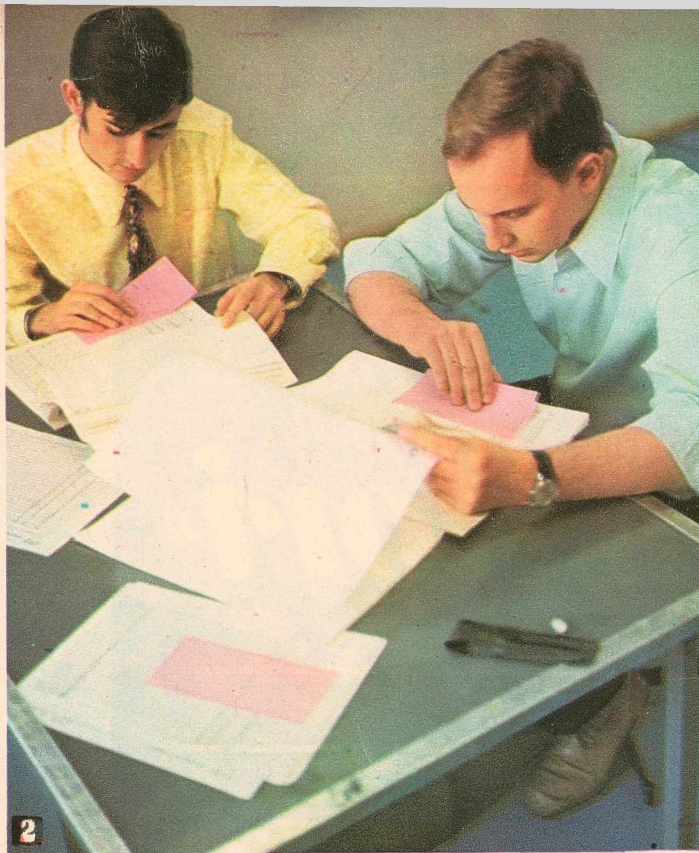
Pe de altă parte, absolventul de mîine, independent de specialitatea pe care a îmbrățișat-o, va trebui să stăpînească și cunoștințele sociale și politice care să-l facă un participant capabil și activ la conducerea vieții noastre social-economice.

Am fost cu aparatul de fotografiat printre studenții ultimilor ani de la facultățile institutului politehnic, ale celui de arhitectură și ale Academiei de științe economice din București. Dar aceste pagini le dedicăm nu numai lor, ci tuturor celor care — în aceste zile, în aceste luni — se pregătesc intens pentru integrarea în lumea productivă, viitorilor noștri creatori de valori superior calificați.

Vrem să știe că sîntem alături de ei, de strădania lor, cu toată grija și tandrețea noastră. Dar și cu toată exigența noastră.

Și mai ținem să le reamintim cuvintele adresate lor și întregului tineret studios, în numele poporului nostru, de tovarășul Nicolae Ceaușescu:

«Am ferma convingere că tineretul patriei noastre, elevii și studenții, înțeleg sarcinile ce le revin și nu vor precupeți nici un efort pentru a-și însuși tot ce a creat mai bun cunoașterea umană în toate domeniile de activitate. Sîntem siguri că viitorul patriei noastre se va găsi în mîini bune».

1 Grupa 63 de la arhitectură își continuă dispuțele profesionale chiar și în stradă. E firesc. jumătate din firea fiecărui arhitect e de artist.

2 O generație căreia i se pare firesc să studieze problemele implicate, de pildă, de un simulator de circuite logice. (Cristian Zervos și Nicolae Țepuș — Facultatea de automatică, secția calculatoare electronice.)

3 Cînd porți pe umeri sarcina proiectului unui spital de recuperare a capacității de muncă, e prudent să mai apelezi și la competența dascălului. (Institutul de arhitectură — profesor Slavici, student Priscornică)

4 Poate viitorul centru al Timișoarei va fi așa cum și-l imaginează «iminenta» arhitectă Dana Chirvai.

5 La Facultatea de cibernetică economică, secția informatică, din cadrul A.S.E. am remarcat un merit general al subiecților lucrărilor de diplomă: tind să rezolve probleme concrete ale unor întreprinderi. (Înconjurați de colegi, Ioan Roșca și Codrin Andrei Ionescu într-o dispută creatoare.)

6 Multe experiențe, multă răbdare — un proiect de diplomă e departe de a fi un fapt banal. (Mirela Cioabănu și Ligia Ceaușu — Facultatea de chimie industrială, secția tehnologia substanțelor anorganice.)

„*echipa flacării*”

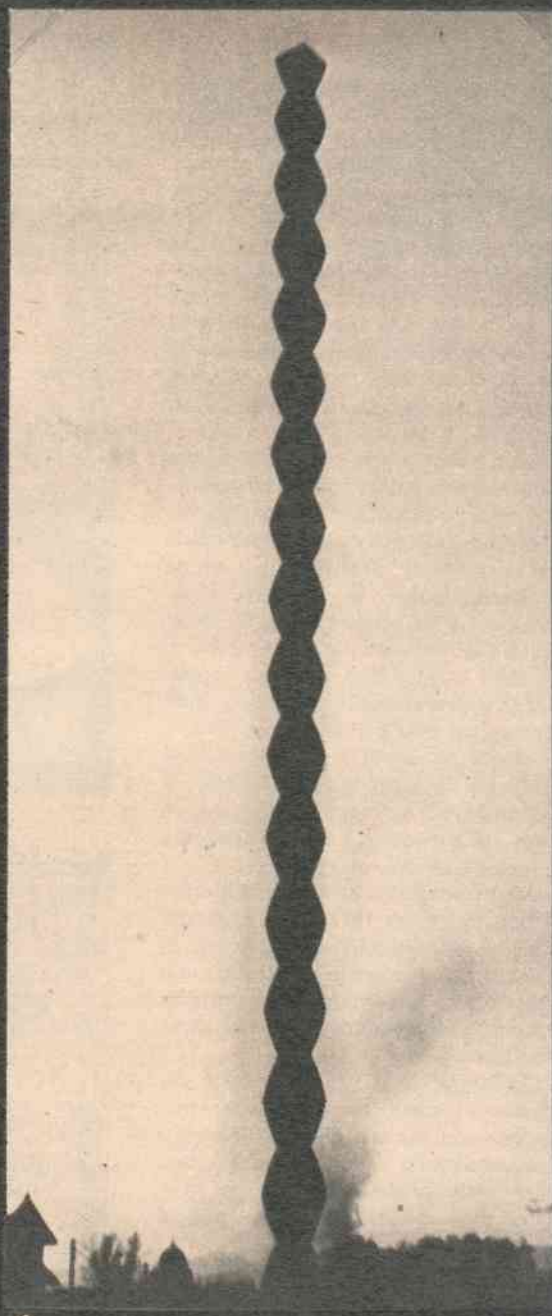
Prin «*tîrgul cu flori*»

de Alexandru PĂSĂRIN Fotografiiile autorului

«Tîrgul cu flori» (cum i se mai spunea odinioară Tîrgu-Jiului) a devenit un oraș în adevăratul înțeles al cuvîntului. Calea Victoriei, principala arteră a orașului, a cunoscut o modernizare radicală: cu blocuri de locuințe noi, cu magazine de tot felul și cu un modern complex hotelier, «Gorj» (devenit de pe acum neîncăpător, avînd în vedere afluența turiștilor către defileul Jiului, mănăstirile din nordul Olteniei, Podul de la Ponoare, Peștera Muierii etc.).

Un alt motiv de mîndrie a locuitorilor Tîrgu-Jiului: moderna autogară de călători.

Senină și pură, «Coloana infinită» a lui Brâncuși domină orașul.

Tîrgu-Jiu... «Tîrgul cu flori», orașul lui Brâncuși. Definindu-l astfel am spus totul despre acest oraș? Da și nu. Da, dacă ne referim la trecutul său tumultuos, la istoria sa ce numără mai bine de cinci secole, la abundența vegetală care-i dă un aer proaspăt, aproape balnear, în pofida vechimii sale. Da, dacă îl asociem pînă la contopire lui Brâncuși, ce și-a pus pecetea geniului său în inegalabilul ansamblu sculptural amplasat într-un superb parc, prezență atît de organică, atît de naturală, încît ai impresia că a crescut acolo, o dată cu iarba, copacii și ferigile. Dar Tîrgu-Jiu, inimă a Gorjului, nu bate doar la timpul trecut. Gloriei secolelor trecute i se adaugă un prezent dinamic. Tînărul municipiu, racordat civilizației socialiste, tinde să devină nu numai un centru administrativ, ci și economic de prim ordin. Ceea ce impune modernizarea sa accelerată, un ritm înalt al construcțiilor de locuințe, ridicarea unor clădiri de interes cultural și obștesc, funcțional concepute.

Tîrgu-Jiu, oraș în plină febră a prefacerilor. Ceea ce nu exclude, din păcate, unele stridențe, unele greutăți pe care ne ferim să le considerăm inerente. Oricum, o imagine tonică a unui oraș în plin efort de racordare la exigențele prezentului.

de H. DONA

Strada Alexandru Ioan Cuza (stînga, sus) în curs de modernizare... Și așa a rămas.

O inițiativă laudabilă: construirea unei case de cultură a sindicatelor cu o sală de spectacole cu 600 locuri. Mai puțin laudabil ritmul de lucru. Să fie totul gata în anul viitor? În condițiile unei activități ca cea surprinsă în fotografie (dreapta, sus), e greu de crezut.

Grădina de var(ă). Închisă, și nici un semn care să prevestească apropierea activității de vară, deși vremea s-a încălzit simțitor. Unde a dispărut binecunoscutul spirit comercial al oltenilor?

În schimb, plața orașului dispune de dotări pentru care poate fi învidiată.

Multe-multe blocuri noi (numai în cartierul «9 Mai» s-au dat în folosință 1 848 apartamente, urmînd ca pînă la sfîrșitul anului viitor să se mai predea «la cheie» alte 1 750). Din păcate, constructorii se pare că au uitat să le finiseze...

Referindu-se la informațiile frecvente în presa ultimelor săptămîni cu privire la multiplele activități care urmăresc păstrarea umidității solului (în perspectiva neîmbucurătoare dar pare-se reală a unui an ceva mai secetos), cititorul Vasile Teodorescu din Brașov se întreabă dacă nu există posibilități de a scoate agricultura de sub influența determinantă a factorilor climatici, astfel încît recoltele să nu mai depindă de capriciile vremii. Dacă nu ne raportăm la un viitor prea îndepărtat (o dată intrăm în domeniul literaturii științifico-fantastice orice presupunere devine posibilă) și ne limităm la o perioadă asupra căreia pot opera posibilitățile noastre concrete de investigație și previziune, apare evident că o totală independență a agriculturii de condițiile climatice este imposibilă. Atîta timp cît agricultura se face nu în laboratoare sau în uzine, în care condițiile de mediu pot fi integral stabilite de noi, ci «în aer liber», la temperaturi și umidități care nu depind de noi, într-un sol ale cărui caracteristici pot fi modificate dar nu radical schimbate, această dependență va continua să se facă simțită într-o măsură mai mare sau mai mică. Strădaniile actuale, de la noi și din alte părți, urmăresc ca fluctuațiile inerente determinate de starea vremii să se desfășoare numai *dincolo* de o anumită limită minimală (reprezentînd o producție satisfăcătoare, dacă nu bună), limită care, cu timpul, devine tot mai înaltă. Spre un asemenea rezultat concură dezvoltarea (și utilizarea competentă) a unui vast sistem de irigații, realizarea altor amenajări funciare, folosirea intensă și după norme științifice a îngrășămintelor, semințelor de calitate, mecanizării, practicarea unei organizări corespunzătoare a muncilor agricole.

Pe marginea unei mai vechi însemnări a noastre în care vorbeam despre necesitatea studierii matematicilor și răspundeam unui cititor care invoca argumentul că «Eminescu a rămas repetent la matematici», colaboratorul nostru prof. dr. I. Ghelase ne trimite o lungă și interesantă scrisoare în care se referă la faptul că marele poet a predat și matematicile la Iași și a folosit elemente de statistică matematică și de calcul al unităților pentru susținerea unor teze politice și economice. Eminescu a folosit, de pildă, asemenea calcule pentru a demonstra că prin afacerea Strussberg (în care era amestecată monarhia și guvernul Brătianu) România a fost păgubită de cîteva sute de milioane (în valuta de acum un secol).

* Cititorul T. Stîlparu din Buzău ne invită să publicăm un documentar cu privire la problema irlandeză. Un asemenea documentar a apărut în nr. 45 din 1969, iar informații și comentarii pe aceeași temă, în aproape fiecare număr al «Flacării» din ultimul an. Ne-am permise, de asemeni, să rectificăm o afirmație conținută în aceeași scrisoare: «Datorită ultimelor evenimente, poporul irlandez a intrat și el pe scena istoriei». Nimic mai neadevărat; deși un popor mic, irlandezii n-au așteptat anul 1971 pentru a-și face marcată prezența în viața Europei și a lumii. Gaelii, semniție de origine celtă, au populat Irlanda încă din secolul al IV-lea î.e.n., organizînd și o serie de formațiuni statale. Scurt timp după ce Sf. Patrick a creștinat Irlanda (în jurul anului 400), insula verde a devenit un centru spiritual pentru întreaga Europă occidentală și septentrională. Pînă la năvălirea vikingilor, și chiar și după aceea, călugării irlandezi au fost principalii mesageri ai culturii, creatori de școli, întemeietori de biblioteci într-o mare parte a Europei. După aceea, de la prima năvălire engleză în insulă (sub regele Henric al II-lea Plantagenetului) și pînă în zilele noastre, timp de opt secole, irlandezii au luptat cu cerbicie și curaj pentru independența patriei lor. Milioanele de irlandezi emigrați în America de Nord au adus o contribuție esențială la dezvoltarea Statelor Unite (inclusiv la crearea mișcării muncitorești revoluționare americane). Și ce ar însemna cultura Angliei și a Europei fără irlandezii Jonathan Swift, Oscar Wilde, Bernard Shaw, Yeats, Synge, O'Casey, James Joyce? Nu e locul să intrăm aici în mai multe detalii, dar să nu ne închipuim că istoria începe cu noi.

Am primit în ultima vreme la redacție cîteva propuneri privind organizarea unor concursuri printre cititori. Mulțumim celor care vor să ne ajute, dar deocamdată avem un concurs (fotografic) care abia a început și se bucură de un neașteptat de larg ecou, așa că nu ne vom lansa și în alte activități de același fel.

*pauză, practică
sau teoretică?*

de Victor BĂNCIULESCU

«Oprii banda rulantă!» — nu-i un strigăt de revoltă (sau poate că da!), nu-i nici vreun atentat la productivitatea nu știm cărei întreprinderi. Chemarea aceasta e mai curînd reacția normală la bolile timpului.

Secolul vitezei a trecut în patrimoniul istoric al bunicii. Era cosmică aparține părinților de astăzi. A celor tineri e vremea ritmurilor înalte cu consum de efort minimal și în orice caz lipsit de varietate. Epoca aceasta nu scutește pe beneficiarii ei de oboseală, de sedentarism, de toate maladiile moderne pe care medicii noștri curanți le diagnostichează cu seninătate, recomandîndu-ne, ironici, programe de viață bune pentru rentieri. Bîntuie prin lume un curent încurajator pentru sănătatea celor ce muncesc. (Știm, firește, că nu-i vorba peste tot de acțiuni filantropice, nici de vreo subită dragoste samariteană pentru creatorii de bunuri, ci mai curînd de grija rece pentru eficiență economică și profit.) Masa salariaților — de la muncitorul efectuînd o singură operație, prin specializare excesivă, pînă la funcționarul țintuit de scaun — manifestă scăderi fizice într-un fel îngrijorătoare. Procesul de lucru — independent de formele de organizare și de perfecțiunea lor — acționează asupra organismului, provocîndu-i nu numai osteneală, ci și un cumul continuu de obișnuințe care conduc la bolile profesionale ulterioare. Și încă n-am vorbit de imobilitate, nici de acumularea de grăsime...

Cine trebuie să prevină și să elimine efectele negative pe care activitatea productivă le poate avea asupra fizicului? Răspunsul stă într-un singur cuvînt: mișcarea. Dezvoltarea (pe cît posibil multilaterală) și funcționarea normală a organismului este sarcina educației fizice sub toate formele ei, nici una dintre acestea neputîndu-se lipsi de mișcare.

Cînd e vorba de oameni din cîmpul muncii, — tineri în pragul maturității sau maturi de-a binelea — intervenția educației fizice instituționalizate se subțiază, efectul educației fizice ca materie școlară scade. Și atunci? Atunci s-a căutat și s-a găsit un compensator firesc pentru munca fizică (ba chiar și pentru cea intelectuală). I s-a dat la început numele de gimnastica în producție. Sute și mii de oameni au gustat din clipele de destindere de la mijlocul zilei de lucru. Ne amintim cu cîtă plăcere ne alăturam, cu ani în urmă, tipografilor de la «Casa Scintei» care se alinau pe terase sau chiar pe culoarele atelierelor, efectuînd mișcări de dezmoțire, atît de binefăcătoare pentru a doua jumătate a programului de muncă.

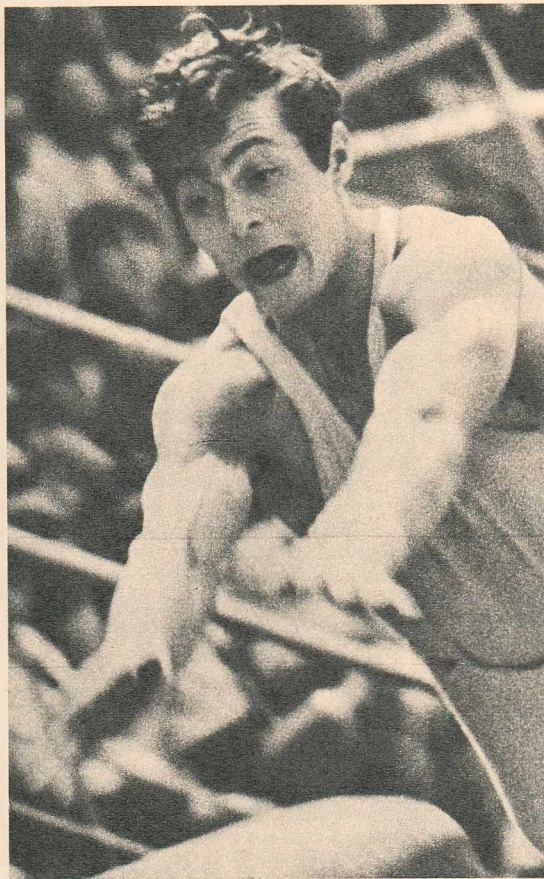
Gimnastica în producție avea toate șansele de a prinde, de a se răspîndi. Ne erau cunoscute tablourile din fabrici sovietice, ca și imaginile arătînd populația chineză supunîndu-se cu voioșie exercițiilor de înviorare. Gimnastica în producție s-a extins în Japonia și R.D. Germană. Nu demult, celebrul scriitor vest-german Gûnter Grass a condus discuțiile la o masă rotundă ce și-a propus ca temă «ritmuri noi în muncă, prin sport». Înlăturarea oboselii, combaterea sedentarismului, prevenirea bolilor profesionale (și, dacă se poate, concomitent, sporirea productivității muncii) — iată subiecte ce preocupă lumea modernă. Iar pentru mișcarea sportivă, sănătatea publică — astfel exprimată — devine una dintre problemele centrale.

Inițiativa introducerii gimnasticii în producție împlinește la noi un număr apreciabil de ani, dar roadele sînt minimale. Ca de obicei, excesul de sistematizare ucide bunele idei. Întîi a fost bătălia nomenclaturii: să-i zică întocmai ca înainte sau mai bine «pauză de mișcare»? Apoi ne-am încalcit în măsurile organizatorice: trebuie profesor sau e suficient și un instructor? Pe urmă au început studiile, și firește că e mai greu să probezi imediat efectele pozitive în randamentul muncii. Și tot așa, încet-încet, am reușit să mutăm gimnastica în producție de pe fagașul natural al practicii pe plan exclusiv teoretic. Iar muncitorii, răbdători, așteaptă încă măsurile simple și convingătoare care să ducă la scăderea osteneții, la refacerea capacității de muncă, exercițiile care să le dezdoie spinările, să le sporească buna dispoziție, să-i învieze.

SPORT

crampon

de Adrian PĂUNESCU

Sala Floreasca a cunoscut săptămîna trecută animația marilor concursuri sportive prilejuită, de data aceasta, de cea de-a XV-a ediție a campionatelor internaționale de gimnastică dotate cu «Cupa Gh. Moceanu».

Aceste campionate internaționale, la care au participat în afara țării noastre 8 țări, au căpătat o sporită importanță dacă ținem cont de faptul că pînă la Olimpiada de la München multe asemenea concursuri nu se mai pot organiza. Iată de ce fiecare concurent în parte a căutat să evolueze cît mai bine, pentru a-și putea verifica pregătirea în condițiile emoțiilor marilor întreceri. Reprezentantul nostru Dan Grecu (în fotografie), a ocupat locul 1 la cal și inele.

Duminica trecută, iubitorii jocului cu balonul rotund umpleau tribunele stadionului Dinamo, dornici să asiste la o victorie a echipei lor preferate. Din păcate, iluziile le-au fost spulberate (ASA - Tg. Mureș-Dinamo 2-1). Locurile fruntașe în clasament sînt deținute în continuare de echipele din provincie, puse în acest an pe fapte mari. (În fotografie, una dintre fazele de la poarta echipei din Tg. Mureș rezolvată cu succes de portarul Solyom.)

să punem criterii în locul capriciilor

Nu-mi face deloc plăcere să mă văd confirmat. Și asta nu pentru că modestia mea dorește cu tot dinadinsul să fie umilită, ci pentru că orice confirmare, acum, a unor opinii critice devine o alarmă. Meciul cu Ungaria e aproape, atît de aproape de parcă a și trecut. Iar oamenii pe care contează cu prea mare încăpăținare Angelo Niculescu sînt ieșiți din formă. Și faptul e vizibil de la mare distanță, dacă ai curiozitatea să te uiți ce loc ocupă în clasament echipele care dau jucători reprezentativei. Să facem analiza formației din meciul cu Franța! Echipele UTA, F.C. Argeș, U-Cluj, ASA-Tg. Mureș, Steagul roșu-Brașov, adică primele cinci echipe ale campionatului, după 21 de etape, n-au fost reprezentate decît de un singur jucător (Domide), și acela în cazul de forță majoră ivit prin lipsa de randament a lui Sandu Mircea (jucător în divizia B). Pe locul 6 — S.C.-Bacău, cu un jucător (Dembrovski), și asta nu de altceva ci pentru că a ieșit din formă. Și vine Steaua cu doi jucători (Sătmăreanu și Iordănescu), pentru ca, pe locul 8, să găsim o veche și puternică «rivală a campionatelor» — echipa Dinamo: 4 jucători în națională. Pe locul 11 — Rapid, cu 3 jucători în națională. Pe locul 13 — Petrolul, cu un jucător (introdus în repriza a doua), N. Ionescu. Concludent, nu?

Care e motivul plauzibil pentru care sînt preferați jucători aflați într-o acută cădere de formă celor ce duc într-adevăr campionatul în spate?

Care sînt criteriile?

Cumva, pe undeva, «amintirea Wembley»? Dar e absurd! Atunci — Lucescu era bun. Acum — Lucescu nu mai e... hai să nu zic bun, să zic «nu mai e în formă».

Cui îi facem noi un serviciu păstrîndu-l într-o echipă ce are nevoie de cei mai buni, de cei mai în formă, pentru că nu este o întreprindere particulară, nu e o miză privată, ci o echipă de fotbal a unei țări?

ASA-Tg. Mureș domină tehnic (în primul rînd) pe Dinamo-București, dar asta n-are nici un efect asupra selecționerului. Dinamo dă în continuare patru jucători naționali. Eu nu mai înțeleg nimic. Presupuneam cîndva că Angelo Niculescu e un om prudent. Ce prudentă e asta, de a te pregăti să te duci la Budapesta cu o echipă formată aproape numai din jucători ai cluburilor din coada clasamentului?

Ce înțelepciune poate guverna mîntea unui om cînd el — în contra oricărei evidențe — merge numai cu o echipă fără să le vadă pe celelalte, asumîndu-și greaua răspundere a unei selecționări imprudente și fără criterii, acum cînd numai criteriile și prudența, ca și adîncă seriozitate izvorîtă din iubirea ideii de reprezentare a țării, pot justifica și o înfrîngere?

Era un joc public la noi, numit mi se pare «Drumeții veseli», la care cred că se puneau 9 întrebări și era nevoie de 9 răspunsuri exacte. Dacă răspundeai la 8 întrebări dar nu și la ultima — pierdeai tot ce cîștigaseși cu sudoarea a opt răspunsuri exacte.

Antrenorul naționalei e în această situație. Ar mai fi puțin și — acesta e adevărul! — Angelo Niculescu ar putea deveni erou. De numele lui s-ar lega o epocă strălucită a echipei de fotbal a României.

Dar e la fel de posibil ca, dintr-o încăpăținare, de numele lui să se lege cel mai trist eșec al nostru, într-un moment cînd ne puteam afirma.

În zilele care au mai rămas pînă la 29 aprilie — trebuie să facem totul pentru victorie. O obținem sau nu, mi-ar fi greu să ghicesc. Dar conștiința noastră trebuie să fie liniștită, și asta se poate realiza dacă punem criteriile în locul capriciilor și realitățile în locul superstițiilor. Adică dacă avem puterea de a lupta cu noi înșine.

un monument lui ILICI

de dr. N.FOMIN

*Corespondență specială pentru „FLACĂRA“
transmisă de Agenția NOVOSTI*

Trei case vechi pe fosta stradă Strelețkaia din Simbirsk — azi Ulianovsk. Într-una dintre ele, în primăvara lui 1870, la 10 (22) aprilie, s-a născut Vladimir Ulianov. Toamna, familia Ulianov s-a mutat la etajul superior al unei case vecine, care aparținea aceluiași proprietar, iar din anul 1871 și până în vara anului 1875 ea a locuit în apropiere, pe aceeași stradă, dar în casa altui proprietar. Așadar, aici și-a petrecut primii ani de viață Vladimir Ilici Lenin. Un asemenea loc de pe pământ trebuia să rămână posterității. Și astfel, în cinstea centenarului nașterii lui V.I. Lenin s-a adoptat hotărârea privind construirea la Ulianovsk a unui edificiu monumental, Memorialul Lenin.

Realizată din beton armat, piatră decorativă, sticlă și lemn, sprijinită pe coloane de marmură albă ce-i conferă un aspect avântat, degajat, clădirea memorialului are forme simple, sobre și totodată originale. Cel mai mare edificiu al complexului ce constituie memorialul adăpostește monumentală și solemnă sală expozițională «Lenin» — filiala din Ulianovsk a Muzeului central «V.I. Lenin». În centrul sălii se află o sculptură înfățișându-l pe Vladimir Ilici, realizată din marmură albă. Din podeaua pardosită cu aceeași marmură albă se răsfrâng razele aurii ale soarelui, iar pe fundalul albastru-azuriu al unui perete se află stema U.R.S.S. Aici, în sala «Lenin», se desfășoară și o serie de solemnități. Impunătoare este și marea sală a memorialului, cu o capacitate de 1 300 de locuri. Fotoliile, confortabile, au dispozitive care permit ascultarea cuvântărilor în câteva limbi.

Dar locurile sacre ale Memorialului Lenin îl constituie căsuța în care s-a născut Vladimir Ilici — refăcută așa cum arăta în deceniul al șaptelea al veacului trecut — precum și cele două case unde Lenin și-a petrecut copilăria — de asemeni restaurate. Într-una dintre acestea sînt expuse darurile făcute Casei-muzeu «V.I. Lenin» și orașului Ulianovsk de oameni ai muncii din țară și de oaspeți de peste hotare.

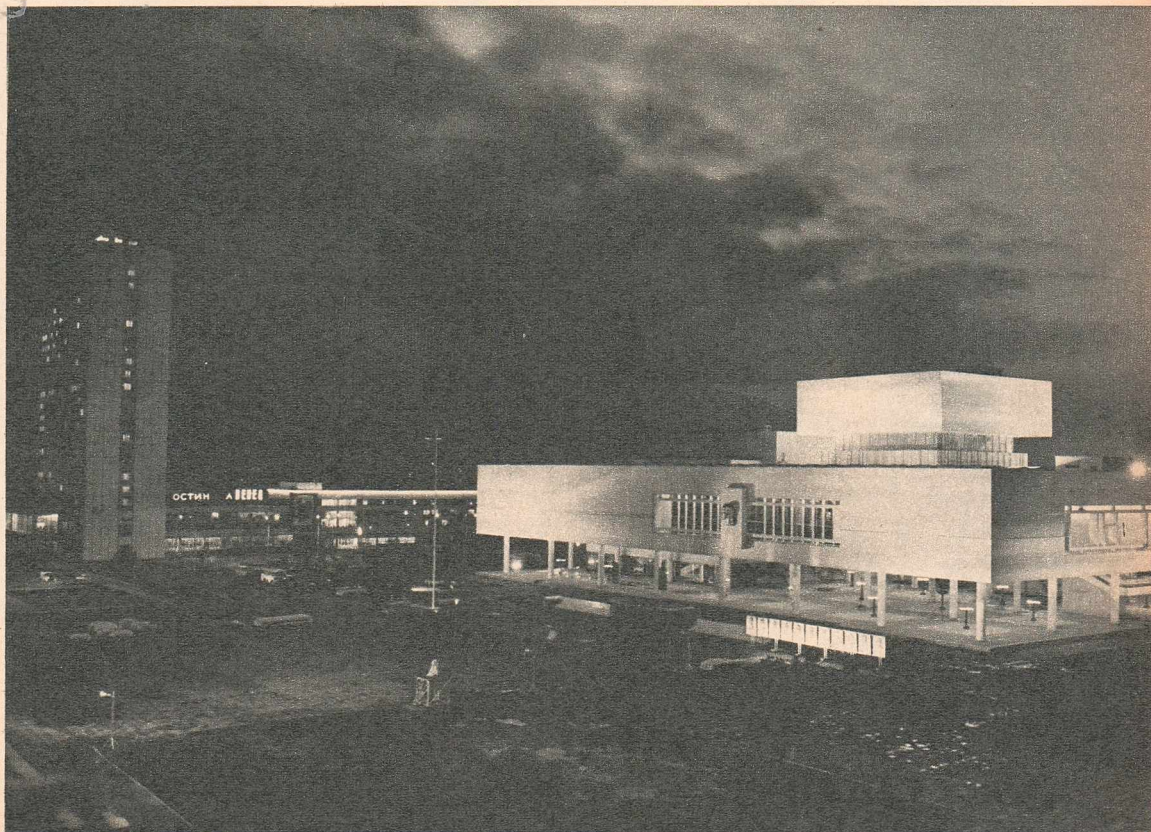
Întregul complex, inclusiv hotelul cu multe etaje «Veneț», clădirea nouă a școlii medii nr. 1 «V.I. Lenin», clădirea nouă a Institutului pedagogic «I.N. Ulianov» și numeroase alte clădiri au fost construite în mai puțin de trei ani. A fost de fapt un șantier al întregului popor, la construcția memorialului aducîndu-și contribuția reprezentanți din toate republicile sovietice. În etapa finală, aici au lucrat brigăzi de tineret din Bulgaria, Ungaria, România, Polonia, R.D. Germană, Cehoslovacia și din alte țări socialiste.

Au trecut doi ani de la inaugurarea memorialului Lenin, timp în care a fost vizitat de peste 3 milioane de oameni din toate colțurile patriei și din multe alte țări de pe cele cinci continente.

Lenin rostind o cuvîntare în Piața Roșie la 1 mai 1919.

Memorialul Lenin din Ulianovsk.

MAHALALE DE TINICHEA

**CARTIERELE CE ADĂPOSTESC ÎN PARIS MUNCITORI IMIGRANȚI
DESCRISE ÎN „INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE” de MARK S. JAFFE**

Pe o stradă dosnică din Nanterre, cocioabe încropite din resturi de lemnărie și tablă veche adăpostesc o jumătate de duzină de familii nord-africane. Parisul este în fapt înconjurat de îngrămădiri pestrițe de asemenea cocioabe, și aceasta constituie una dintre marile probleme ale Franței: bidonville-ul.

În traducere liberă «bidonville» înseamnă oraș de tinichea și aceasta definește bine mahalalele de cocioabe ale imigranților. Orașele de tinichea sînt un rezultat al aflului de forță de muncă străină, al lipsei de locuințe și, potrivit părerii unora, al unei doze de rasism.

În Franța se află mai mult de trei milioane de muncitori imigranți. Ei și familiile lor alcătuiesc aproape 6% din totalul populației. În timp ce o mare parte a Franței nu a fost afectată de acest aflux, Parisul, unul dintre importantele centre industriale ale țării, numără în prezent o populație imigrantă de peste 700 000 persoane.

Actuala lipsă de locuințe se datorează pe de o parte costului ridicat al construcțiilor, fenomen cunoscut și înainte de primul război mondial, și pe de altă parte sporului masiv al populației în regiunea pariziană. Aproximativ 80 la sută dintre clădirile Parisului au fost construite înainte de 1914, și cei circa trei milioane de oameni, cit numără orașul, locuiesc chiar mai înghesuți decît aceia din Manhattan.

În această situație, și așa dificilă, au apărut nord-africani, portughezi, spanioli și italieni — muncitori căutînd slujbe și locuințe. Angajarea se obține mai ușor decît locuința. Căutarea acestora îi duce în cele din urmă afară din Paris și în suburbii. Așa ajung mulți dintre imigranți în mahalalele de tinichea.

50 DE ORĂȘELE

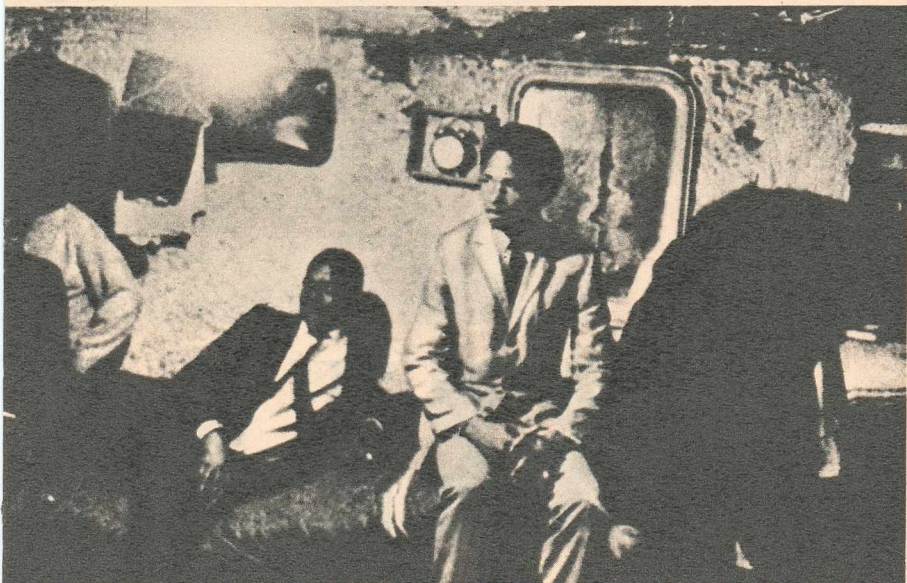
De jur împrejurul Parisului se află astfel 50 de «orășele» de cocioabe cu peste o sută de persoane. Nanterre, la nord-vest, are cea mai mare populație, depășind 2 500 locuitori, St. Denis, la nord, are doar ceva mai puțin, iar Massy, la sud, are o populație de aproximativ 1 800 persoane. În total, orășelele de tinichea din regiune au cam 100 000 de locuitori.

Locuitorii acestor bidonville-uri sînt în majoritate portughezi și nord-africani. Muncitorii spanioli, ca și cei italieni (care formează mai mult de o treime din totalul populației imigrante), au, pe cît se pare, mai puține dificultăți în găsirea unor locuințe potrivite. Totodată, dacă algerienii, tunisienii și marocanii se amestecă și formează un grup comun, rareori întîlnești un amestec de nord-africani și portughezi.

Cocioabele nord-africanilor sînt de obicei un eșafodaj de bucăți de ciment și lemn care se sprijină unele de altele sub acoperișuri de tablă ondulată. Pietre, cauciucuri de bicicletă și alte obiecte sînt îngrămădite pe acoperișuri pentru a fixa tabla. Printre barăci șerpuesc poteci înguste.

Portughezii sînt în general mai bine organizați. Casele acestora sînt îndeobște mai mari, deși, la fel ca ale nord-africanilor, au numai două sau trei camere. Ele sînt uneori așezate în rînd. Într-o mahala portugheză poți întîlni chiar și electricitate și antene de televiziune răsărite deasupra citorva cocioabe.

◀ Aproximativ 100 000 de oameni locuiesc — dacă se poate spune așa — în asemenea cocioabe de tinichea.

Villeneuve-le-Roi, un «orășel» de bidonville-uri în jurul căruia s-a stîrnit vîlvă la începutul acestui an, deoarece au murit aici ca șoarecii cei cinci membri ai unei familii de imigranți portughezi.

Dormitor pentru imigranți la Aubervilliers.

Oricum, electricitatea este un fapt excepțional. Cele mai multe bidonville-uri nu au apă curentă sau vreun alt mijloc de încălzire decît sobele cu cărbuni sau petrol. Latifa, o fată marocană de 17 ani care a crescut într-o asemenea mahala la Nanterre, explica: «În fiecare iarnă ne pîndește primejdia incendiului și asfixiei. Asta face parte integrantă din iarnă. Iarna trecută am avut trei incendii, destul de mari pentru a face necesară prezența pompierilor, și într-unul dintre ele și-a pierdut viața un copil de șase luni».

Apa este adusă în case în canistre de plastic de la o pompă publică, uneori de la o jumătate de milă distanță.

INTUNERIC ȘI UMEZEALĂ

În casa lui Karem Khadiga era întuneric și umezeală. Cele trei camere erau mobilate cu paturi pentru cei opt membri ai familiei, o sobă metalică pentru încălzit, lăsată pe o parte, lămpi cu propan și un aragaz cu butelie. În curtea interioară, într-o roabă se aflau canistre de plastic pentru apă. Familia Khadiga s-a mutat în această casă în 1963. Pe atunci au cumpărat-o cu vreo 125 de dolari.

Poliția a început să pună numere cocioabelor din mahalalele de tinichea mai întinse din jurul Parisului, pentru a opri ridicarea altora noi. Măsura a împiedicat creșterea marilor mahalale de tinichea, dar a dus la formarea de micro-bidonville-uri și la vinderea cocioabelor deja numerotate.

Portughezii au devenit grupul cel mai important de imigranți. În prima jumătate a anului 1970 ei reprezentau aproximativ jumătate din toți imigranții. Mulți sînt muncitori necalificați, puțini vorbesc franceza, și unii intră în țară clandestin. Ei vin în bidonville-uri în căutare de protecție și îndrumare. Acestea sînt de obicei asumate de un «șef» care face diverse servicii compatrioților săi în schimbul unei remunerații.

Mulți imigranți nord-africani au trăit în locuințele lor chiar și 15 ani. Ali, un muncitor constructor în vîrstă de 30 ani, trăiește din 1958 într-un bidonville. El privește situația cu destul calm: «Trăim destul de liniștit aici — spune el. Polițiștii se poartă bine. Singura neplăcere pe care am avut-o cu ei a fost atunci cînd studenții au venit aici să se ocupe de educația copiilor și să aibă

grijă de ei. E mult mai mult de lucru aici, și francezii... chiar dacă nu manifestă prea multă simpatie pentru noi, nu ne sînt foarte ostili».

Unii nu sînt de acord cu punctul de vedere al lui Ali. Domnișoara Khadiga, o funcționară de 21 de ani, afirmă că «dacă nu ai o înfățișare occidentală, atunci ai de-a face cu discriminarea».

STUDIU

Monique Hervo, care a publicat un studiu intitulat «Bidonvilles» (Cahier-Libre, colecția Maspéro), a explicat că mulți arabi care locuiesc aici încă din vremea războiului din Algeria nu se plîng de rasism, pentru că pe atunci lucrurile stăteau mult mai prost. Dar ea adaugă că motivul pentru care mulți dintre acești oameni nu pot găsi apartamente particulare sau locuințe cu chirie la stat este că sînt nord-africani. «Există prevederi legale în legătură cu locuințele».

După o vizită într-un bidonville din Aubervilliers în februarie 1970, premierul francez Chaban-Delmas a preconizat desființarea totală pînă la sfîrșitul acestui an a sutelor de mahalale de tinichea, mari și mici, care înconjoară capitala. Deși s-a înregistrat un oarecare progres, majoritatea observatorilor consideră că acest obiectiv nu va fi realizat în termenul fixat. După vizita la Aubervilliers a fost creat un grup interministerial permanent care să coordoneze activitatea celor șapte ministere implicate în rezolvarea situației, iar bugetul destinat acestui program a fost majorat de la 50 la 97 milioane de franci.

Un raport din 1970 al autorităților regiunii pariziene aprecia că în fiecare din următorii cinci ani ar trebui să se cheltuiască cite 100 milioane de franci, pentru ca muncitorii imigranți și familiile lor să poată fi mutați în locuințe noi.

În ciuda progresului înregistrat în unele suburbii, ca în Nanterre de pildă, unde numărul locuitorilor cocioabelor a fost redus de la 8 000 la mai puțin de 3 000 în trei ani, populația orașelor-barăci a crescut cu 20 la sută între 1966 și 1970. În timp ce orașele de tinichea mai mari sînt demolate lent, răsăr micro-bidonville-uri. Aceste barăci izolate sau mici pilcuri de cocioabe sînt clădite pe orice petic de teren viran pe care îl găsesc imigranții.

misteriosul mister hughes (II)

Sfidarea lui Hughes a mers însă mai departe din momentul în care a hotărît să-și implanteze cartierul general deasupra ultimului etaj al hotelului «Desert Inn», de unde fusese cîndva invitat să se mute. În ziua cînd și-a anunțat sosirea ca stăpîn, o armată de fotoreporteri, de curioși și de agenți ai mafiei așteptau să-l vadă descinzînd. Dintr-o mașină de lux a fost coborît un om pe targă, acoperit cu un pled și cu o glugă pe cap. Nu i-a văzut nimeni fața, dar cunoscătorii erau convinși că pe targa aceea nu se afla Hughes. Într-adevăr, acesta a apărut ceva mai tîrziu, în forfota și deruta generală, trecînd anonim și neobservat. Îmbrăcat într-o cămașă ieftină, cu pantaloni de cow-boy și încălțat cu sandale.

Vreme de cinci ani și-a dirijat afacerile din cartierul său general de pe terasa lui «Desert Inn», fără ca cineva, în afara celor cinci aghiotanți ai săi, să-l vadă la față. Iar într-o zi din noiembrie 1970 a dispărut definitiv, părăsind Las Vegasul pentru o reședință strict secretă organizată în insula Paradisului din arhipelagul Bahamas. De atunci nu l-a mai văzut absolut nimeni. A devenit «vocea», s-a sublimat în «voința supremă», confundîndu-se cu atotputernicul.

Unul dintre executanții voinței sale, francezul canadian Robert Maheu, lăsat să guverneze în numele lui peste Las Vegas, a fost destituit din toate funcțiile sale, în absența stăpînului, printr-o scrisoare venită din Bahamas. Detronat din postura de regent, Maheu susține că scrisoarea de destituire n-ar fi fost decît un fals fabricat de cei cinci care formează «trustul creierului» lui Hughes. El a început să lanseze zvonul că miliardarul este sechestrat și păstrat ca un cadavru viu în Bahamas de către cei ce l-au transformat într-o maimuță pentru a-i manevra voința și a dispune de beneficii în numele acestuia. Că faimosul Hughes trăiește închis, cu părul netuns, cu fața nerasă, cu unghiile de la mîini și de la picioare netăiate, ori că trupul lui ar fi congelat după metodele crilogiei pentru a i se păstra intacte amprentele digitale. Că «vocea» care dă misterioasele ordine de la distanță de șase mii de kilometri n-ar fi autentică, ci imitată. Drept care Maheu l-a dat în judecată pentru jignire pe însuși Hughes, pretinzînd o despăgubire de numai șaptesprezece milioane de dolari. «Cînd l-ați văzut pe Hughes ultima dată?» — l-a întrebat un reporter al televiziunii americane, în fața camerelor, pe Maheu. Răspunsul a provocat stupeoarea generală: «Pe Hughes? Nu l-am văzut niciodată!»

«Invizibilul» n-a fost întotdeauna invizibil. La 18 ani, cînd s-a trezit moștenitorul a zece milioane de dolari lăsați de tatăl său care pusese pe picioare cea mai mare întreprindere constructoare de instalații de foraj din America, tînărul Howard avea pasiuni ardente de rege al pilotajului și de as al automobilului. În 1935 făcuse ocolul pămîntului în avion în numai 91 de ore, ajungînd, după cea mai rapidă traversare a continentului american, al doilea mare aviator al Statelor Unite, după celebrul Lindbergh. Devenind în curînd unul dintre marii bogătași ai Americii, a început să investească în «fabrica de vise» de la Hollywood, al cărei incontestabil rege a rămas timp de zece ani. Faima de cuceritor al unor fuste celebre îi vine din faptul că unele dintre cele mai frumoase femei ale lumii n-au putut rezista fascinației cecurilor lui. Printre acestea se numără actrițele de cinema Ginger Rogers, Ava Gardner, Hedy Lammar, Ann Sheridan și Katharine Hepburn. Două își revendică titlul de glorie de a-i fi rezistat: Lollobrigida și Zizi Jeanmaire.

FILMUL ROMÂNESC PE ECRANE

FELIX și OTILIA

de Magda MIHĂILESCU Fotografia color de S. STEINER

Aflindu-ne într-o perioadă de relativă domolire a patimilor de cinefili legați prin mii de fire arțăgoase de literatură, consimțind, de-a lungul anilor, — de voie, de nevoie — la dispariția înțeleaptă a sentimentului de «patroni» ai marilor cărți, cred că putem discuta «fără ură și părtinire» filmul realizat de Iulian Mihu și Ioan Grigorescu după romanul călinescian «Enigma Otiliei».

La urma urmei, lăsând la o parte frumoasele locuri comune privitoare la «trădarea operei» sau la «păstrarea spiritului ei», ce poate să facă un film-ecranizare, care ar fi atitudinile lui esențiale față de opera-mamă? Să se tîrască șontic-șontic în spatele ei, umil și temător de a nu pierde vreun gest? Să se uite prin gaura cheii în lumea romanului (sau a teatrului, dacă e cazul), crezînd că va descoperi acolo minuni nebăgate pînă atunci de nimeni în seamă? Sau să-și ia asupra sa curajul de a privi în față cartea, de a o înfrunța cu respect dar și cu conștiința asumării tuturor riscurilor și a erorilor posibile? Bănuiesc că este singura cale demnă, aceasta pe care s-au angajat acum autorii lui «Felix și Otilia», așa cum cu cîțva timp în urmă și l-a apropiat pe Cehov («Unchiul Vane») Andrei Mihalkov-Koncialovski, cineast pe care mi-e teamă că îl voi iubi — într-o stare vecină cu boala — pînă la sfîrșitul vieții.

Neintimidați de titlul cărții, «Enigma Otiliei» (de altfel Călinescu însuși mărturisește că nu a ținut foarte mult la el, primul său impuls fiind acela de a-și boteza romanul «Părinții Otiliei», ceea ce ar fi însemnat o sugestie a unei obsesii fundamentale, cu multiple implicații, a scriitorului — sentimentul paternității; «Enigma Otiliei» a fost ideea editorului), așadar, ocolind cu perspicacitate un obstacol clădit

doar din mucavaua prejudecăților și a lecturilor leneșe, autorii ecranizării au propus în schimb un titlu potrivit filmului însuși, care nu se poate susține *ab-initio* ca idee: nu există o poveste, ca atare, a lui Felix și a Otiliei, nu există deci un film al lor. Surprinde inconsecvența autorilor de a nu fi tăiat pînă la capăt în carnea vie a diferitelor episoade care îi aduc față în față pe cei doi eroi în ipostaza de îndrăgostiți, de a nu-i fi făcut cu și mai multă înverșunare martori pasivi — lipsiți de apărare lăuntrică — ai unei fastuoase defilări de măști ale degenerării sociale și ale ambițiilor deșănțate. Dincolo de această ezitare — să-i spunem astfel — autorii au avut însă revelația clasicismului cu pecete atît de personală al lui George Călinescu, i-au înțeles nuanțele sale cu ape atît de înșelătoare, date în vileag, cu o voluptate a superiorității, de către însuși marele om de cultură: «*În fața varietății lumii particularului și a noutății ei aparente, spiritul clasic suferă un sentiment de contradicție, apoi în mijlocul superficial-insolitului descoperă tipicitatea și se liniștește, însă profită de falsa accidentalitate, stingînd cu forme impresioniste geometria morală și dînd exactității o undulație de evanescentă*». Lucrînd în spiritul acestei «stingeri cu forme impresioniste a unei geometrii morale», filmul lui Iulian Mihu instaurează un climat de luxuriantă dezagregare, pe fundalul căreia o umanitate larvară este pîndită în continua ei foială. Caracterele, speciile clasificate — în manieră clasicizantă — ale indivizilor evoluează (în sensul mișcării, nicidecum al creșterii) într-o ambianță socială și picturală concepută ca o imensă carapace barocă ce se strînge încet, pînă îi va strivi pe cei care se adăpostesc sub ea.

Iată de ce personajele concupiscente sînt văzute

foarte rar în exterior, în afara casei, cel mult în grădina ei (mai mult un cimitir în paragină), de ce Simion, cel cu mințile duse pe altă lume, nu este transportat la ospiciu ci lăsat să asiste și să fie în același timp participant pînă la ultima cădere de cortină la spectacolul unei degringolade groțeste. Nu interesează dacă toate datele psihologice ale avarului de tip balzacian Costache (mult mai ramolit — și, pe bună dreptate — în film), ale «babei perfecte» — Aglaie, ale «fetei bătrîne» — Aurica, ale arivistului și escrocului sentimental Stănică au fost mutate în întregime în film, ci felul în care aceste personaje acceptă să se supună sau nu unei alte ordini, cea cinematografică, să se constituie într-o altă lume. Din acest punct de vedere, mîna sigură a lui Iulian Mihu, imaginația pictorilor scenografi Radu Boruzescu și Liviu Popa, a creatoarei de costume Miruna Boruzescu, imaginea tulburătoare realizată de Al. Întorsureanu și Gh. Fischer au plasat filmul într-un ținut condamnat unei totale asfixieri, contemplate cu o lăcomie răutăcioasă. Este un crepuscul fără splendoare și fără tristețe. Fascinația vizuală nu mai este un ultim omagiu (ca la Visconti, dacă vrem neapărat un termen de comparație), ci o revoltă secretă și răbdătoare a lucrurilor, a obiectelor frumoase constrînse să respire un aer neprielnic, lîngă oameni care nu cunosc decît valoarea lor materială, incapabili să stabilească o relație de autenticitate cu ele.

Strania poartă a casei lui Costache Giurgiuveanu, mobilierul luxos dar anarhic, pereții cîndva impunători, acum buboși, în sfîrșit, tot ceea ce ține de o anu-

(Continuare în pag. 18)

de două ori RICHARD CHAMBERLAIN

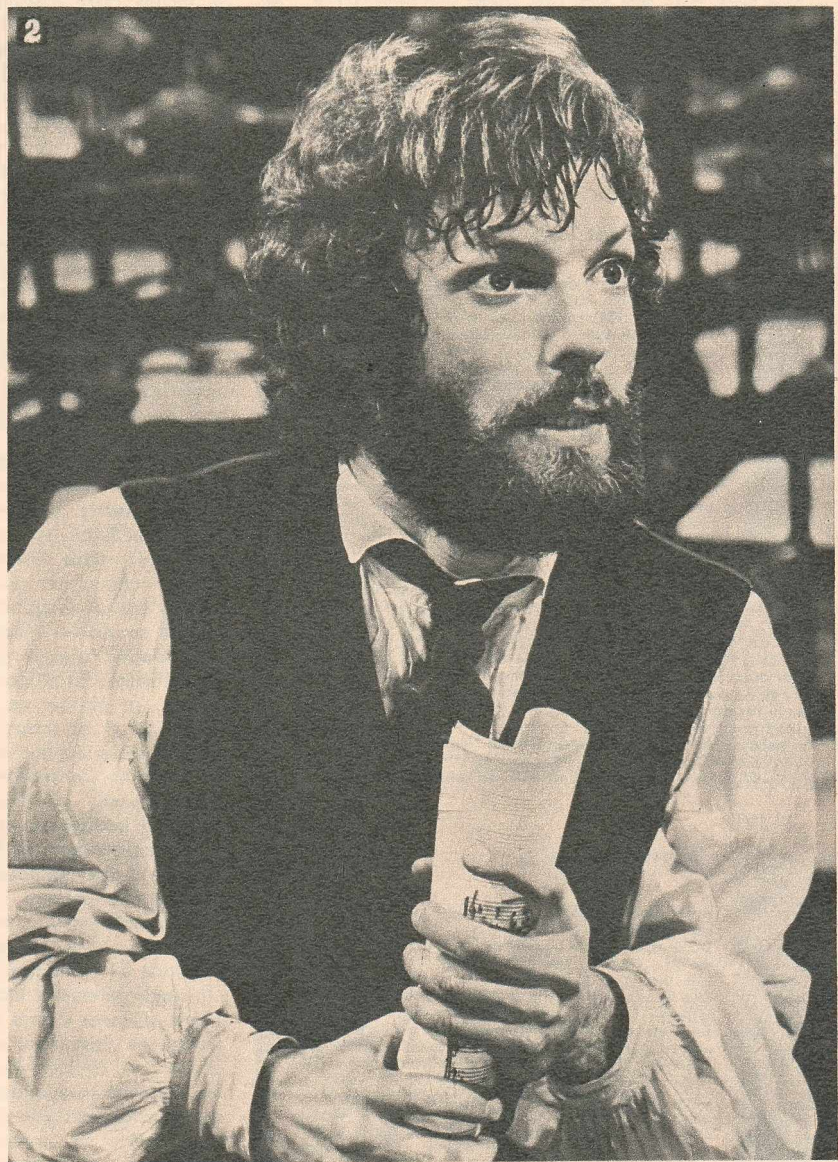
Actorul american (stabilit acum în Anglia) cunoscut spectatorilor noștri din serialul TV «Portretul unei doamne» (interpreta rolul lui Ralph Touchett) se numără astăzi printre cele mai impunătoare figuri ale cinematografului contemporan. Regizorii văd în el interpretul ideal al unor partituri ce reclamă deopotrivă vigoare dramatică și poezie stranie. Așa se face că, după ce l-a interpretat pe Ceaikovski în filmul lui Ken Russel (o creație actricească de proporții amețitoare), Richard Chamberlain va fi Byron în filmul «Lamb» pe care-l realizează în prezent regizorul și producătorul Robert Bolt.

1
Chamberlain — Byron.

2
Chamberlain — Ceaikovski.

Foto
UNITED ARTISTS

de la A la Z

de Constantin POPESCU

GARDNER Ava

Actriță americană de film, născută la Smithfield (Carolina de Nord), la 24 decembrie 1922. Cu o frumusețe conformă canoanelor clasice și o forță de seducție considerabilă, va străluci la început exclusiv datorită acestor calități pur exterioare în filme care mizau mai mult pe acestea decât pe cele actoricești (*A Touch of Venus*, *Show-Boat*, *Singapore*, *The Killers*). Consacrarea ei ca actriță dramatică vine de-abia cu filmul *Pandora and the Flying Dutchman* (1951) și se va desăvîrși de la film la film. Cunoaște succese memorabile în: *Zăpezile de pe Kilimanjaro* (1952) cu Gregory Peck, *Mogambo* (1953), de John Ford, cu Clark Gable, *The Barefoot Contessa* (1954), de J. Mankiewicz, cu Humphrey Bogart, *The Sun Also Rises* (1957), după Hemingway, cu Tyrone Power, Errol Flynn și Mel Ferrer, *The Naked Maja* (1958), film dedicat lui Goya, *Ultimul tărâm* (1959), de Stanley Kramer, cu Gregory Peck, Fred Astaire și Tony Perkins, *The Angel Wore Red* (1960), *55 Days at Peking* (1963) cu Charlton Heston, *Seven Days in May* (1964), de J. Frankenheimer, cu Burt Lancaster, Fredric March, Kirk Douglas, *Noaptea iguanei* (id.), de John Huston, cu Richard Burton. După o lungă absență a reapărut în 1968 în rolul împărătesei Elisabeta, din *Mayerling* (1968), de Terence Young, și în 1971 în *The Life and Time of Judge Roy Bean*, de John Huston, alături de Paul Newman și Tony Perkins.

GARFIELD John

Actor american de teatru și film, născut Julius Garfinkle, la New York, la 4 martie 1913; mort la Hollywood la 20 mai 1952. A fost unul dintre marii actori de dramă ai filmului american. A studiat arta dramatică cu Richard Boleslawsky și Maria Uspenskaya și a cunoscut între 1931 și 1938 mari succese pe Broadway, mai ales în repertoriul modern (Clifford Odets, Elmer Rice). Debutează în cinema în 1938, în rolul unui tânăr boem, nonconformist, precursor al «furioșilor» de ieri, în filmul *Vis de tinerețe* (r.: Mich. Curtiz), personaj prototip pentru mai toate rolurile sale următoare, dar un prototip cu infinite și variate nuanțe, în funcție de subiect, de contextul dramatic. Realizează creații magnifice în filme ca: *Nu sînt criminal* (1939), *Fiecele d-nei Masters* (id.), *Fugarii* (id.), *Vasul fantomă* (1941), după J. London, *Tortilla Flat* (1942), după J. Steinbeck, *Air Force* (1943), *Destination Tokyo* (id.), *Splionaj pe Broadway* (id.), *The Postman Always Rings Twice* (1946), după James Cain, *Nobody Lives Forever* (1946) și *Humoresque* (1947), două filme de Jean Negulescu, cel mai bun prieten al său, *Body and Soul* (id.), *Gentleman's Agreement* (id.), de Elia Kazan, *We Were Strangers* (1949), de J. Huston, *Under My Skin* (1950), un alt film de Negulescu, și *He Ran All the Way* (1951). Pare a fi lăsat moștenire talentul său copiilor săi: John GARFIELD jr. (n. 1943) și Julie GARFIELD (n. 1946). Primul a dat deja dovada în filme ca: *The Victors* (1963), *Warning Shot* (1967), *The Swimmer* (1968), *That Cold Day in the Park* (1969), *Mc. Kenna's Gold* (id.) ș.a. iar fiica sa s-a făcut remarcată la rîndul ei în *Good-Bye Columbus* (1969), *John and Mary* (id.), *Coming Apart* (1970) ș.a.

GARLAND Judy

Actriță americană de film și cîntăreață de jazz, născută Frances Gumm, la Grand Rapids (Minnesota-S.U.A.), la 10 iunie 1922; moartă la 22 iunie 1969. A fost unul dintre marile stăruri ale musical-ului american. A cunoscut gloria ecranului de la vîrsta de 14 ani, debutînd alături de o altă colegă întru glorie, Deanna Durbin, în scurt metrajul muzical *In ritm de jazz* (1936), pentru a se afirma ca o adevărată revelație în *Broadway Melody* (1938), în *Toată lumea cîntă* și mai ales în *Vrăjitorul din Oz* (1939), feerie în tehnicolor, unde avea să lanseze o melodie de neuitat: *Over the Rainbow*. Din perioada ei de adolescență mai amintim filmele din seria *Andy Hardy*, unde avea ca partener un alt june coleg, pe Mickey Rooney, pe care avea să-l mai întâlnească în *Copii în luptă cu viața* (1939), *Strike Up the Band* (1940), *Babes on Broadway* (1942), *Girl Crazy* (1943) și *Words and Music* (1948). A doua carieră ne-o înfățișează ca pe o mare vedetă a jazelului, dar și ca pe o sensibilă actriță dramatică capabilă să treacă cu ușurință de la marile reviste semnate de Busby Berkeley: *For Me and My Gal* (1942), de Minnelli: *Meet Me in St. Louis* (1944), *Ziegfeld Follies* (1946), *Piratul* (1948) sau de Norman Taurog: *Presenting Lily Mars* (1943), la o dramă ca *The Clock* (1945) de Minnelli (care-i va deveni soț). După o lungă perioadă de deprimare nervoasă, datorită muncii extenuante din studiouri, se reîntoarce pe ecran, aparent vindecată, pentru a da una dintre ultimele ei memorabile apariții în *A Star is Born* (1954) de G. Cukor. După o altă pauză de șase ani revine pentru alți cîțiva ani umind publicul prin nebănuitele ei resurse de tragediană în filme ca: *Procesul de la Nürnberg* (1961) de St. Kramer, *A Child is Waiting* (1963) de John Cassavets și *I Could Go On Singing* (id.), cîntecul ei de lebdă.

GARNER James

Actor american de film și TV, născut James Baumgarner, la Okla (Norman), S.U.A., la 7 aprilie 1928. După cîteva roluri secundare în teatru este angajat de casa Warner Bros și debutează în film în 1955. Este distribuit inițial în filme de război, westernuri, apoi în seriale TV, unde are, pare-se, mai multă priză la public (în 1958 figurează pe lista personalităților promițătoare ale anului). Șansa sa de afirmare începe abia o dată cu marele film biografic, semnat de William Wellman, *Darby's Rangers* (1958) și continuă cu *The Children's Hour* (1962) de W. Wyler. Cu excepția unor comedii sofisticate (pentru care nu are, pare-se, chemare), ca: *Boy's Night Out*, *The Thrill of It All* sau *Move Over, Darling*, cunoaște în dramă sau în filmul de acțiune succese evidente. Putem cita în aceste sectoare cicluri ca: *The Great Escape* (1963), *36 Hours* (1965), *Welcome, Mr. Beddoes* (id.), *A Man Got Killed* (1966), *Duel at Diablo* (id.), *Marele Premiu* (id.), *The Pink Jungle* (1968), *Sprînjini-l pe șerif* (1969), *Marlowe* (id.), *Sledge* (id.), *Latigo* (1971).

film

(Urmare din pag. 16)

mită magie a ochiului nu sînt efectul unei rivne estezante, ci, mi se pare, reflexul unei acțiuni de respingere a individului de către obiectele jignite. Aici, cineastul a mers în direcția unui realism fantastic foarte drag scriitorului, unei dilatări de proporții și aparențe care există uneori exemplificată pînă în marginea unei subtile schematizări în paginile cărții. Să ne amintim de «marea scenă» a vizitei la moșia lui Pascalopol, de sentimentul lui Felix de a se afla în plin spațiu scitic, populat cu făpturi și unele fabuloase. În roman, năvala bivollilor este văzută asemeni unei erupții vulcanice, un cal devine «gigantic», un copil pare «ciclop» etc. Încă o dată, surprinzător, cineastul tratează însă secvențele respective în culorile unui realism îmblinzitor, păstrîndu-și rezervele de strămutare pe plan fantastic pentru final: trenul fantomatic, cu paturile rănitorilor așezate într-o arhitectură deconcertantă, cu scheletul pierdut parcă în văzduh, este locul revederii lui Felix cu Pascalopol, într-un epilog semnificativ. Am întrebuințat pînă acum de două ori cuvîntul «surprinzător»; în spatele lui se află de fapt regretul de a constata că autorii nu au fost tot timpul consecvenți cu admirabilele lor intuiții, în primul rînd acela de a nu fi stăvilit la timp factorul de dezzechilibru pe care îl aduce în film acea ezitantă poveste a lui Felix și a Otiliei.

Convingerea justă a scenaristului și a regizorului, aceea a imposibilității de a filma ipostazele unor ființe angelice (cum spune însuși Călinescu), este umbră de ispita nerespectării acestei imposibilități. De undeva, dintr-un colț, a țîșnit de una singură tentația sugerării iubirii dintre cei doi tineri, a însușării ei într-o structură gîndită pe alte principii. Datele de dragoste sînt aduse de la sfîrșitul cărții către începutul filmului, deci cînd Otilia se hotărîse într-un fel, cînd balanța se inclina către Pascalopol. În acest caz, «piatra de încercare», venirea fetei în camera lui Felix nu-și are rostul. De altfel, băiatul din film este dăruit, cu o totală apatie, lipsă de aderență, ba chiar de curiozitate, la tot ceea ce se întîmplă lîngă el, pare incapabil să se implice într-o situație și așa trebuia însă, cu atît mai mult cu cît și interpretul, Radu Boruzescu, a construit o anumită sîcîială, o enervare a tînrului care tot dă să scape, nu are răbdare pentru nimic, nici măcar pentru o conversație; din păcate, sîngăcia vizibilă a jocului, dublarea neadecvată a glasului i-au minat personajul inteligent elaborat. Văzuți ca două plante ce încearcă inconștient să viețuiască, Felix și Otilia (Julietta Szönyi, făptură grațioasă, dar în sine și pentru sine, nu pentru acest film) ar fi avut mai multă autenticitate ca factor de opoziție într-o lume a mizerabilității. Acolo unde nu a funcționat șovăiala, personajele și-au impus derizoria lor personalitate: Stănică Rațiu, prototip al unei bogate serii de parveniți neastîmpărați, Aglaie, neobosită fabricantă de venin și răutăți, Titl, copilul timpit obligat să devină artistul familiei, Aurica, «piatra din casă», interpretați cu o minuție pedantă — în cel mai bun înțeles al cuvîntului — de către Gheorghe Diniță, Clody Bertola, Ovidiu Schumacher, Elena Dacian (o mare revelație, aceasta din urmă, ajutată și de excelenta voce împrumutată de Rodica Mandache).

În relațiile cu ei — mai puțin cu Felix și cu Otilia — se definește Pascalopol, moșierul cu gusturi aristocratice, cu elanuri de generozitate, înțeles, atît de autori cît și de interpret, de Sergiu Nicolaescu, în spiritul acelei depline caracterizări cuprinse în analiza lui Pompiliu Constantinescu: «Tip de rafinat, de blazat voluptos, cu rezerve de candoare sufletească, moșierul îndrăgostit de Otilia este un personaj nou în romanul nostru și, fără a fi ridicol cît de puțin, ascunde o discretă poezie a sentimentelor și o pudică delicatețe a pasiunii lui crepuscular». În timp ce prezența Otiliei și a lui Felix are tendința de a dezagrega filmul, de a-l îndepărta de centrul lui vital, aparițiile lui Pascalopol făgăduiesc restabilirea unității. Un singur exemplu: înainte ca Felix să constate, dimineața, plecarea Otiliei din camera lui, ecranul îl înfățișează pe Pascalopol înaintînd ca prin vis, ca unul cărui i se cuvine fata. Poate am surprins aici doar unul dintre paradoxurile acestui film ce exercită o netăgăduită fascinație și care, dincolo de unele șovăieli, rămîne un moment de artă autentică, datorat unor personalități creatoare ce nu pot fi judecate cu măsurători comune.

tv

de C.N. CONSTANTINIU

alb și negru

Simplă coincidență plină de semnificații majore. Duminică (16 aprilie), în cadrul Telejurnalului de seară ne-au fost transmise imagini de la dezvelirea monumentului «1907», operă a sculptorului Naum Corcescu. Cîțiva bătrîni, martori la eveniment, — adolescenți pe vremea răscoalelor — ne-au evocat împrejurările dramatice de acum mai bine o jumătate de veac. O vreme a năpastei, a calvarului țărănesc, a cușitului ajuns la os.

Tot în aceeași seară ne-au fost oferite și imagini contemporane dintr-o comună a județului Brăila, Însurăței. De fapt, o demonstrație sociologică a transformărilor petrecute în cea mai inapoiată — pe vremuri — celulă a organizării sociale: satul. Magazine cu autoservire, noi profesii, confort modern, mijloace de muncă mecanizate etc. «Subiectul» — cum spun cercetătorii pe bază de anchetă — cel mai concludent, factorul poștal. El nu mai împarte scrisorii... țărănilor, ci mecanizatorilor, inginerilor, profesorilor, funcționarilor, coaforilor, directorilor de magazine etc. Reportajul revelator, care înregistrează pe peliculă secvențele de civilizație răspîndită pe vaste teritorii, în diverse medii sociale, se înscrie, săptămînal, într-o arie de preocupări tot mai susținute ale televiziunii, instituție aptă de a alcătui cu ajutorul peliculei o vastă și impresionantă frescă a României de astăzi. Avem nevoie de un ghid al înnoirilor și realizărilor tot mai pregnante pe întreaga arie geografică, după cum avem nevoie și de acel tulburător inventar al personalităților care își lasă peste tot însemnele priceperii, vocației și pasiunii. Acei oameni care sfîșesc locurile și care trăiesc într-o stare de creație permanentă.

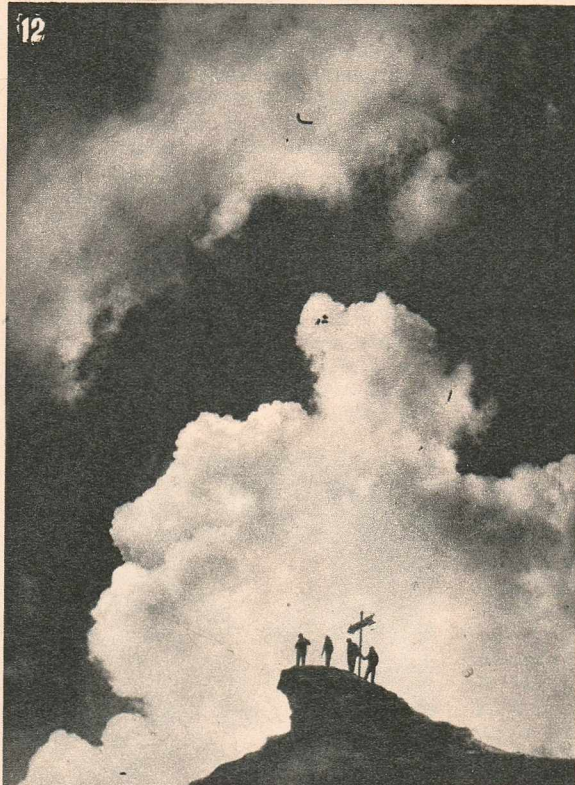
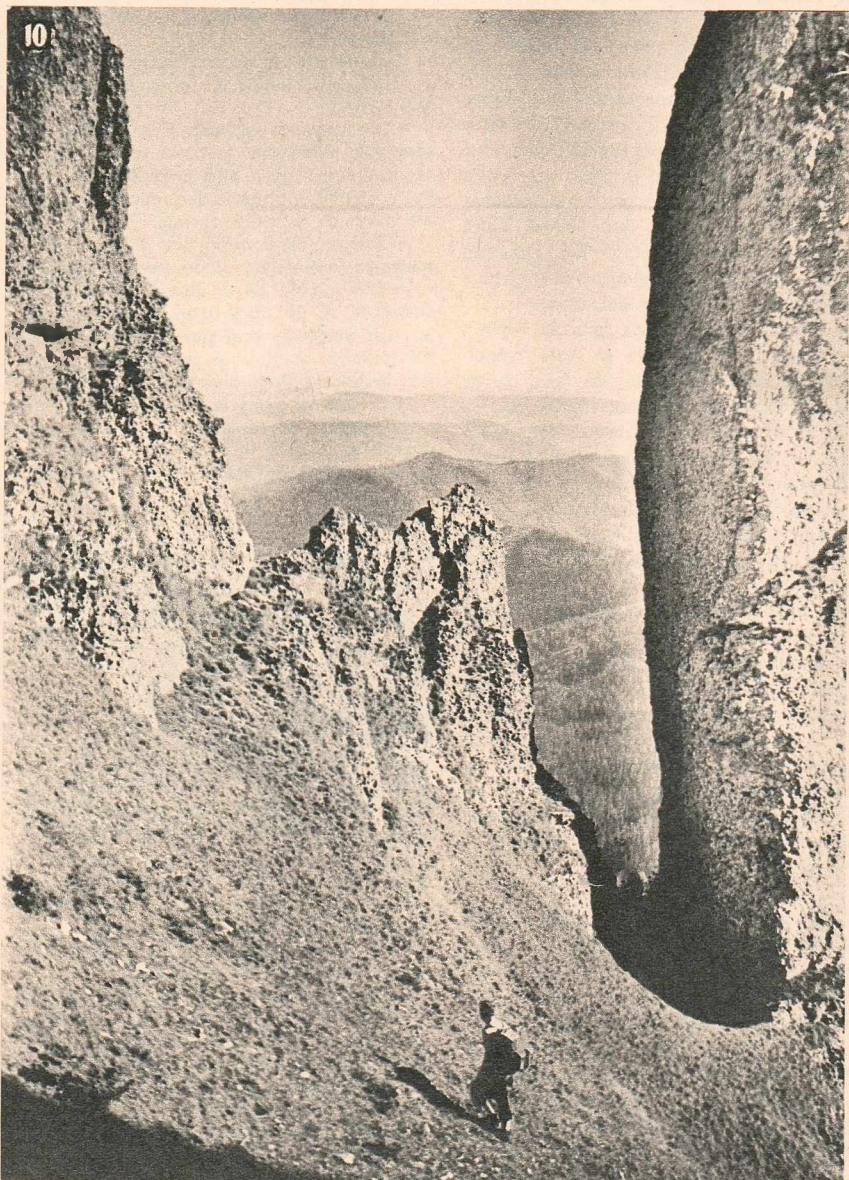
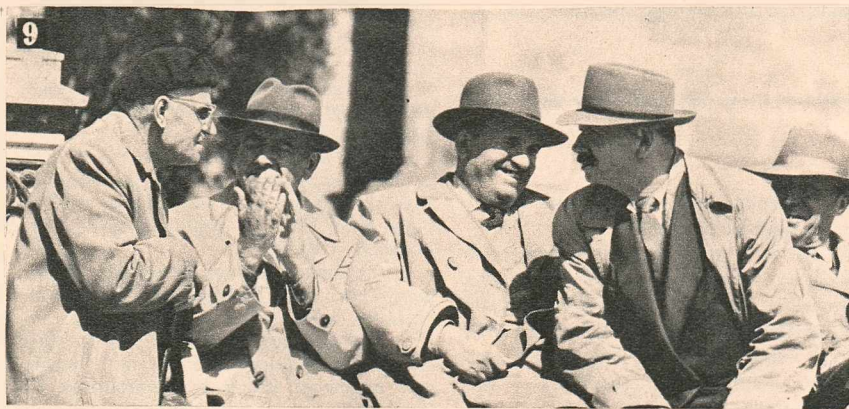
Pentru că oricît ar fi de «gustat» *Reflectorul*, nu carențele morale și galeria de infractori va transmite zilei de mîine șantierul spiritual și material al prezentului. La care, bineînțeles, nu va trebui să renunțăm, ci dimpotrivă. Înregistrator justițiabil al fenomenelor negative din viața socială, *Reflectorul* oscilează, de multe ori, între foarte mărunte și nesemnificative cazuri și altele cu adevărat grave, de rezonanță socială.

Într-o emisiune ni s-a istorisit și regizat cu multă risipă de logică diferendul dintre un unchi și o nepoată, în care evident că unchiul părea scos din romanele lui Hugo, un soi de Thenardier mai spălat. Dar unchi hrăpăreți, lipsiți de scrupule erau și pe vremea faraonilor, iar pentru scopurile noastre educative e suficientă literatura.

Poate că *Reflectorul* ar trebui să-și îndrepte fasciculele luminoase — așa cum a făcut-o de altfel în nenumărate rînduri — spre acele fapte care împiedică sau încurcă activitatea economică și socială, spre cazurile care pun în conflict individul și angrenajul social, care aduc prejudicii țării și, implicit, nouă, tuturor. Fără teamă de ultraj și generalizare, *Reflectorul* a fost, nu cu mult timp în urmă, un excelent diagnostician al fenomenelor de birocrațism, al unor grave încălcări ale legislației noastre socialiste, al indolenței și nepriecperii crase. Îi dorim să fie în continuare.

Mult mai profitabile, și pentru divertisment, și pentru o înțelegere mai exactă a personalităților muzicale, sînt filmele în care interpreții își etalează întreaga gamă a posibilităților, oferindu-ne un spectacol încheșat și complet sau aproape complet. Așa s-a întîmplat cu cîntărețul de culoare O.S. Smith sau cu Mireille Mathieux. Preferăm show-urile integrale, în care toate elementele (scenografie, prezentare, intervențiile și explicațiile cîntărețului) creează atmosferă și înscriu un univers muzical propriu.

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

9. OPINII.
Francisc KONCZ —
Gherla

10. DUMNEALUI MERGE
LA BABA DOCHIA.
Natalia
COLOCOLNICOV —
Braşov

11. DUPĂ GIŞTE.
Dumitru
GHEORGHE —
Bucureşti

12. APROAPE DE NORI.
Gh. LĂZĂROIU —
Siblu

Cititorii noştri care — dintr-un motiv sau altul — nu sînt încă informaţi în legătură cu datele acestui concurs, pot lua cunoştinţă de regulamentul lui publicat în «Flacăra» nr. 12 din 18 martie şi nr. 13 din 25 martie 1972.

Ceea ce distinge concursul nostru fotografic de altele similare este faptul că la desemnarea cîştigătorilor pot participa toţi cititorii revistei. Într-adevăr, după publicarea în fiecare număr de revistă a fotografiilor preselectate de juriul concursului, cititorii îşi pot manifesta preferinţa pentru «cea mai frumoasă fotografie» din cele publicate, completînd cuponul din pagină, pe care-l vor expedia pe adresa: Revista «Flacăra» — Bucureşti, căsuţa poştală nr. 4112, cu menţiunea «Pentru concursul de fotografii».

În afară de premiile valoroase acordate cîştigătorilor concursului de fotografii, un premiu în bani (1 000 lei) şi numeroase premii în abonamente la revista noastră sînt afectate cititorilor care prin participarea directă la desemnarea celei mai frumoase fotografii au contribuit la succesul concursului.

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr _____

Numele, prenumele şi adresa
cititorului

TELE- RAMA

de Sanda FAUR

Anca Arion

— Dumneata, Anca Arion, ești autoarea citorva teleanchete de răsunet, ca să pomenesc doar acea recentă emisiune «Ignoranța și consecințele ei sociale» sau de mai vechea anchetă «Candidați de profesie», care a împărțit, cum spunea cineva, țara în două. Mulți au socotit că ai spus adevărurile cu o brutalitate excesivă, că ai intrat cu prea multă agresivitate în viața și casele oamenilor, în cultura — sau lipsa de cultură — a acestora.

— Știu, am primit destule telefoane și scrisori în care am fost rău de tot certată. Adevărul e că pe mine brutalitatea și violențele — chiar și numai cele de limbaj — mă paralizază. Dar nu cred că era vorba, în ceea ce am făcut eu, de așa ceva. Anchetele, cu reușitele și nereușitele lor, au fost pur și simplu un dialog cu oamenii de azi, cu tinerii mai ales, cei care vin imediat după noi, iar acea așa-zisă brutalitate masca poate îngrijorarea acută pentru anumite stări de fapt și de spirit. Cred că nu am făcut decît să spun pe nume adevărurilor pitite în mod obișnuit în spatele unor povești sentimentale sau al unor comodități spirituale. Scrii doar și dumneata și știi bine că gazetăria are nevoie de adevăr ca de aer...

— Fără îndoială, numai că există modalități felurite de a comunica adevărul. Ai o predilecție specială pentru pamfletul bățios? Îmi amintesc parcă și de niște «Reflectoare» ale dumatiale filmate, ca să zic așa, foarte răspicat.

— Eu cred că nu-ți poți îngădui, atunci cînd ai în mînă o forță teribilă ca cea a televiziunii, să te pierzi în dulcigării. Cînd am făcut reportajul «Guașa»...

— Cel despre copiii care pictează din Vulturești? Excelent material, ce e drept, și, după cîte țin minte, construit tot pe sfichiuri polemice.

— Puteam foarte bine să fac un reportaj «drăgălaș», tema te putea îmbia spre «poezia» nasurilor cîrpe și a desenelor dulci, dar eu am văzut că acei copii talentați nu au

culori cu care să lucreze, că învățătorul Ion Mărgescu se zbate fără un album de artă, am văzut toate acestea și pe peliculă și am simțit că astfel reportajul poate avea mai multă eficiență. Și a avut: copiii din Vulturești au primit apoi cutii cu guașe, cărți, albume de artă, și nu numai din partea noastră, a televiziunii...

— Crezi în eficiența a ceea ce faci, Anca Arion?

— Aș vrea să cred. Am crezut totdeauna în forța scrisului, de aceea am și urmat Facultatea de ziaristică. Și cred mai ales în nevoia de a te exprima în felul tău propriu: dacă s-ar părea că mie îmi place să arăt exact lucrurile sau gîndurile pe care oamenii le ascund de obicei, este poate și pentru că nu suport, profesional vorbind, să repet ce s-a mai spus. Eu nu filmez lucruri care «distrează» lumea și de aceea mă gîndesc într-una cum să fac ca oamenii să urmărească cu interes acele probleme grave pe care le supun atenției lor.

— Și-ți face plăcere să smulgi «văluri»?

— Să știi că nu sînt totdeauna fericită să spun oamenilor lucruri neconvenabile. Nu sînt de loc o dură; mi-e frică, dacă vrei să știi, de întuneric și de gîndaci, sînt emotivă, lăcrimez ușor și adesea nu știu cum să-mi reprim sentimentalismele. Precum vezi, sînt un personaj feminin cît se poate de oarecare. Dar profesional — și gazetăria înseamnă responsabilitate civică și morală — nu-ți poți îngădui să zîmbești nepăsător și nici să picuri lacrimi de melo cînd vezi un om de 27 de ani, însurat și pe punctul de a deveni tată, care nu a muncit în viața lui și acceptă senin să fie întreținut de părinți. De aceea am avut curajul să mă adresez tinerilor de 18-19 ani, care pot deveni victimele unui asemenea tip de viață: ca să le spun și eu că viața nu e un balansoar comod, în care te legeni fără griji și fără răspundere...

Petre Popescu

— Îmi spunea cineva, tovarășe Petre Popescu, că în momentul în care te zărește pe micul ecran apărînd, o dată cu titlul sacadat al Telejurnalului, simte nevoia să-și compună automat o mină gravă...

— Mă neliniștiți: oare apariția mea e atît de rigid-protocolară?

— Nu, nu e vorba de asta, dar dumneata ai ajuns să crezi în telespectatori niște fixații, niște reflexe spirituale: figura și vocea dumatiale, stăpînite cu atîta sobrietate, se împletesc în mintea noastră cu anunțarea știrilor politice — interne și internaționale — cele mai importante. Ești întotdeauna grav și calm, chiar cînd ne comunicîi lucruri răscolitoare. E o chestiune de structură temperamentală?

— Într-un fel. Dar e și multă autoeducație la mijloc: la televiziune trebuie să ai o colosală putere de concentrare și stăpînire de sine. Gîndește-te că textul îl furi cu o jumătate de ochi, cealaltă jumătate o arunci pe imagini și, din cînd în cînd, cam pe la începutul și sfîrșitul fiecărei fraze, trebuie să privești camera de luat vederi, adică direct în ochii telespectatorilor. Dacă nu știi să-ți coordonezi reflexele și să-ți dispersezi atenția, ești pierdut pe platou.

— Ca și un conducător auto la volan...

— Exact. Aici intervin și niște coincidențe ale biografiei mele: de fapt, marea mea pasiune e automobilul, conduc mașina de la vîrsta de 10 ani, și la televiziune am venit — de la Automobil Club Român, unde eram șeful serviciului de presă — ca să colaborez la emisiunile sportive. Cred că n-am făcut decît un singur reportaj pe stadion, apoi am fost luat la Telejurnal și aici am rămas.

— Care a fost transmisia pe care ai făcut-o cu cea mai mare emoție?

— Înundațiile. Mi se desfășurau în fața privirii imagini absolut copleșitoare, iar eu trebuia să transmit cu o gravitate calmă care să tempereze tragismul unor situații pentru a nu crea panică, trebuia să evit tonurile patetic-plîngăcioase pentru a nu demobiliza telespectatorii, trebuia să trezesc nevoia de a acționa a oamenilor. Au fost momente de trac nesfîrșit...

— Trac, la dumneata?

— Da, după 7 ani de telecrăinicie mai am trac de fiecare dată cînd apar pe micul ecran. De fiecare dată sînt încordat ca un arc. Dar să știți că e un trac absolut constructiv, care te ține atent pe fiecare fază: am intrat o dată complet relaxat pe platou și m-am bîlbîit și am greșit atunci mai mult ca într-un semestru întreg. La cursele de schi sau de automobil concurenții scad în greutate în 10 minute între 300 și 600 g. Nu am avut curiozitatea să mă cîntăresc, dar cred că mi se întîmplă și mie după unele emisiuni: mai ales atunci cînd comentariul nu se așază ca lumea pe imagine, cînd se încurcă fotografiile, cînd dispar unele și apar altele. Și se mai încurcă, ce să-i faci...

— Care consideri că a fost momentul cel mai important pe care l-ai teletransmis și comentat dumneata?

— Fără îndoială, lucrările Congresului al X-lea al P.C.R. A fost un moment înalt al vieții noastre politice, de o importanță istorică, și eu aveam tot timpul conștiința că noi sîntem primii care trebuie să informăm și să redăm fidel imaginea acestei întîlniri de o importanță covîrșitoare. Atunci m-am simțit, mai mult ca oricînd, o voce a epocii noastre...

Andrei Bacalu

— Apariția dumatiale, Andrei Bacalu, pe micul ecran, o dată cu prima aselenizare, a fost, ce e drept, absolut uimitoare: toată lumea se întreba pe atunci cine e acest tînăr necunoscut care traduce prompt și savant — ca un creier electronic bine programat — ceea ce prinde cu urechea de pe Lună, fără a-și pierde vreo clipă cumpătul în fața camerei de luat vederi.

— Între timp s-a aflat, sper, că nu sînt inginer de aviație, că nu am învățat americana prin Central Park din New York (sînt, bietul de mine, un cetățean cumsecade al municipiului Botosani) și că nu iau pilule antitrac.

— S-a aflat, ai dreptate, ce nu ești. Dar poate ne ajuți, stimate Andrei Bacalu, să știm exact și cine ești...

— Un oarecare medic pediatru de țară cu niște hobby-uri obsesive: automobilul și spațiul cosmic. Care de fapt s-au și combinat între timp pe suprafața Lunii, prin Lunahod și Rover.

— Dar limbile străine? Lumea zice că știi, parafrazînd vorba poetului, nouă limbi și cu sanscrita, zece.

— Numai șapte... Și în nici un caz sanscrita. După părerea mea însă nu e neapărată nevoie să fii un bun cunoscător de limbi străine ca să poți traduce și comenta un eveniment spațial. Trebuie doar să ai niște cunoștințe tehnice și să înțelegi jargonul specializat.

— Și de unde ai deprins dumneata, medic de țară, cunoștințele și jargonul acesta de specialitate?

— De unde am apucat. Din reviste, din cărți, din emisiunile de radio. Într-o noapte m-am ambiționat și pînă în zori am memorat vreo 400 de inițiale denumind elemente ale navei și zborului cosmic.

— Așadar, tot e vorba pînă la urmă de o memorie formidabilă și de un har special?

— Mai curînd de o muncă metodică și susținută. Și de timp liber. În anii în care am fost medic de țară și... becher am învățat italiana, spaniola și portugheza: citeva ore în fiecare după-amiază.

— Și cum ai ajuns la televiziune?

— Absolut întîmplător. Eu făceam traducere simultană încă din anii studenției pe la diverse congrese și vizionări de filme,

o dată am lucrat ceva pentru TV, și într-o după-amiază senină m-am pomenit pe platon programat într-o emisiune: era lansarea în primul zbor spre Lună.

— Și de-atunci ai rămas al televiziunii. Nu regretă schimbarea de profesiune?

— Cred realmente că sînt mai util aici, unde fac meseria care-mi place. Vă fac o mărturisire: toată viața mi-am dorit să fiu comentator de radio sau televiziune. Medicina am învățat-o mai ales de dragul părinților, care țineau neapărat să am o meserie «serioasă». Dar n-aș spune că în cei șapte ani petrecuți la țară n-am profesat-o cu multă convingere. Acum mi-a rămas o singură pacientă: fiica mea, Andreea, în vîrstă de 4 ani și jumătate, care-mi face plăcerea de a avea foarte puțină nevoie de cunoștințele mele medicale.

— Spune-mi, Andrei Bacalu, de ce ești atît de grav, de rigid chiar, pe micul ecran? Cred că ceva din dezvoltarea dumatiale particulară, vreunul, două din zimbetele pe care le risipești cu atîta culanță ca persoană civilă, ai putea să le oferi telespectatorilor dumatiale.

— Cel văzut pe micul ecran e un Bacalu metamorfozat (în bine!) de machieuză și (în rău) de o anume responsabilitate profesională — poate insuficient de telegenică. Dacă țineți însă neapărat, am să mă străduiesc să-i mai combin între ei. Dar anecdotele, — și știu o sumedenie! — îmi pare rău, le păstrez tot numai pentru viața civilă. Apropo, știți bancul ăla cu cutremurele de pe Lună?...

de Henri WALD

Lumea n-are numai suprafață, ci și adâncime. n-are numai prezent, ci și viitor. Pentru a o cunoaște și a o domina, oamenii au fost, de la început, nevoiți să înainteze de la privirea suprafeței la înțelegerea adâncimii, de la constatarea prezentului la prevederea viitorului. Spre deosebire de adaptarea spontană a animalelor la natură, transformarea conștiință a naturii de către oameni nu este posibilă fără trecerea de la ce se vede la ce nu se vede: esența și viitorul. Intervenția umană în mersul lucrurilor presupune cunoașterea cauzei și anticiparea viitorului efect, cunoașterea esenței și anticiparea viitorului fenomen. Însă, în vreme ce natura se desfășoară de la cauză la efect și de la esență la fenomen, gândirea nu se poate desfășura decât de la înregistrarea efectului la explicarea cauzei, de la sesizarea fenomenului la înțelegerea esenței. Bacon, mi se pare, spunea că omul începe cucerirea lumii apucând-o mai întâi de coadă.

Ca să parcurgă distanța dintre perceptibil și inteligibil, oamenii au fost siliți să întrebuițeze vizibilul pentru a semnala invizibilul sau audibilul pentru a semnala inaudibilul; astfel, s-au deprins, treptat, să înainteze cu gândul de la urmele lăsate de un animal la specia din care face parte animalul, de la strigătul pe care îl aud la împrejurarea de care trebuie să țină seama, de la «chipul» pe care îl făuresc la puterea ocrotitoare căreia trebuie să i se adreseze, de la cuvântul pe care-l rostesc la adevărul care le asigură eficiența acțiunii.

Nu e greu de înțeles că indiciul și semnalul aparțin naturii și, ca atare, sînt accesibile și animalelor, în vreme ce simbolul și semnul sînt creații ale culturii și, în consecință, nu sînt accesibile decât oamenilor. În vreme ce indiciul și semnalul nu pot indica și semnala decât un «im-perceptibil relativ» — un animal ascuns — simbolul și semnul pot simboliza și semnifica un «im-perceptibil absolut» — o idee. Marele salt de la natură la cultură începe cu imaginarea simbolului și se desăvîrșește o dată cu făurirea semnului. Fiind încă prea legat de aspectele sensibile ale concretului vizat, semnificantul simbolului împiedică dezvoltarea semnificației lui. De aceea, omenirea devine, periodic, iconoclastă. Așa apar și dispar, pe rînd, în decursul istoriei: papagalul verde, vișelul de aur, crucea mintuirii, mașina atotfăcătoare... Semnificantul semnului, fiind total independent față de obiectul despre care e vorba, permite semnificației o dezvoltare nelimitată. Cuvîntul «atom» nu i-a împiedicat pe atomiștii contemporani să «taie» atomul, cuvîntul «Walfisch» nu i-a împiedicat pe germani să descopere că balena nu e pește ci mamifer, cuvîntul «chou-souris» nu i-a împiedicat pe francezi să afle că liliacul nu e rozător ci insectivor. Pentru ca semnificația să se apropie de esență din ce în ce mai adînci, trebuie ca semnificantul să se îndepărteze din ce în ce mai mult de fenomene. Superioritatea semnului față de toate celelalte mijloace de depășire a orizontului perceptual constă tocmai în posibilitatea semnificației de a se distanța de semnificant. Puterea oamenilor asupra naturii și asupra propriului lor destin crește pe măsură ce crește cîmpul spiritual care se formează între semnificantul perceptibil și semnificația inteligibilă. Istoria culturii este un proces prin care semnificația devine din ce în ce mai generală și semnificantul din ce în ce mai simplu. Generalitatea semnificației are nevoie de un semnificant cît mai puțin împovărat de detalii individuale. Chiar în artă, individualitatea semnificantului este din ce în ce mai stilizată. Nu există nicăieri în viață un om care să-și trăiască întreaga dramă sau tragedie în două ore, ca într-o piesă de teatru sau într-un film.

Însăși cunoașterea se întemeiază pe izomorfismul dintre structura realului și structura semnului. Unitatea contradictorie dintre fenomenul perceptibil și esența inteligibilă nu poate fi cunoscută altfel decît prin unitatea contradictorie dintre semnificantul perceptibil și semnificația inteligibilă. Semnificantul este fenomenul pe care se sprijină semnificația în drumul ei spre esență. Prin indicii și semnale, animalele se adaptează la fenomene; prin simboluri și semne, oamenii cunosc esența și devin capabili să transforme fenomenele.

reflector științific

PREISTORIE DE BUZUNAR

O dată pe lună, oamenii de știință de la Muzeul de științe ale naturii din Stuttgart (Republica Federală a Germaniei) primesc vizitatori care doresc informații cu privire la pietrificări. Muzeul s-a decis să acorde aceste ciudate consultații, deoarece cetățenii care se plimbă duminică prin împrejurimile orașului dau adeseori peste relicve ale preistoriei. Acum, arheologii amatori își pot umple buzunarele, pentru a le goli o dată pe lună în fața specialiștilor, care le cercetează conținutul. Citeodată, unii părăsesc mîndri muzeul cu trei scoici a căror vîrstă este evaluată la 190 de milioane de ani sau cu o sepie tot atît de preistorică. Bineînțeles, nu toate obiectele sînt atît de vechi cum par, și adeseori fericitul posesor este dezamăgit să afle că «pietricica» sa nu este o «alumă pietrificată».

AISBERG EXPRES

La ultimul Simpozion internațional despre hidrologia ghețurilor s-a discutat îndelung despre posibilitatea utilizării apei dulci conținute în aisberguri. Firește, ar fi necesar ca «munții de gheață» să fie remorcați din Arctica sau Antarctica pînă la instalațiile costiere destinate să procure apă regiunilor de deșert, problemă, se pare, soluționabilă.

Această idee nu este nouă. Nouă ar fi alegerea aisbergurilor. Ea ar putea fi simplificată, în viitor, datorită fotografiilor obținute de sateliți artificiali ai Pămîntului. Există aisberguri foarte potrivite acestui scop — scrie revista «Cahiers Océanographiques».

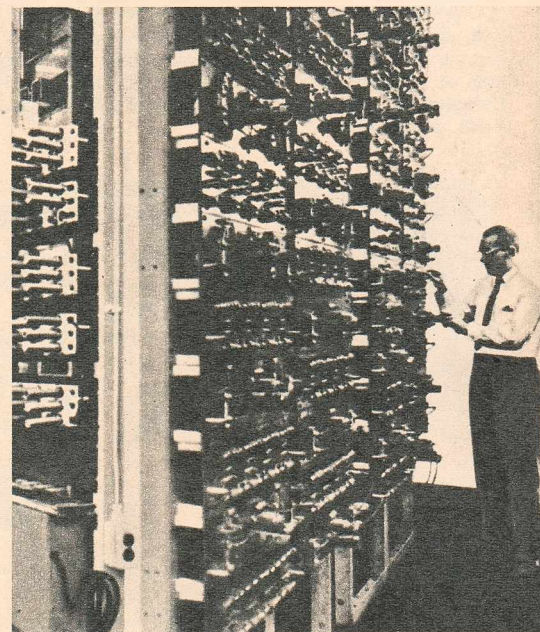
Ar rămîne de organizat remorcarea. Topirea parțială în timpul transportului, care este însemnată, nu constituie un obstacol prohibitiv din punct de vedere economic. Mai întîi s-ar alege un aisberg de formă tubulară, cu secțiunea circulară sau pătrată, care apoi ar fi remorcat lent de un vas, beneficiind de un curent oceanic favorabil transportului. Specialiștii apreciază că un aisberg cu dimensiunile de $1000 \times 1000 \times 250$ m preluat din Ross Ice Shelf, din Antarctica, ar ajunge în deșertul Atacama din Chile cu un volum egal cu 14% din volumul său inițial (adică 35 milioane mc de apă), valorînd 2,7 milioane de dolari, în timp ce costul călătoriei, care ar dura circa 370 de zile, ar fi de doar 1,3 milioane de dolari. S-ar mai putea deplasa aisberguri din Amery Ice Shelf pentru Australia, și din Filchner Ice Shelf pentru alimentarea deșertului Namib de pe coasta de vest a Africii.

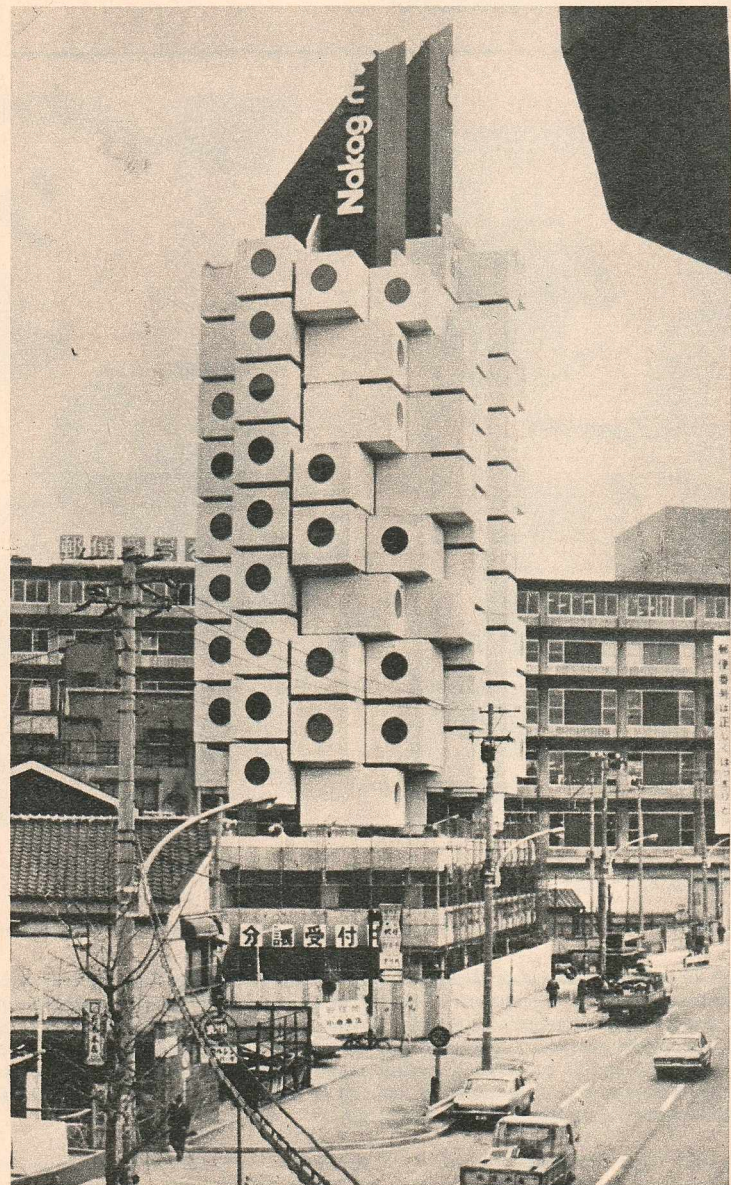
...De unde se vede (pentru a cita oară?) că inginerii depășesc cu mult în previziunile lor pe autorii de povestiri științifico-fantastice...

A GHICI? NU! A MODELA!

Ce se întîmplă într-un cablu submarin. Ce procese îi afectează funcționarea, ce defecțiuni pot surveni? O problemă inginerască pe cît de complicată pe atît de importantă în practică. Gîndiți-vă: un cablu de mare capacitate are o lungime de 4 000 km și peste 1 100 componente. Costul instalării? Astronomic, evident.

Înainte de a se recomanda investiția necesară, care riscă — la propriu — să fie înghițită de oceanul fără fund, se «modelează» într-o instalație complicatele procese care au loc în cablu, în condiții variate de umiditate și presiune. Totul se petrece «frumos și simplu» pe uscat, în laborator. Instalația a fost poreclită cablul submarin care nu merge niciodată în mare.

CUBISMUL, CURENT ÎN CONSTRUCȚII

Arhitectul japonez Noriaki Kurokawa propune această uluitoare soluție tehnică, tehnologică și estetică în construcția blocurilor de locuințe. Cuburile suprapuse pe care le vedeți au fost construite ca unități distincte, fiecare dintre ele reprezentând un apartament de 20 metri cubi, format din cameră de locuit — mobilată cu studio — pat, birou, bibliotecă, televizor, mașină de scris și de calculat — și cameră de baie. Construite la Osaka, cele 140 de cuburi au fost transportate la Tokyo, pe faimosul bulevard Ginza, montate și date de urgență în primire beneficiarilor.

ADAM ȘI EWA ȘI CEILALȚI...

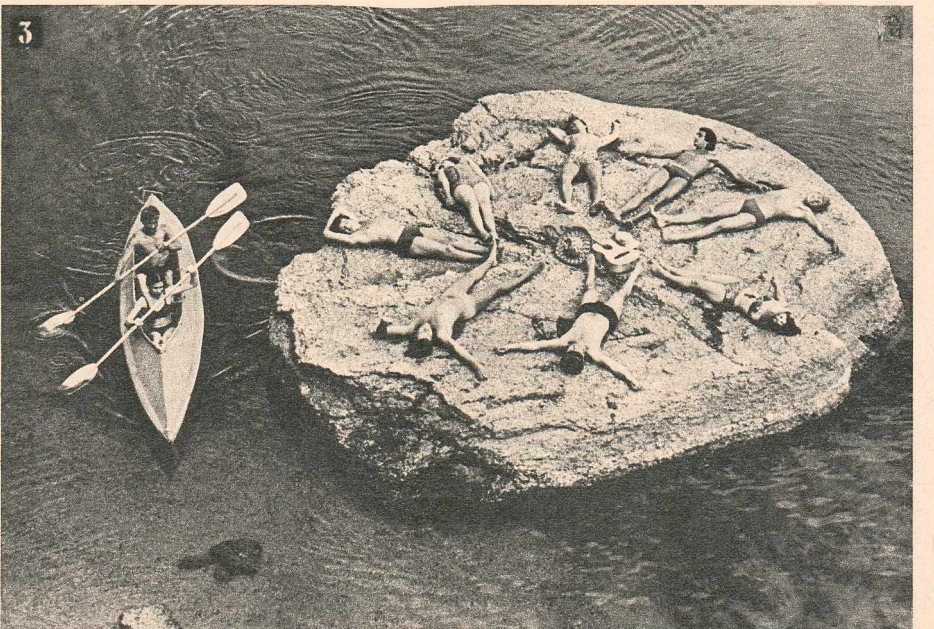
...ceilalți fiind Piotr, Roman și Agnieszka. Cu un iepuraș de plastic, Adam își scarpină gingiile în care-și fac loc primii dințișori. Piotr zîmbește ca la fotograf. Ewa tocmai a terminat de mâncat, adică nu, n-a terminat: a mai rămas lingura. Roman declară că nu-i superstițios în prezența unei găleți goale, în timp ce Agnieszka crede că, pînă una alta, numita găleată poate fi și pupată. Recapitulăm: trei băiețași și două fetițe, faimoșii gemeni din Gdansk, azi în vîrstă de 11 luni.

TALENTUL DE A DECLANȘA...

În holul cunoscutului hotel moscovit «Rossia» s-a deschis recent expoziția, devenită tradițională, a lucrărilor expuse de fotoreporterii agenției TASS. Sînt prezente 400 de fotografii artistice, surprinzînd aspecte de viață interesante de pe teritoriul U.R.S.S. sau din alte țări. Vă înfățișăm trei dintre exponate, remarcabile fie pentru expresia plastică, fie pentru elementul insolit, fie pentru nuanța umoristică:

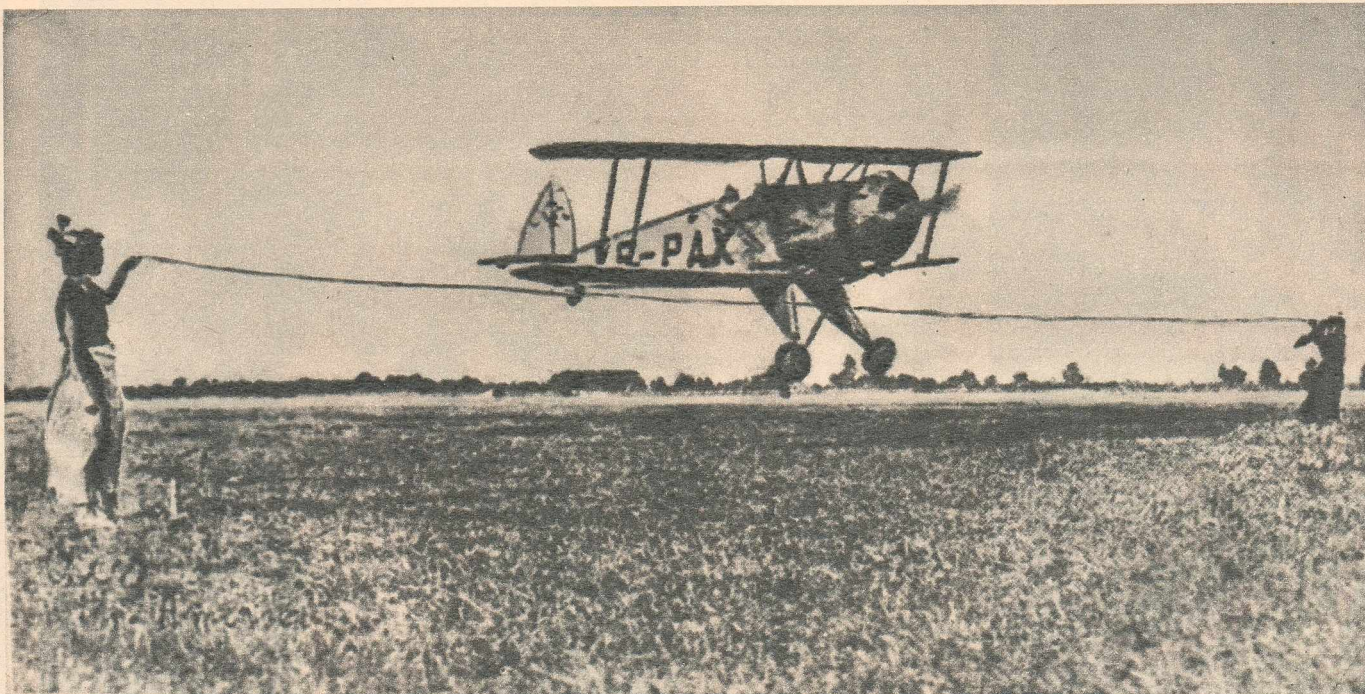
1. «Cow-boy la Cercul polar».
2. «Să vorbim despre muzică».
3. «O medalie în curs de bronzare».

cititori către cititori

Următorii cititori doresc să co-
rpondeze:

Andrei N. Constantin, 19 ani, elev, Iași, str. 13 Decembrie nr. 40; schimb de ilustrate; Marin Ion, 23 ani, timplar, Constanța, str. Costache Hurmuzache nr. 19; cinema, sport; Ciudin Stela, 17 ani, elevă, Iași, str. Primăverii nr. 15, sc. A, et. 3, ap. 15; teme diverse, schimb de ilustrate; Gheorghe Nicolae, Constanța, str. Palas nr. 8, bl. 2, ap. 18; teme diverse (în mod deosebit radio-tehnică); Popa Ion, 28 ani, inginer, Tirgu-Jiu, str. Victoriei bl. 2/A, et. 3, ap. 13; teme diverse, schimb de ilustrate; Toma Constantin, 30 ani, mecanic, Roman, str. T. Vladimirescu bl. 3, sc. A, et. 3, ap. 13; poezie (compoziții proprii), sport, schimb de ilustrate; Mustățea Vasile, 21 ani, mecanic, Avrig, str. 6 Martie nr. 30, jud. Sibiu; teme diverse, schimb de ilustrate; Vilara Constantin, 25 ani, com. Cîrcea, jud. Dolj; muzică, schimb de ilustrate (cu caracter istoric); Bilgăr Vasile, 23 ani, electrician, com. Godinești, sat Rătezu de Sus, jud. Gorj; viața tineretului, schimb de ilustrate; Benyovszky Carol, 18 ani, elev, București, sect. 4, str. Barajul Dunării nr. 1, bl. M 35, sc. 6, et. 5, ap. 244, cart. Balta Albă; viața tineretului; Fintineru Gigi, 24 ani, tehnician, București, sect. 6, Str. Călifaruului nr. 26; teme diverse, schimb de ilustrate; Pop Ioan, 35 ani, operator, Brașov, str. Călugăreni nr. 22; schimb de ilustrate; Otilăcan Mariana, 17 ani, elevă, Arad II, str. Livada nr. 108; teme diverse; Palmeș Costel, 25 ani, maistru-frezor, Curtea de Argeș, str. Cuza Vodă nr. 156; teme diverse; Buzzea Steluța, profesoară, și Covașă Viorelă, profesoară, com. Cîrșeu, sat Batoșu, jud. Brăila; teme diverse, schimb de ilustrate; Ladislav Odehnol, 32 ani, Osova Bityska 165, Okres Zdar Nad Saz, R.S. Cehoslovacă; literatură, muzică, turism, schimb de ilustrate (în limbile franceză și italiană); Merluță Mihaela, București, sect. 7, bd. Constructorilor nr. 29, ap. 66; teme diverse, schimb de ilustrate; Tathfolus Iosif, 21 ani, mecanic auto, Cluj, str. Lăpușului nr. 2; literatură, filatelie, cinema, muzică, șah, schimb de ilustrate; Toma Aurel, 23 ani, Mangalia-Sud, str. Tepeș-Vodă nr. 18; cinema, sport, schimb de ilustrate; Buliga Loredana, 21 ani, Dorohoi, str. Lupului nr. 12/A, jud. Botoșani; viața tineretului; Secu Nelu, Constanța, str. Elena Cuza nr. 64, of.p. 4; cinema, muzică, sport, schimb de ilustrate; Cecală Lucreția, 17 ani, Tecuci, bd. 13 Decembrie nr. 19, jud. Galați; schimb de ilustrate; Dinu Gigi, 27 ani, asist. medical, sanaz. TBC Poiana Mare, jud. Dolj; literatură, anatomie, schimb de ilustrate; Savu Maria, 16 ani, elevă, Medias, str. Tirnavei nr. 100, ap. 2, jud. Sibiu; teme diverse; Galiș Costel, 25 ani, gravor sticlă, Avrig, str. Eroilor nr. 4, jud. Sibiu; teme diverse; Fekete Alexandru, elev, Constanța 6, str. Caraiman nr. 1; teme științifice; Andreescu Dorin Adrian, Iași, str. Sulfinei nr. 11; schimb de ilustrate; surorile Alexandrescu Veronela, 22 ani, Damiana, 20 ani, Pompilia, 18 ani, Rodica, 16 ani, Galați, str. Bazinul Nou nr. 31; schimb de ilustrate; Vigu Nicolai, 22 ani, student, București, str. Cheile Zănoagei nr. 74, cămin stud. Tei, bl. B, cam. 4; teme diverse, schimb de ilustrate; Biro Elisabeta, 17 ani, elevă, Oradea, str. Leontin Sălăjan nr. 36; teme diverse, schimb de ilustrate; Kozilek Alexandru, 17 ani, Timișoara, str. Porumbescu nr. 24; teme diverse, schimb de ilustrate; Kratochvilova Hana, Praha 3, Baranova 19, R.S. Cehoslovacă; filozofie, psihologie, drept (în limba engleză); Gherosimova Galina, 23 ani, str. Kirova nr. 161, ap. 4, 300.004, Tula, U.R.S.S.; cinema, filatelie, schimb de foto actori și ilustrate; Constantin Luminița, 18 ani, elevă, București, sect. 7, str. Drumul Taberei nr. 16, bl. C 4, sc. 2, ap. 68; schimb de ilustrate; Benpe Mihai, 19 ani, lăcătuș, Brașov, str. Barbu Lăutaru nr. 3; muzică, O.Z.N., schimb de ilustrate; Cocină Marilena, București, sect. 1, str. Banul Antonache nr. 26, ap. 1 A; teme diverse; Putureanu Ana Maria, 23 ani, studentă, Reghin, str. Liliacului nr. 1, jud. Mureș; teme diverse.

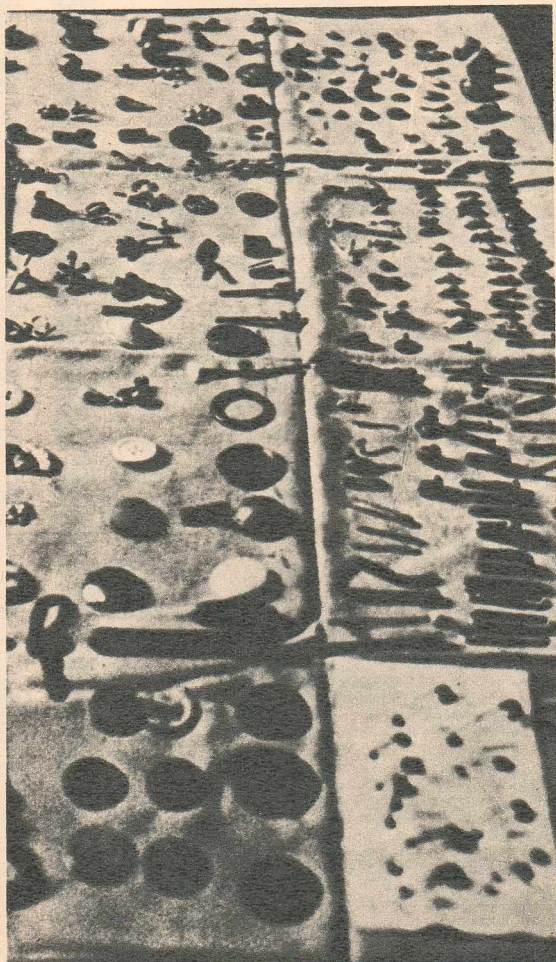

A fost o vreme (prin 1936) în care un aviator român — Alexandru Papană, pe atunci în vîrstă de 29 de ani — a deținut recordul național român de altitudine și, în altă ramură sportivă, — în bob — recordul mondial de viteză. Hotărît să cucerească noi lauri internaționali, sportivul acesta a trecut Atlanticul cu dirijabilul «Hindenburg», avînd printre bagaje și... avionul său personal, «PAX», de care s-a folosit la întrecerile de la Chicago și Los Angeles, unde a cîștigat campionatele ambelor Americi — de Nord și de Sud. Devenit în câteva zile erou al zborurilor, a fost invitat și la Miami pentru a patrona inaugurarea aeroportului internațional. Aceasta s-a făcut într-un cadru deosebit. Între altele, momentul inaugurării a fost marcat de un zbor al lui Papană cu năstrușnicul său «PAX», care a tăiat o lungă panglică de mătase, ținută de cele două miss alese — Miss America de Nord și Miss America de Sud. Fotografia ne înfățișează scena respectivă.

PAPANĂ, MISS SUD ȘI MISS NORD

SCOASE DIN BURTĂ

Doctorul Juan Ambriz din orașul Mexico este o cînd dispus să prezinte vizitatorilor o cîndată colecție de obiecte extrase de-a lungul anilor din stomacul unor copii. Colecția cuprinde nasturi, ace, cuițe, chei, butoni, monede, bile, pietricele etc., obiecte pe care copiii nesupravegheați le înghit și pe care, ulterior, chirurgii, dînd dovadă de multă atenție, trebuie să le înlăture pentru a evita accidente grave.

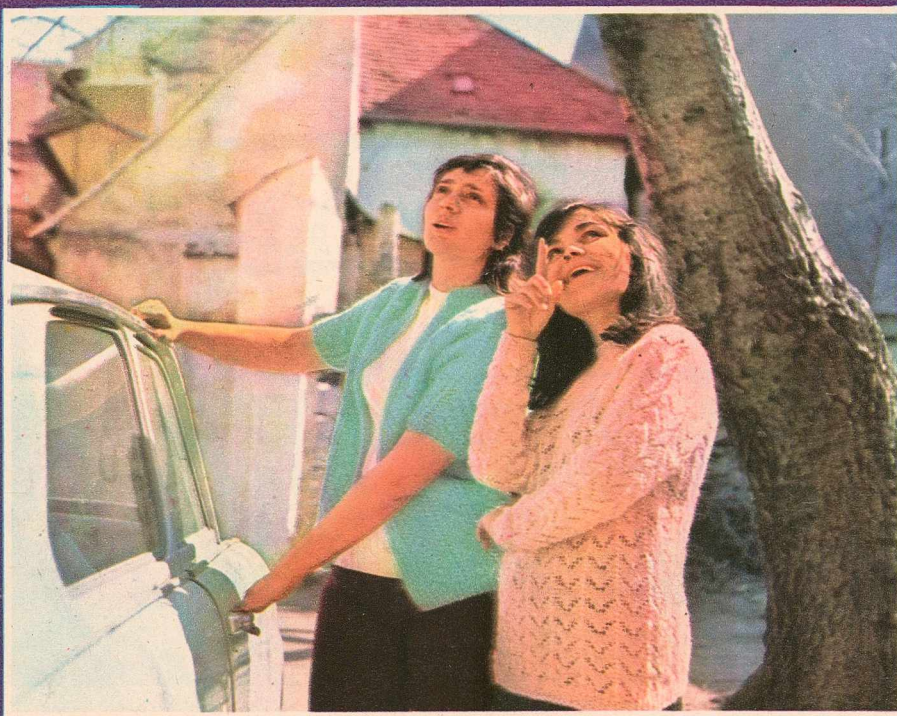
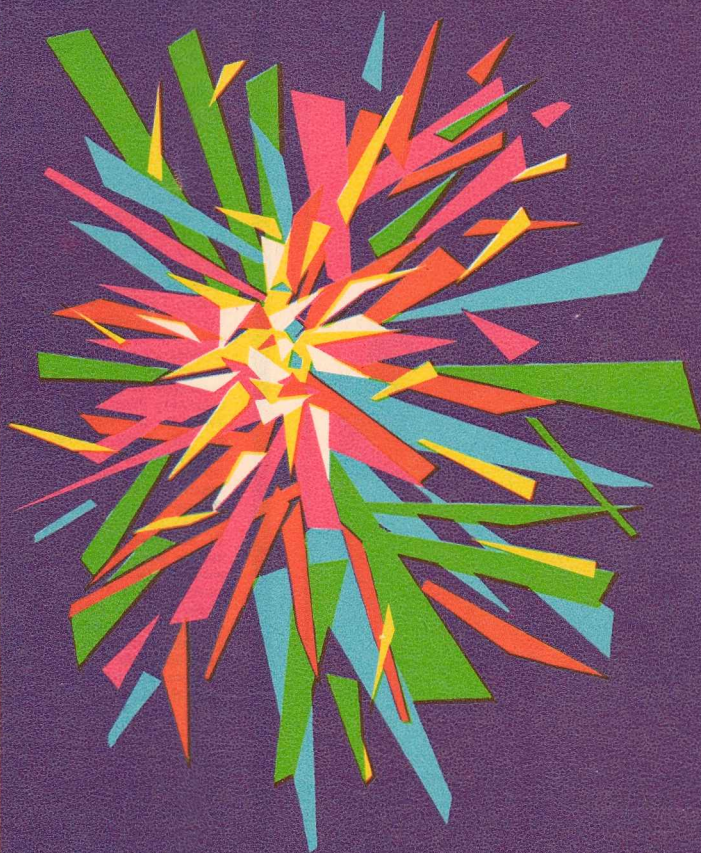
MISS OCHI SPLENDIZI

Se numește Teresa Flanagan, e în vîrstă de 19 ani, s-a născut în Marea Britanie la Sutton Coldfield Warwicks și are niște minunați ochi verzi-ceaușii. Drept care, Consiliul britanic pentru protecția muncii a proclamat-o «Miss Beautiful Eyes» și în această calitate va colinda fabricile din țară făcînd propagandă pentru respectarea normelor de protecție a vederii. De unde se vede că părăsind zonele frivolității, alegerile de «Miss» se îndreaptă spre cele ale ergonomiei.

F Nr. 17 (881)

CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

**UNIUNEA JUDEȚEANĂ
A COOPERATIVELOR
MEȘTEȘUGĂREȘTI
SIBIU
Piata Unirii nr. 7**

Telef.: 1 14 18, 1 33 50, 1 34 85

Unitățile cooperatiei meșteșugărești din județul Sibiu asigură o deservire exemplară printr-o gamă variată de prestări de servicii pentru populație.

**NU TRECETI PRIN JUDEȚUL SIBIU
FĂRĂ A VĂ PROCURA O AMINTIRE
CU OBIECTE DE ARTIZANAT SPECIFICE
DIN MĂRGINIMEA SIBIULUI.**

CEAVA, FOSTA CETATE DE SCAUN A LUI ȘTEFAN CEL MARE, A PROLIFERAT ÎN JURUL EI
EZĂRI DE ARTĂ INIMITABILĂ PE CARE TREBUIE SĂ LE CUNOAȘTEM CU TOTII.
MĂNĂȘTIRILE ȘI CETĂȚILE PRESĂRATE ÎN JUDEȚ ATRAG MII ȘI MII DE VIZITATORI, PENTRU
RE COOPERATIA DE CONSUM A ASIGURAT CONDIȚII EXCELENTE DE ODIHNĂ ȘI MAI ALES
IMENTAȚIE ABUNDENTĂ DIN BUCĂTĂRIA MOLDOVENEASCĂ ȘI PE GUSTUL CELOR MAI
IGENȚI CONSUMATORI.
TOATE SOSELELE JUDEȚULUI, DE LA SUCEAVA LA RĂDĂUȚI SAU SPRE MĂNĂȘTIRILE SU-
VITA, MOLDOVIȚA, HUMOR, VORONET, ARBORE ș.a., UNITĂȚILE DE ALIMENTAȚIE PUBLICĂ
N REȚEAUA COOPERĂȚIEI DE CONSUM OFERĂ CONDIȚII DE BUNI AMFITRIONI.

o

săptămîna în lume

Coordonatele politicii externe principiale, active, a României socialiste — reafirmate cu claritate o dată mai mult în aceste zile de către tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea prilejuită de sărbătorirea semicentenarului Uniunii Tineretului Comunist — sînt evidențiate neconținut de multilaterală activitate desfășurată de țara noastră, de conducerea de partid și de stat pe tărîmul relațiilor internaționale. Se înscriu astfel în cronica acestei săptămîni: primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a participanților la ședința de la București a Consiliului militar al Forțelor Armate Unite ale statelor participante la Tratatul de la Varșovia; convorbirile dintre delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, și delegația Partidului Socialist Belgian, condusă de tovarășii Edmond Leburton și Jos Van Eynde, președinți ai P.S.B.; vizita în România și primirea de către președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a ministrului afacerilor externe al Danemarcei, Knud B. Andersen, a lui André Bettencourt, ministru delegat pe lângă primul ministru al Franței, însărcinat cu probleme de planificare și amenajare a teritoriului, ca și a vicepreședintelui Senatului iranian, Abbas Massoudi. Sînt, toate acestea, expresii elocvente ale politicii externe a partidului și statului nostru, sprijinită în mod unanim de întregul popor român și îndreptată — așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — «spre colaborarea cu toate țările socialiste, cu popoarele care au pășit pe calea dezvoltării independente, cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială».

Preocuparea României pentru a face din relațiile internaționale — economice, științifice, tehnice și culturale — un factor al progresului multilateral, al apropierii și bune înțelegeri între popoare își găsește reflectarea și în atenția deosebită acordată celei de-a III-a Conferințe U.N.C.T.A.D., care și-a început lucrările la 13 aprilie în capitala chiliană — Santiago de Chile — în prezența reprezentanților a 142 de state. «Apreciind importanța deosebită a Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare — se spune în mesajul președintelui Consiliului de Stat Nicolae Ceaușescu adresat participanților la conferință — Republica Socialistă România participă activ la lucrările sale, cu dorința ca această să aducă o contribuție de seamă la intensificarea schimbului mondial de valori, la promovarea colaborării și cooperării între state și stimularea largă a comerțului internațional, la asigurarea progresului economic și social al tuturor țărilor, îndeosebi al celor mai puțin dezvoltate». Menționîndu-se că «România, țară socialistă, ea însăși în curs de dezvoltare, s-a angajat într-un amplu efort pentru realizarea unor profunde transformări în toate domeniile de activitate, pentru accelerarea ridicării sale economico-sociale și apropierea într-un timp cât mai scurt de țările avansate», în mesaj se subliniază faptul că țara noastră, împărțînd preocupările tuturor statelor care s-au angajat pe calea făuririi unor economii puternice, independente, consideră ca o cerință fundamentală dezvoltarea nestîngherită a schimburilor economice internaționale și lărgirea cooperării industriale, eliminarea cît mai grabnică a tuturor barierelor, restricțiilor și discriminărilor artificiale care mai persistă în comerțul mondial.

Între faptele ce rețin în aceste zile atenția opiniei publice se află, de asemeni, evoluția evenimentelor din peninsula indochineză. Ampla și puternică ofensivă a forțelor patriotice, victoriile importante obținute de acestea pe fronturile de luptă din Vietnamul de Sud împotriva trupelor saigoneze, înseși comunicatele regimului de la Saigon ce sînt nevoite să facă referiri în repetate rînduri la «situații critice» ilustrează pregnant eșecul așa-numitei «politici de vietnamizare». În loc de a ține seamă de realități, autoritățile americane au adoptat — precum remarca senatorul Edward Kennedy — «un răspuns plin de orbire la eșecul flagrant al politicii de vietnamizare». Paralel cu sabotarea în continuare a tratativilor de la Paris, au fost întreprinse o serie de noi acțiuni agresive împotriva Republicii Democratice Vietnam, culminînd cu bombardarea unor cartiere populate ale orașelor Hanoi și Haifong. Aceste fapte au fost condamnate în declarația guvernului R.D. Vietnam și calificată ca «o nouă acțiune extrem de serioasă de escaladare a războiului», ca o violare a angajamentului S.U.A. de a înceta bombardamentele asupra teritoriului R.D. Vietnam și o încălcare a principiilor elementare ale dreptului internațional. Politica de «reamericanizare» a războiului — cum o caracteriza «New York Times» — a stîrnit vîri reacții negative în Inseși Statele Unite, bombardamentele aviației americane asupra teritoriului R.D. Vietnam fiind apreciate de numeroși oameni politici ca «foarte periculoase și riscante», menționîndu-se că «există un risc al extinderii războiului dacă această tendință continuă» (senatorul Ed. Muskie) și că «politica Statelor Unite ar trebui să fie cea a retragerii» (senatorul Hubert Humphrey). Dînd expresie preocupării opiniei publice din țara noastră față de intensificarea bombardamentelor Statelor Unite în Vietnam, Declarația guvernului Republicii Socialiste România condamnă noile acte de război ale S.U.A. împotriva R.D. Vietnam și reafirmă dorința poporului român de a se pune capăt acestor bombardamente, războiului împotriva popoarelor indochineze, de a se ajunge la o soluție rapidă de încetare a războiului și de a fi lăsate popoarele Indochinei să-și soluționeze problemele așa cum o doresc, fără nici un amestec din afară.

I. CIOARĂ

Marți, 18 aprilie 1972

în jurul aceleiași mese

Pentru prima oară de la începerea convorbirilor dintre R.D.G. și R.F.G., fotoreporterii au fost admiși în sala tratativilor în legătură cu problema circulației dintre cele două state. În imaginea transmisă de agenția americană United Press International pot fi văzuți laolaltă, în jurul aceleiași mese, delegația R.D.G., condusă de Michael Kohl (primul din stînga), și cea vest-germană, condusă de Egon Bahr (în prim plan, cu spatele). În contextul procesului prelungit al ratificării tratativilor încheiate de guvernul de la Bonn cu U.R.S.S. și Polonia, tratativele dintre cele două state germane nu pot decît să favorizeze normalizarea raporturilor reciproce și să contribuie la destinderea europeană.

senatori, sondaje ...socoteli s sofisticate

New Hampshire, Florida, Illinois și — zilele acestea — Wisconsin. Etape succesive ale tradițiilor americane «primaries» — scrutinii preelectorale americane în vederea alegerilor prezidențiale din noiembrie. Ca la competițiile sportive, se fac pronosticuri și se calculează șanse și procente, se speculează în funcție de capriciile ștachetei popularității, se întocmesc clasamente și, bineînțeles, se fac declarații de circumstanță, specific electorale. Procedura preliminarilor este atît de complicată, iar alegerile se soldează deseori cu rezultate atît

legătură cu orientarea alegătorilor în cadrul acestor «primaries». În noua sa carte intitulată *The Sophisticated Poll Watcher's Guide* (un fel de pseudo-manual al organizatorilor de sondaje publice), Gallup arată cît de neconcludente și înșelătoare pot fi rezultatele așa-ziselor alegeri preliminare. Voturile obținute în asemenea scrutaturi nu sînt altceva decît niște fulgi în vînt, arată Gallup, adăugînd că nimeni nu trebuie să le ia în considerare cu seriozitate. Aceasta cu atît mai mult cu cît în general «nu se acordă suficientă atenție falsificării voturilor și se admit erori». Este deci lesne de înțeles că, în asemenea condițiuni, nici măcar un aparat specializat ca institutul Gallup nu poate furniza pronosticuri valabile. În imagine, trei dintre candidații reprezentînd partidul democrat (de la stînga la dreapta: senatorii Hubert Humphrey, Henry Jackson și guvernatorul George Wallace) urmărind, în fața micului ecran, la Milwaukee, tabela de marca a competiției preliminare din Wisconsin. Senatorul Humphrey a fost indicat de un sondaj Gallup drept favorit al electoratului partidului democrat în vederea alegerilor prezidențiale. Dar poți să mai știi, cu aceste sofisticate sondaje și «primaries»...

de contradictorii și neașteptate încît se vîd trași pe sfoară nu numai alegătorii, dar în multe cazuri chiar specialiștii în sondaje de opinie publică sau... mașinile cibernetice de «pronostic științific», ca să nu mai vorbim de candidații înșiși. Recent, celebrul expert în materie de sondare a opiniei publice George Gallup (în fotografia de sus), conducătorul institutului cu același nume, a făcut senzație, punînd la îndoială valabilitatea concluziilor ce se pot trage cu ajutorul sondajelor în

sub asaltul forțelor populare

Unitățile forțelor patriotice continuă ampla lor ofensivă pe toate fronturile de luptă din Vietnamul de Sud. În fotografia 1, unități ale forțelor patriotice, acționând în apropierea orașului Hue, dau puternice lovituri pozițiilor ocupate de inamic care, potrivit știrilor transmise de agențiile de presă, se află, aici ca și în alte zone, într-o situație critică. Situație care poate fi constatată și din faptul că spitalele sud-vietnameze au devenit pur și simplu neîncăpătoare. La Pleiku — de unde agenția americană U.P.I. a realizat imaginea 2 — ca și în alte locuri, în fiecare pat trebuie înghesuși câte doi din militarii saigonezi răniți.

SANTO DOMINGO: ciocniri la universitate

Studentii ai universității din Santo Domingo duc pe brațe pe colega lor Sagario Tio Diaz, rănită în timpul ciocnirilor ce au avut loc între studenți și profesori, pe de o parte, și poliție, pe de alta, în capitala dominicană. Incidentele s-au declanșat când, sub pretextul urmării unui lider al Mișcării Populare Dominicane, poliția și armata au ocupat universitatea. Trupele au avut de întâmpinat rezistența celor care de drept se găseau în săli și amfiteatre. Rezultatul: mai mulți răniți în rândurile studenților și măsuri suplimentare de asigurare a «ordinii» din partea poliției prin ocuparea universității și instalarea unor grupuri de militari în cartierul studențesc.

PENTRU PACE ȘI PROGRES SOCIAL

în insulele britanice...

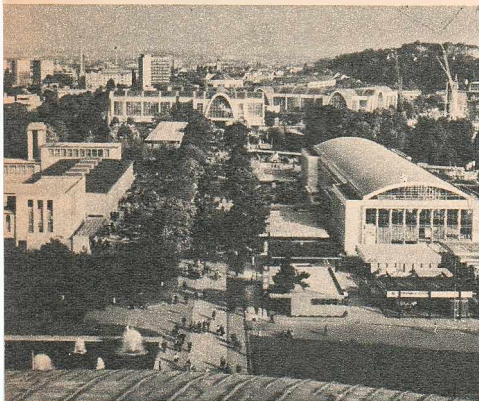
O imagine din timpul tradiționalului marș organizat în fiecare primăvară de la Londra la centrul de cercetări în domeniul armelor nucleare din Aldermaston. Avertizând împotriva pericolelor pe care le-ar implica pentru omenire declanșarea unui război nuclear, — și depunând în acest scop în fața centrului 27 sicrie simbolizând cei 27 de ani scurși de la bombardamentul atomic asupra Hiroșhimei — partizanii păcii din Anglia participanți la marș au cerut totodată convocarea fără întârziere a conferinței general-europene, ca un factor de asigurare a unui climat stabil de pace în Europa și în lume...

...și în arhipelagul japonez

«Shunto '72» — campania de primăvară a sindicatelor nipone pentru a impune satisfacerea de către patronat a revendicărilor muncitorilor este în plină desfășurare, manifestându-se prin greve și demonstrații de amploare la care participă sute și sute de mii de salariați. În fotografie, un aspect de la demonstrația muncitorilor metalurgiști de la uzinele siderurgice Hayakawa, prefectura Tokyo.

brno '72

Peste câteva zile își va deschide porțile cel de-al treilea *Tîrg internațional de bunuri de la Brno*. Organizatorii acordă o importanță deosebită ediției din această primăvară a tîrgului, considerînd că, mai mult ca în anii precedenți, vor putea prezenta, de astă dată, o paletă mai bogată de sortimente, produse de calitate superioară și o serie de noutăți care să constituie obiectul unui cert interes din partea vizitatorilor. Se contează, pe de altă parte, pe un număr mai mare de firme comerciale participante — cehoslovice și străine — cu speranța că această confruntare amplă între ofertă și cerere să se soldeze cu un număr apreciabil de contracte comerciale. Tîrgul va fi deschis de la 28 aprilie pînă la 5 mai, avînd același moto sub care s-a desfășurat ediția precedentă: «Pace pentru Europa, pace pentru lumea întreagă». Printre țările socialiste ce vor fi reprezentate la tîrg se numără și România, ale cărei participări la tradiționalele întîlniri de la Brno s-au bucurat întotdeauna de interes și aprecieri din partea vizitatorilor și reprezentanților diferitelor firme comerciale. În imagine: pavilioanele în așteptarea gongului inaugural pentru Brno '72.

riposta studenților americani

Ce sentimente nutresc studenții americani în legătură cu războiul dus de S.U.A. pe pămîntul indochinez au putut constata «pe viu» autoritățile militare, care au încercat să organizeze un centru de recrutare la Boston University. Studenții au organizat o demonstrație de protest împotriva căreia a intervenit poliția, ajungîndu-se la ciocniri violente soldate cu 33 arestări în rîndul studenților și cu un rănit.

HARRISBURG: epilogul unei înscenări judiciare

«Cazul Berrigan» a debutat anul trecut ca o veritabilă poveste polițistă. Dintr-o dată au apărut în presă știri senzaționale despre o pretinsă conspirație, pusă la cale de un grup de preoți și călugărițe americane, în frunte cu reverendul Philip Berrigan. Între altele, s-a vorbit despre o tentativă de răpire a consilierului prezidențial Henry Kissinger și de un plan al «conspiratorilor» de a arunca în aer instalațiile de încălzire centrală ale clădirilor oficiale din Washington. Au apărut și martorii necesari pentru punerea sub acuzare a prelaților «complotiști». Așa s-a ajuns la înscenarea judiciară de la Harrisburg. Între timp s-a descoperit că martorul principal al acuzației era un delincvent în solda F.B.I. Cum cei opt acuzați erau nu întîmplător și militanți împotriva războiului din Vietnam, s-a văzut, de la început, că toată țesătura învinuirilor la adresa preotului Berrigan și a celorlalți șapte din boxa acuzaților era inconsistentă, înscenarea fiind evidentă. Zilele acestea, după un lung proces, jurații au fost obligați să pronunțe verdicte de achitare, ceea ce a făcut să se prăbușească întregul eșafodaj de minciuni care urmăreau să discrediteze — din considerente politice — un grup de adversari ai continuării războiului inutil din Indochina.

În fotografia 1, șapte din cei opt acuzați. În fotografia 2, reverendul Philip Berrigan.

„oscar“ și „filierea franceză“

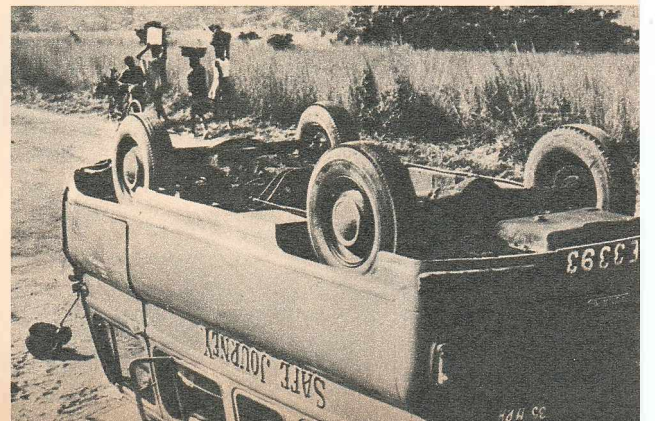
În cadrul ceremoniei decernării premiilor Oscar pe anul 1971, filmul «The French Connection» («Filierea franceză»), care re-

latează în imagini palpitate confruntarea dintre poliție și membrii unei bande de traficanți de droguri, a fost apreciat

drept cea mai bună realizare a anului. Regizorul William Friedkin a primit cu acest prilej «Oscar»-ul care se acordă celui mai bun regizor al anului. Alături de el, au fost distinși cu premii Oscar actorii Jane Fonda și Gene Hackman pentru rolurile interpretate în filmele «Klute» și respectiv în «The French Connection». În imagine, o scenă din filmul lui Friedkin. În dreapta sus, Gene Hackman.

noroc

Trecînd prin fel și fel de peripeții și momente critice, străbătînd kilometri de nisip, arșiță și pericole ai «celui mai dur raliu automobilistic din lume», cursa Safariului est-african, acest Ford și echipajul lui au reușit să ajungă primii la finiș, în Dar es Salaam. În plus, după cum subliniază informația agenției «Keystone», este prima victorie a unor piloți europeni (finlandezul Hannu Mikkola și suedezul Gunnar Palm) în istoria acestui raliu extenuant.

măsurile preventive... anti-hippy

Piața Spaniei e unul dintre punctele de atracție turistică din capitala Italiei. Dar se pare că e și locul preferat al grupurilor de hippies, autohtoni și străini, care nu numai că alterează frumusețea celebrei piețe dar împiedică și circulația. Așa că, o dată cu apariția zilelor frumoase și înmulțirea turiștilor, s-a mărit și numărul polițiștilor ce acordă o atenție deosebită acestei zone...

dublu ghinion

De data aceasta fotografia nu prezintă un moment «tare» din timpul vreunui raliu, ci, după cum se vede, un autobuz pentru transport în comun răsturnat cu roțile în sus. Accidentul s-a întîmplat în Nigeria, unde se obișnuiește — după cum înfîmbează tot agenția «Keystone» — ca autobuzele să poarte cîte o inscripție-moto de genul «Cît timp este viață este și speranță», «Iubește-ți vecinul» etc. Pe cel din fotografie scria simplu: «Călătorie sigură». Ceea ce nu l-a împiedicat să aibă dublul ghinion ca, în ciuda acestei inscripții și a faptului că se afla într-o banală cursă de rutină, să sufere un accident spectaculos (se mai întîmplă însă și pe cele mai bine amenajate autostrăzi!).

În rînduri strînse în jurul P.C.I.

Campania electorală din Italia se află în plină desfășurare. După recentul său congres, Partidul Comunist Italian se află angajat în lupta pentru mobilizarea tuturor forțelor democratice, progresiste ale țării, pentru a bara calea reacțiunii, a partidelor de dreapta, a cercurilor monopoliste și pentru a concentra un număr cât mai mare de voturi în sprijinul cauzei pentru care luptă comuniștii italieni, exprimînd aspirațiile legitime și voința milioanei de oameni ai muncii din Italia.

În imagine, una dintre acele importante întruniri electorale organizate de P.C.I., de astă dată la Ancona, unde, în fața unei mulțimi de 20 000 de oameni, a luat cuvîntul secretarul general al Partidului Comunist Italian, tovarășul Enrico Berlinguer.

paza bună...

Într-un recent comunicat al Organizației Mondiale a Sănătății se apreciază că epidemia de variolă care a apărut în unele țări nu prezintă pericole grave, deoarece există mijloace necesare pentru a o frîna în mod eficient. Aceste mijloace profilactice — campanie de vaccinări în Iugoslavia, Italia, Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia, Austria, R.F. a Germaniei, controale sanitare la frontiere, izolarea contactilor — sînt considerate suficiente pentru a determina, încă în luna aprilie, soluționarea situației create de apariția variolei, neimpunîndu-se adoptarea unor măsuri excepționale. În fotografie: cetățeni așteptîndu-și rîndul în fața unui centru de vaccinare din Triest, Italia.

cronica de trei secunde

MAI BINE SĂNĂTOS...

Am mers prea departe cu ipohondriile mele ca să nu recunosc azi — cu toată sinceritatea, cum se cuvine în fața medicilor — că am fost un prost și un moftolog. Un mare prost și un mare moftolog. Doi medici americani au întors problema pe o parte și pe alta — problema poluării prin bani! — și au tras la urmă ceea ce se trage la urmă, lanțul semnalului de alarmă: «Sînteți îngrijorați de sănătatea dv.? Atunci țineți banii în bancă și aruncați cît mai repede mărunchii!» Căci: 13% din «metal» și mai ales 42% din «hîrtie» transportă și transmit microbi periculoși. Și mai și e că bacteriile sînt îndeosebi atrase de mărunchiș. Oameni sănătoși, știam că banul la ban trage. Fals: monetarul atrage bacteria.

Fiindcă am mers pînă unde am mers cu ipohondriile, am de unde să mă întorc și să-mi fac o socoteală cît de cît lucidă: chestia cu 42% nu mă covîrșește — știu eu de ce: nu prea posed «hîrtie» mare, microbii nu au șanse să mă atace pe aici, cît or fi ei de-ai dracului. Bestiali cum sînt, nu se poate să nu știe că de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere. Periculoși sînt însă cei 13% ai monetarului — cu ăia ce fac, că-s zilnic plin de mărunchiș? Și ce cifră fatidică!

Cumpăr un biet covrig, cumpăr o piine caldă, cumpăr «Sportul», plătesc biletul de autobuz, tremur tot și mă dădăcesc psihanalitic: unde mă duceam eu, cu

mintea mea bolnavă, și unde este adevărul? Ce era în capul meu complicat — și cît de simplă este realitatea, simplă și rotundă ca un sfaț, vorba lui Shakespeare! Cum de n-am observat? Te apucă groaza...

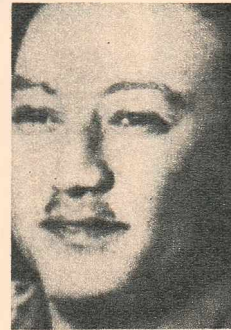
...DECÎT BOLNAV!

Dar — cum spune o carte și mai bună decît Shakespeare — puteai fi și mai rău. Zi mersi. Zi mersi, că puteai să fii bolnav de-adevăratelea, în Țara Galilor, și ajungeai să semnezi o petiție, pe patul de spital — în oricare din cele douăzeci de spitale din regiunea Swansea unde durata vizitei zilnice s-a mărit, prin hotărîrea autorităților de resort, la șase ore. Ce te bucuri? Crezi că e o mare realizare să-ți vină rudele șase ore pe zi, pe cap, la spital? Ai să rîzi: bolnavii cer reducerea orelor de vizită! Fiindcă nu mai e de trăit: mame, tați, surori, cumnați, veri, într-un cuvînt: amicii, vin la căpățîiul tău, se instalează frumos și dau drumul la televizoare. Șase ore — uitînd de tine — se uită și încremenesc în fața micului ecran. Cei mai mulți — precizează petiția — vin cu sandvișuri și mîncărică rece de-acasă! E bine?

Încît bine zicea unchiul unui strălucit psihanalist de cîte ori auzea de decesul unei rude și (sau) de înmormîntarea vreunui cunoscut: să fie sănătos!

Radu COSAȘU

agenda

După încheierea acordului de pace privind autonomia celor trei provincii meridionale în cadrul unui Sudan unit și după întîlnirea de la Khartoum cu generalul Joseph Lagu, comandantul forțelor «Anyanya», șeful statului sudanez GAAFAR EL NUMEIRY a apreciat înțelegerea realizată drept o victorie a poporului sudanez împotriva colonialismului și reacțiunii, un act care va permite dezvoltarea socială și economică a Sudanului.

Imaginea și viața lui Lenin rămîn o temă constantă în opera scriitoarei sovietice MARIETTA ȘAGHINIAN. După romanul-cronică «Familia Ulianovilor» și «Cea dintîi unională», scriitoarea, azi în vîrstă de 84 de ani, publică volumul de publicistică filozofică «Patru lecții de la Lenin» care — după cum remarcă revista «Nedelea» — «găsește în moștenirea leninistă cheia și sensul unei epoci». Volumul a fost propus pentru Premiul Lenin.

În rîndurile observatorilor din capitala spaniolă, alegerea Monseniorului VICENTE ENRIQUE Y TARANCON, arhiepiscop de Madrid, ca președinte al organismului permanent al episcopilor spanioli este interpretată ca marcînd accentuarea rupturii dintre biserică și regimul franchist. Monseniorul Enrique Y Tarancon este cunoscut prin atitudinea sa de condamnare a metodelor brutale de înăbușire a conflictelor sociale din Spania.

Ca în fiecare an, concursul pentru desemnarea reginei frumuseții pe 1972, în Anglia, a prilejuit o competiție de anvergură; au luat parte, de astă dată, un număr de peste 5 000 de candidate. După selecțiile de rigoare, juriul s-a oprit asupra a 31 de frumuseți cu șanse deosebite. Finala concursului a adus-o pe prim plan pe tînăra, în vîrstă de 24 de ani, JENNY MC ADAM din Londra, căreia i s-a atribuit titlul «Miss England 1972».

Problema atît de controversată a aderării Angliei la Piața comună a declanșat săptămîna trecută o adevărată criză în sinul partidului laburist, ca urmare a demisiei în bloc a unui număr de membri marcanți ai acestui partid. Printre cei care au părăsit așa-numitul «cabinet fantomă», pentru că nu sînt de acord cu linia partidului de respingere a aderării Angliei, s-a aflat însuși liderul adjunct ROY JENKINS.

Cîștigător a patru medalii de aur la Olimpiada de la Berlin din 1936 (în probele de 100 m, 200 m, ștafeta de 4 x 100 și săritura în lungime), atletul american JESSE OWENS a fost invitat de organizatorii Jocurilor Olimpice de la München să participe în august d.c. la ceremonia oficială a deschiderii acestora. Relatînd despre aceasta, presa mondială reamintește faptul că în urmă cu 36 de ani Hitler a refuzat, în mod ostentativ, să-l feliciteze pe «zeul stadioanelor». Pentru că acesta era un negru.

cronica satirică

umor

de Teodor MAZILU

de NELL COBAR

omul meu

Adeseori mi-a fost dat să aud această afirmație orgolioasă, arogantă și întunecată: — Așa e omul meu...

Nu prea înțelegeam la început ce poate să însemne la urma urmei expresia asta tru-fașă «așa e omul meu». Cum adică omul meu? Al cui? Există oameni proprietate personală? Cât trăiește, omul învață. Cu timpul anumite clarificări s-au produs în mintea mea. Pe scurt, «omul meu» e un individ care, acolo unde lucrează, îți face toate serviciile, legale sau nelegale. Un simplu telefon și «omul» se execută fără pic de șovăire. El e parcă obligat prin cine știe ce contract tacit și tenebros să execute toate hatfîrurile. Un asemenea om nici n-are de fapt altă treabă, el nu muncește, nu se însoară, nu face copii, nu se plimbă cu bicicleta, el face servicii. La rîndul lui e fericit că e omul «cuiva». Da. Așa cum există apartamente proprietate personală, există, după cum văd cu groază, și oameni proprietate personală. Faci ce vrei cu ei și nici chirie nu le dai.

— Du-te acolo — aud din cînd în cînd. Te servește precis... E omul meu.

Posibilitatea refuzului este exclusă cu aceeași aroganță.

— Cum să nu te servească? Nu e omul meu? Dau cu el de pămînt.

«Omul meu» e un fel de obiect cu care faci ce vrei, îl dai de-a dura, îl arunci unde vrei. «Omul» n-are decît dreptul sacru de a-și ține gura.

Alții lucrează în stil mai mare. Un singur om nu le ajunge. Li se pare prea puțin pentru dorințele lor mereu crescînde. De aceea ei și-au amplificat și diversificat activitatea. Ei au «oamenii lor»...

Cu acest frumos plural lucrurile merg desigur și mai bine.

— A, nici o grijă... Acolo sînt oamenii mei.

«Oamenii» aceia minunați stau la post și așteaptă comenzile de parcă ar fi o cooperativă de deservire publică. Unii ajung la o adevărată rețea, pretutîndeni însă mințesc «oameni de-ai lor» după chipul și asemănarea lor.

Dar au și ei drame. Nici lor nu le merg afacerile ca pe roate. Am auzit și strigăte de disperare:

— A plecat omul meu!

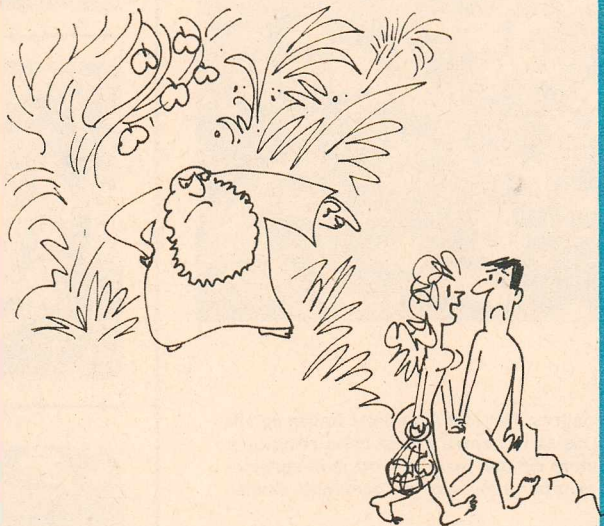
Sau

— Nu mai sînt acolo oamenii mei!

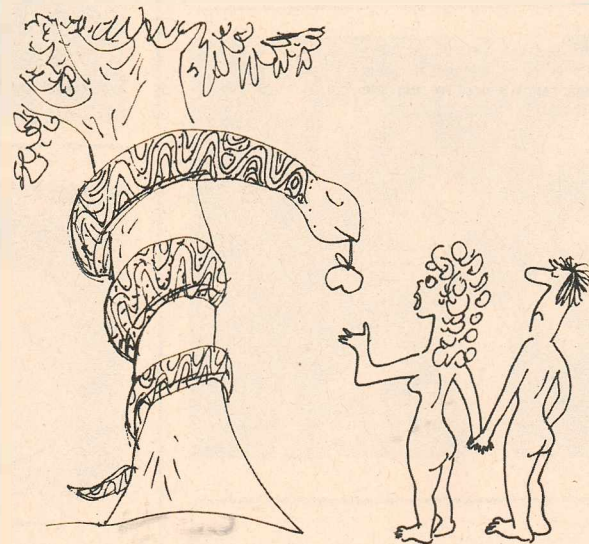
Ei, ce să-i faci... Așa e viața. Ce-au crezut ei?

Avem și noi oamenii noștri.

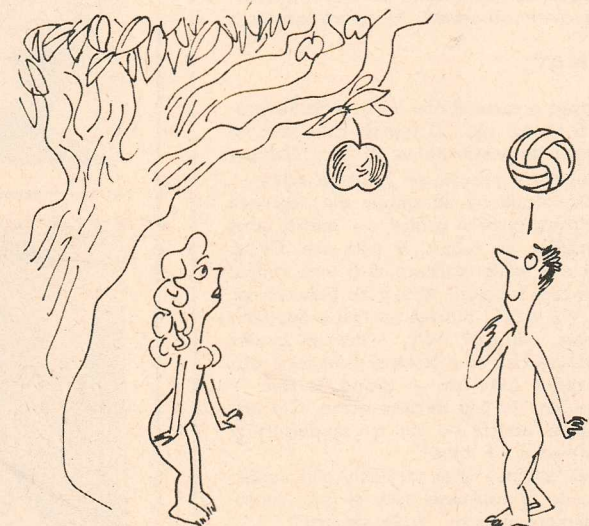
ADAM, EVA ȘI MĂRUL...

Eva: Nu-ți face inimă rea, scumpule, să vezi tu ce compot de mere grozav am să-ți fac eu la prinz...

— Sînt din import?...

STAȚIUNI BALNEOCLIMATERICE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

ORIZONTAL: 1) Stațiune balneoclimaterică în județul Suceava pentru afecțiuni ale tubului digestiv (2 cuv.). 2) Localitate balneoclimaterică în apropiere de Tușnad, cu ape minerale carbogazoase (2 cuv.). 3) Mililitru — ...Intunecoasă, stațiune balneoclimaterică în județul Harghita — în Călimănești! 4) Așezare balneoclimaterică situată la poalele Munților Mehedinți, indicată în afecțiuni ale aparatului locomotor — în Strunga! — Cobalt — Ins. 5) Stațiune în județul Vâlcea cu instalații de băi calde minerale — Oraș în Spania. 6) Capete de vas! — Servește — ...Nord, una dintre frumoasele stațiuni ale litoralului românesc. 7) Întrîndirea de transport București — Îndemn cabalin — Lanț de munți în Arabia. 8) Localitate balneoclimaterică în județul Maramureș — Oraș în Nigeria. 9) Ață — Renum — Acompaniament muzical. 10) Sodiu — Culpe — Locuințe. 11) Avocat (abr.) — Împodobîți — Riu în Brazilia. 12) Stațiune balneoclimaterică în județul Iași — La cules! 13) Localitate în județul Argeș cu izvoare minerale carbogazoase și sulfuroase — Stațiune balneoclimaterică situată pe valea Crișului Negru.

VERTICAL: 1) Localitate climaterică în extremitatea sudică a masivului Piatra Craiului, cu aerul intens ozonat, indicată pentru afecțiunile respiratorii. 2) Vas — Țară — La mare. 3) Rece! — Început de logos! — Stațiune climaterică cu climat montan — Dimbovița pe... auto. 4) Important nod de căi turistice cu un izvor de apă cloruro-sodică în județul Gorj — Oraș în Dahomey. 5) Postav țărănesc — Zăpușeală — Orășel în R.P. Ungară. 6) Veche populație europeană — Ridicat. 7) Neînsuflețite — Caracteristic regiunilor muntoase înalte (pl.). 8) Insulă la nord de Noua Guinee — În exterior — Telur. 9) De ce! — Sau — Zefirul litoralului. 10) Predomină la munte — În Eforie! — Cămăși rustice. 11) Romancier portughez — Comună în județul Teleorman, în incinta căreia se află un lac pentru cură balneologică. 12) Nichel — Perioade de timp — Apă minerală de masă cu indicații de cură balneară. 13) Organ vital ale cărui afecțiuni sînt tratate la Vatra Dornei și alte stațiuni — Stațiune cu ape minerale termale.

Mihai POPESCU — Tulcea

Dicționar: ADRA, ARED, EBO, ISA, AGUE, ACS, NIA ESA.

Dezlegarea jocului POEZIA DRAGOSTEI apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) STANESCU — ANA. 2) HOREA — ORAMII. 3) AMOR — ESENIN. 4) KOM — LABIS — AB. 5) EZITA — U — ARCA. 6) SE — EPICA — PAN. 7) PILLAT — TU — SU. 8) E — E — ZARI — ASS. 9) ADIO — LATINI. 10) RIN — AIU — ZIAR. 11) ENORMA — TAINA.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUSATESCU (disc)

Cornel BOZBICI (plastică) • Sanda FAUR (teatru) • E. DASCĂLU (muzică și televiziune)

CARTE

Prin ultimele sale apariții, Editura Univers ne oferă lectura unor cărți valoroase, unele dintre ele de mare excepție. Notăm câteva:

• **Nicolae Iorga: Evocări din literatura universală.** Gindurile marelui om de cultură despre Poe-mele homerice, Originalitatea lui Virgiliu, Horațiu al Romei și Horațiu al lumii, Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Lope de Vega, Goethe, Henrik Ibsen, Leon Tolstoi, Giose Carducci, Longfellow... Salutăm bucuria inițiativa de prestigiu de a se retipări astfel de scrieri. Ediție îngrijită de Liliana Iorga-Pippidi. Prefață de Alexandru Dușu.

• **Se tipăresc cele două romane care au în centrul acțiunii pe celebrul personaj goethean Wilhelm Meister: Anii de ucenicie și Anii de drumetrie ai lui Wilhelm Meister.** Această operă românească a lui Johann Wolfgang Goethe (1749—1832), de înalt umanism, se bucură de o bună versiune în limba noastră, semnată de Valeria Sadoveanu. Postfață (densă, lămuritoare) de Romul Munteanu.

• **În versiunea românească a lui Tudor Arghezi se editează comedia în cinci acte în versuri a lui Molière: Misanthropul (colecția Thalia).**

• **În colecția romanului istoric apare Stepan Razin de Alexei Ceapighin, puternică evocare a legendarei figuri din Rusia secolului al XVII-lea. În românește de doi verificali traducători: Al. Ștefănescu-Medeleni și Tatiana Berindei.**

• **Volumul Dama de pică mai conține și alte «povestiri» ale marelui Pușkin: Arapul lui Petru cel Mare, Povestirile răposatului Ivan Petrovici Belkin, Istoria satului Gorinhino, Dulrovski, Kirdjali, Fata căpitanului. Traducerea e semnată de regretatul Eusebiu Camilar, în afară de «Istoria satului Gorinhino», făcută în colaborare cu Valentin Vasilev.**

• **Unul dintre reprezentanții de seamă ai literaturii elvetice, Ch. F. Ramuz, este prezent în librăria noastră cu romanul Aimé Pache (pictor din Vaud). Traducerea poartă girul semnăturilor lui Ion Băieșu și M. Călinescu. În prefață, Henri Zalis conturează avizat profilul scriitorului a cărui literatură «sună ca un imn» închinat patriei sale.**

• **O suță de snoave ale «cetățeanului Florenței» Franco Sacchetti (1335—1400) sînt selectate, traduse și prefațate de Oana Busuioceanu.**

• **Einar Wallquist: Nopti de singurătate.** Sînt noptile unui medic din Stockholm, care din îndemnul dragostei de oameni s-a exilat de bunăvoie în îndepărtata Laponie de acum o jumătate de veac, pentru a aduce alinare și tămăduire izolaților ei locuitori. Tămplă în care medicul scriitor și-a transcris sub forma povestirii generoasa sa experiență. Selecția din emoționantele povestiri ale medicului suedez e transpusă în românește de Lucia Gruiș și George Sbrăcea. Prefață de George Sbrăcea.

CINEMA

• **Astă-seară dansăm în familie.** În sfîrșit, după neinspiratele tribulații ale «Bragăzii diverse», comedia noastră cinematografică revine pe un teren în care hazul este cîstit așa cum trebuie iar eficiența socială nu devine un simplu pretext. Scenariul — Ion Băieșu și Geo Saizescu. Regia — Geo Saizescu. Imaginea — George Cornea. Muzica — Temistocle Popa. Interpreți — Dem. Rădulescu, Sebastian Papaiani, Vasilica Tastaman, Ioana Bulcă, Stela Popescu, Draga Oiteanu, Mariella Petrescu, Violeta Andrei, Emilia Dobrin, Margareta Krauss-Silvestrini, Tamara Crețulescu, Geo Saizescu (vom reveni).

• **Tată de duminică.** Pledoarie delicată pentru responsabilitate umană. Regia — Jaroslav Mach («Colivie pentru doi»). În distribuție — Sviatopluk Matyas, Regina Razlova, Milena Dvor-

ska, Antonin Navratil.

• **Jungla Xanoo.** Producție a studiorilor din R.D. Vietnam. Episod dramatic din istoria de luptă a poporului vietnamez. Regia — Nguyen Van Thong. Interpreți — Nguyen Trong Khoi, Thuy Van, Kim Thanh.

• **Nu pierdeți aceste scurte metraje: Și iar răsună valea, Amintiri din U.T.C., Cel mai tînăr oțel, Cantata profană, ...apoi s-a născut orașul.**

• **Și în săptămîna 25—30 aprilie, Cinemateca continuă ciclul dedicat marilor comici care au fost frații Marx. Marți, miercuri, joi — «Frații Marx la circ» (1939). Vineri, sîmbătă, duminică — «Frații Marx în Vesta» (1940).**

• **În filmul polițist «Hoatele» al lui Georges Lautner, rolurile principale vor fi interpretate de către Monica Vitti și Annie Girardot.**

Vasilica Tastaman

MUZICĂ

• **Azi, la Ateneu, dirijorul Mircea Cristescu și pianistul francez Joel François Thioffier: Preludiu, Fugă, Postludiu de Csiky Boldiszar; Simfonia a IV-a de Honneger; Variațiuni simfonice pentru pian și orchestră de César Franck; Bolero de Ravel.**

• **Tot Mircea Cristescu dirijează și următorul concert al Filarmonicii (Ateneu, 28 și 29 aprilie): Simfonia a VII-a «Energia» de Wilhelm Berger (primă audiție); Concertul pentru violoncel și orchestră de Haydn — solist Daniil Șafran (U.R.S.S.); «Nopti în grădinile Spaniei», concert pentru pian și orchestră de De Falla — solist Alexandru Demetriadi.**

• **Eveniment de seamă al vieții noastre muzicale, prezenta la București a violoncelistului sovietic Daniil Șafran și a compatriotului său, pianistul Anton Ginsburg, ne prilejuiește audierea integralei celor cinci sonate pentru violoncel și pian de Beethoven (Ateneu, 26 aprilie).**

• **Recital la două pianе — Dan Grigore și Eduardo Ricci la 24 aprilie în Sala mică a Palatului: Mozart, Schumann, Brahms, Enescu, Poulenc, Milhaud.**

• **Lată și manifestările formațiilor muzicale ale RTV: concert Brahms în interpretarea Orchestrei de studio în sala din strada Nufurilor, la 23 aprilie. Programul cuprinde: Serenada pentru orchestră (nr. 1 op. 11); Noi cîntece de dragoste (op. 65) — cu Emilia Petrescu, Valentin Teodorian, Dan Muștescu, Mihaela Mărăcineanu; Trei dansuri ungare. Dirijează Ludovic Bacî.**

• **Interesant alcătuit programul concertului «de joi» (27 aprilie, în aceeași sală) al Orchestrei simfonice dirijate de Ion Bacîu cu lucrări inspirate exclusiv din capodopera shakespeareană «Romeo și Julieta»: Uvertura-fantezie de Ceaikovski; fragmente din Simfonia dramatică de Berlioz și fragmente din muzica baletului de Prokofiev.**

DISC

• **«Melodii din toată lumea — IX» vine să completeze binecunoscutul serial al casei noastre de discuri cu noi (sau mai puțin noi) șlagăre mondiale. Sînt reprezentări compozitori de pe toate meridianele: Endrigo,**

Babagianian, Bruyn, Bixio, Pallavicini, Wander, Aufray, Lennon și Paul McCartney. Acompaniați de orchestrele «Electrecord», Gerhard Römer, Dimitrie Inglessis și RTV, interpretează Angela Similea, Jean Păunescu, Aura Urziceanu, Aurelian Andreescu, Doina Spătaru, George Enache, Doina Badea (EDE-0639).

• **Cele șase piese foldorice «Drago-mi-i, mindro, de tine», «Ardeleana din Bărbosu», «Joc de doi ca la Firiugi», «Joc de doi din Bocșa», «Brii din Timova», și «Joc de doi din Reșița», ni-l impun pe taragotistul Marinca Trifu ca pe unul dintre cei mai înzestrați interpreți ai acestui instrument atît de specific. Acompaniat de orchestra Marin Cioacă, taragotistul Marinca Trifu poate sta cu cînte alături de colegii săi Dumitru Fărcaș sau Remus Bistrița (45-EPC-10 220).**

• **Ingeborg Lehrer se dovedește o înzestrată interpretă a folclorului german. Are un glas plăcut, apt să ne transmită emoția conținută de «Waldvögelein», «Die Warnung» sau «Sehnsucht nach dem Frühling». Acompaniază Orchestra de muzică populară a RTV, dirijor Radu Voinescu (45-EPC-10 221).**

PLASTICĂ

• **Simona Runcan practică o artă în care cerebralul și inteligența primează. Metaforele sînt căutate și livrate («Un vapor în iarbă»), trăind o sensibilitate asociativă. Mizind uneori pe valorile afective ale ambiguității («Ffici doamne după vechi maeștri»), artista promovează, alături, cu îndrăzneală un transfer al concretului cotidian în spațiul imaginar al ecranului plastic, ca în seria «Prezența obiectelor», descoperind în grafa străzilor ipoteze structurale pentru evocarea unor mituri ale civilizației (Apollo).**

• **Tapiseriile Evei Suto depășesc ordinea vizuală tradițională — nu mai sînt covoare cu ecrane narative ori descriptive, ci mai degrabă obiecte, proiectate în spațiu, uneori cu valoare simbolică, pe care artista le-a numit «Semne». Relațiilor spațio-cromatice artista le asociază căutarea unor efecte prin inserția sau suspendarea unor materiale. Tapiseriile Evei Suto cuceresc privitorul prin ineditul lor (Apollo).**

• **Sculpturile în lemn ale lui Nicolae Roșu au o singură temă: zborul. Imaginația fertă a sculptorului îl caută și-l descoperă în ipoteze ale păsării. Pentru că, în fond, toate aceste lucrări nu sînt decît imagini simbolice, dilatate, ale unor zburătoare fantastice de pe cerurile unei lumi mitice (Apollo).**

• **Expoziția de grup a artiștilor plastici din R.S.F.S.R. Expoziția celor 9 artiști sovietici este dedicată nordului îndepărtat. Accentuînd funcția referențială a imaginii, pictorii evocă liric peisajul în diverse anotimpuri și viața eroică a oamenilor în lupta cu natura în condițiile aspre ale nordului (Galeriile Orizont).**

• **Tezaurul din El Dorado.** O expoziție care cuprinde 122 de obiecte din aur și care fac parte din patrimoniul «Muzeului auruului» din Bogota (Columbia). Sînt podobe, obiecte de cult sau de uz cotidian care ne vorbesc de o cultură și o spiritualitate milenare (Ateneul român).

TEATRU

• **Dulcea pasăre a tinereții de Tennessee Williams (Teatrul Național «L. Caragiale»): o binecunoscută (din film) și foarte tennesseană poveste, impregnată de iubire, violență, droguri și intenții moralizatoare, o excelentă echipă alcătuită din vedetele Naționalului (George Calboreanu, Carmen Stănescu, Florin Piersic, Valeria Gagealov, Ilina Tomoroveanu, Damian Crișmaru ș.a.), realizînd un spectacol cu unele momente tragico-lirice bune, dar în general sub posibilitățile echipei și ale textului. Vina trebuie căutată exclusiv în direcția regiei: Mihai Berechet.**

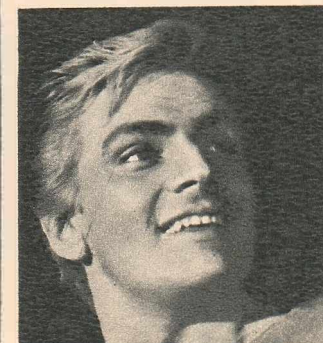
• **Povestiri din Arbat de Alexei Arbuzov (Teatrul de stat din Oradea): secția maghiară a teatrului orădean oferînd, în premieră pe țară, un text purtînd amprenta lirismului amărui al dramaturgului sovietic și prilejuînd un bun recital actoricesc protagoniștilor Wellmann György și Halasi Gyula.**

• **Gaițele de Al. Kirîțescu (Teatrul de stat din Turda): viziunea acestui întotdeauna interesant regizor Aurel Manea exercitată de astă dată asupra suculentului și necrutătorului text al lui Kirîțescu. Spectacol celebrînd activitatea artistică de peste un sfert de veac a actrițelor Emilia Botta-Luca, Enna Genariu și Lucia Tamaș-Felicitări!**

• **Omul care... de Horia Lovinescu: Teatrul de dramă și comedie din Constanța adresîndu-se unei piese polițiste de bună calitate și de verificat succes la public și străduindu-se să-i asigure o atrăgătoare și tensionată haină scenică. Regia: Gheorghe Jora. În distribuție: Dan Herdan, Manuela Matak, Mircea Constantinescu-Govora, Romel Stănciugel și alții.**

• **Teatrul Național Croat din Zagreb, în turneu în țara noastră, ne face cunoscută o artă scenică plină de rigoare și poezie, și o foarte bună echipă actoricească în spectacolele «Visul unei nopți de vară» de Shakespeare, «Balada lui Petrita Kerpuph» de M. Krleja și «Întîmplare din orașul Goga» de Slavko Grum.**

Florin Piersic

TV

• **REPORTAJ. Din țară: «Explozia a avut loc ieri» — un film închinat muncii artificierilor (duminică, ora 20.00) • Marea întrecere în îtimpinarea zilei de 1 Mai (vineri, ora 18.00) • «Tărani și muncitori noi sîntem» — un ciclu de trei filme documentare realizat de Eugen Mandric în cîntea aniversării încheierii cooperativizării agriculturii românești (marți, joi și vineri, ora 20.00) • De pe mapamond: Contrace din lumea capitalistă (luni, ora 22.45) • Tanzania (marți, ora 22.00) • Din cosmos: Decolarea lui Apollo-16 de pe Lună (duminică, ora 23.20) • Apollo-16 amerizează (vineri, ora 22.15).**

Liz Taylor

Carmen Stănescu

• **DEZBATERI. Edgar Papu, Romul Munteanu, Gheorghe Achiței despre volumul lui Nicolae Balotă «Lupta cu absurdul» la emisiunea Cărți și idei (joi, ora 22.30, pr. 2).**

• **ȘTIINȚĂ. Sumarul emisiunii Universitatea TV: Istoria civilizației; Dicționar politic contemporan; Atom (marți, ora 18.30).**

• **LITERATURĂ. În lectura autorilor, versuri inedite de Radu Boureanu, Al. Andrițoiu, Horia Zilieru, Anghel Dumbrăveanu (miercuri, ora 19.00).**

• **TEATRU. «Discurs pentru o floare» de Paul Everac, într-o distribuție așijderea, în frunte cu Carmen Stănescu, Marcel Anghelescu și regretatul Mircea Constantinescu (vineri, ora 20.15, pr. 2).**

• **FILM. «Comediații», film cu un generic strălucit: realizare după romanul lui Graham Green, în regia lui Peter Glenville, interpretat de perechea Richard Burton-Liz Taylor, Alec Guinness, Peter Ustinov, Lilian Gish (duminică, ora 20.20) • În continuarea ciclului shakespearean: «Romeo și Julieta» lui Zeffirelli (miercuri, ora 20.20) • «Haina de piele», reconstituirea cinematografică a unor împliniri reale, cu adînci semnificații pentru consecințele lipsei de răspundere (vineri, ora 21.00).**

• **MUZICĂ. Grav și vesel, așa cum îi stă bine, Leonard Bernstein ne va lămurii «Ce este muzica simfonică» (duminică, ora 11.10) • Pagini muzicale de mare popularitate cu «Solistii din Liège» sub conducerea muzicală a Lolei Bobescu (sîmbătă, ora 17.10, pr. 2).**

• **FOLCLOR. «Floarea din grădină» se ocupă nu numai cu propulsarea de talente, ci și cu confirmarea consacraților: Ionela Prodan în etapa a III-a (luni, ora 21.40) • Folclor muntenesc cu Tita Bărbulescu (miercuri, ora 20.05).**

• **DIVERTISMENT. «Un taxi cu melodii» — program muzical distractiv cu Melania Cirje, Corina Chiriac, Dorina Lazăr ș.a. (sîmbătă, ora 21.50) • Recital Dova (marți, ora 22.15).**

• **SPORT. După amicalul România-Peru (duminică, ora 16.30), meciul hotărîtor, poate, pentru participarea noastră viitoare la Campionatul european: Ungaria-România (sîmbătă, ora 17.50).**

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la concursul Loto-Prono 1972 — etapa din 23 aprilie

I. Polit. G.I.-Progresul Buc.	1,x
II. Dunărea-F.C. Galați	1,2
III. S.N.O.-Metalul Buc.	1
IV. C.F.R. Arad-C.F.R. Tim.	1
V. Minerul Anina-C.S.M. Sibiu	1
VI. Atalanta-Roma	1
VII. Cagliari-Varese	1
VIII. Catanzaro-Bologna	1,x
IX. Fiorentina-Mantova	1
X. Juventus-Inter.	1,x
XI. Lanerossi-Sampdoria	1
XII. Milan-Torino	1,x,2
XIII. Napoli-Verona	1

flacăra **F** *album*

Filmul «Expresul colonelului Von Ryan»,
reluat nu demult pe micul ecran,
ne-a prilejuit o nouă întâlnire cu **FRANK SINATRA**.

